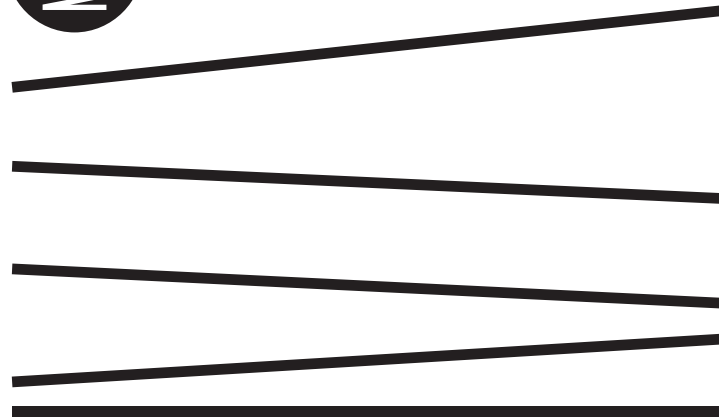

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**
Royal Danish Library

DK

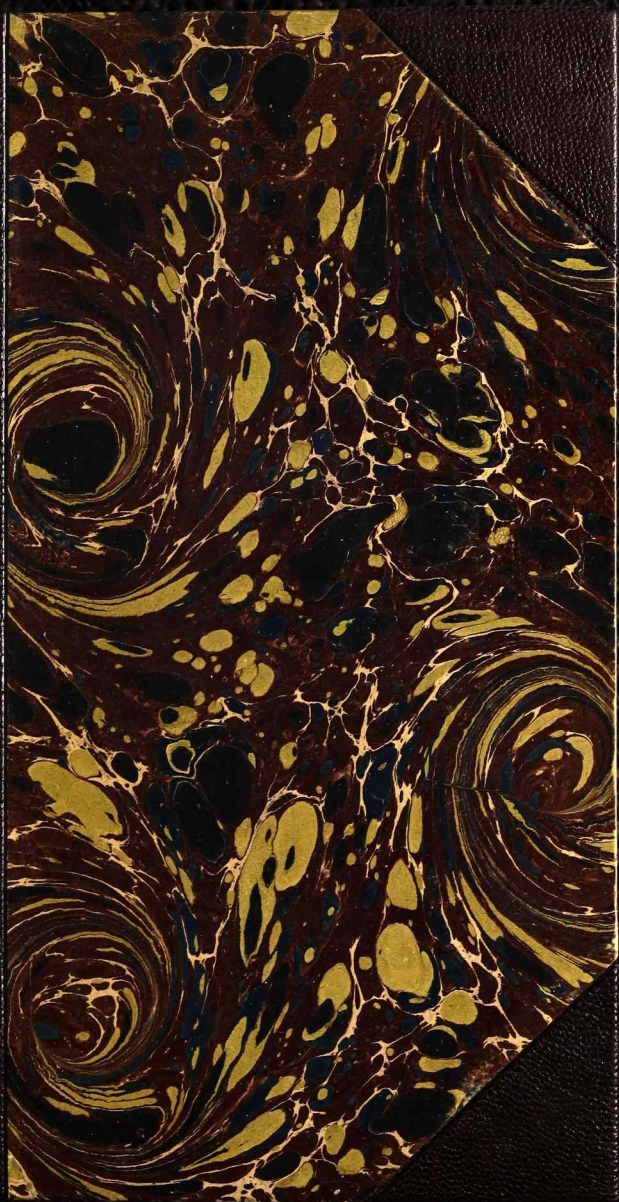
Digitaliserede udgaver af materiale fra Det Kgl. Biblioteks samlinger må ikke sælges eller gøres til genstand for nogen form for kommerciel udnyttelse.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

UK

Digitised versions of material from the Royal Danish Library's collections may not be sold or subject to any form for commercial use.

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk

52, - 120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05758 8

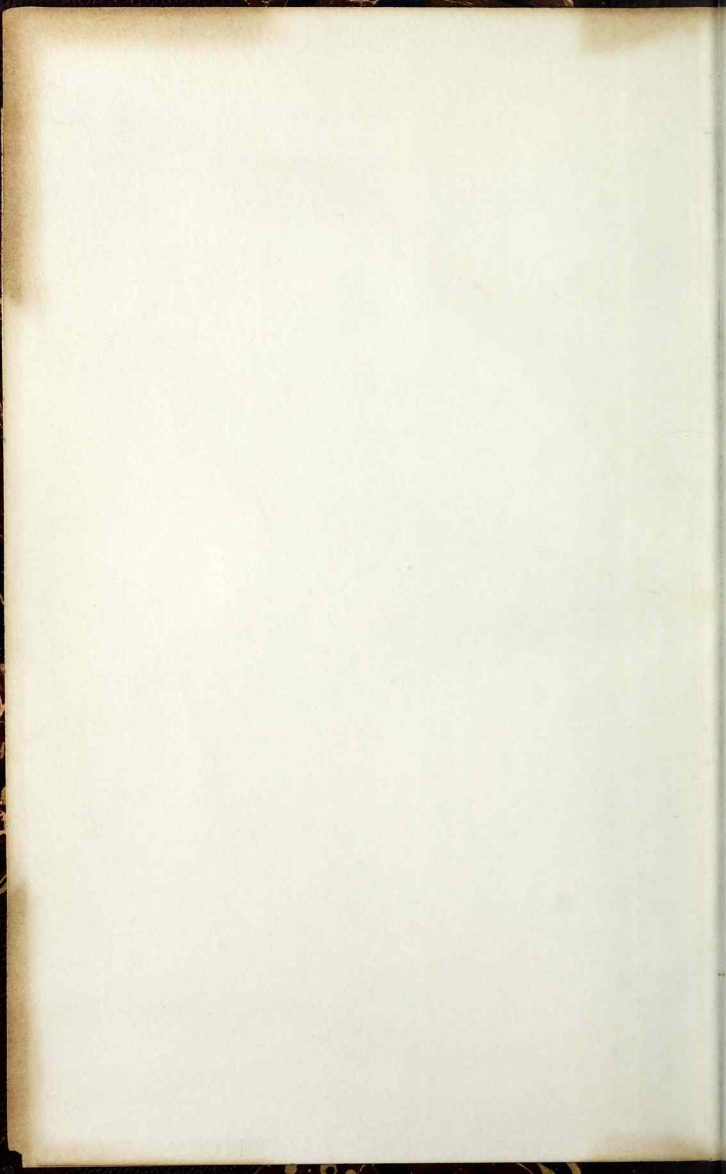
+ Rex

1845 1846 1847

*Tojens Larsen
stedphi*

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. E. Viebenberg.

Bd. 24
10de Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **S. P. Liebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundur's Saga, Helge, Groars Saga, Hrolf Krake, Orvarodds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**
- II. **Lyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 ß; **nedsat Pris 4 Kr.**

Dehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Fire og Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiönair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1861.

Verständlicher

Postille Psalter

1674

A. P. Richter

Printed in London

Verkauft in Kopenhagen in der Buchhandlung des Verlegers
Hof- und Universitäts-Buchhändler

Druck hos J. H. Schulz.

Oehlenschlägers Digte.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Sjette Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: L. H. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1861.

Rechnungsblätter

Trykt hos J. H. Schults.

I n d h o l d.

Romancer, Ballader og fortællende Digte.

	Side.
Sivald og Thora	1.
Vilhelm	4.
Kongen i Leire. (Efter Goethe).....	8.
Romance af „Anden April 1801“	9.
Sielund.....	10.
Biergtrolden	13.
Hakon Jarls Død	23.
Skattegraveren	27.
Løveridderen	30.
Fuglefængerens	37.
Harald i Dfferlunden.....	40.
Ellehoien	43.
Spilleren	46.
Jurabierget	49.
Fridleif og Helga.....	51.
Guldhornene	55.

	Side.
Bløfsamlere	61.
Balraven	64.
Harpe-spillere ved Posthuset	78.
Rosmer Havmand	83.
Anelsen	94.
Skøiteløbere	98.
Eventyret i den fremmede Stad	100.
Blomst Underkion. (Efter Goethe).	103.
Den første Valpurgis-Nat. (Efter Goethe).	107.
Den gamle Kæmpe Cometes	111.
Uffe hiin Spage	114.
Knud den Store	132.
Borgfrøder	136.
Skovkirken	141.
Ugirs Gave	149.
De tvende Kirketaarne	156.
Agnete	161.
Bornene i Maanen	164.
Sigrid med Slet	166.
Harald Hildetand	194.
Rosentræerne	201.
Den hemmelige Røst	206.
Tidens Perspektiv	210.
Augustinus	212.
Daniel Rantzau	216.
Violen. (Efter Goethe).	218.
Portnerindens Tilbagekomst. Legende efter A. Helwig	219.

Den vandrende Ridder eller Don Quixote den Yngre. Et Fragment	226.
William Shakespeare	242.
Den selsomme Jordefærd	248.
Den holde Lars Bagge	255.
Sangeren. (Efter Goethe)	259.
Roveren, Lygtemanden og Bonden	261.
Fabler:	
Den hvide og den blaa Viol	266.
Lilien	— .
Rosen	267.
Skorpionen	268.
Loveungen	— .
Den Druknedes Redning	— .
Uffelet og Hyrdinden	269.
Regnbuen	— .
Zisposten	270.
Ridderen ved Kulsbierhytten	273.
Storfen	276.
Bispekræmmeren	283.
Herlufsholms Skole	287.
Kæmpebegravelsen	292.
Udgangsøget. En Fabel	302.
Giotto	304.
Mikel Angelo	306.
De forskellige Vaabner	311.
De tre Tegn i Skoven. (Efter L. Tieck)	314.

	Side
Jægeren paa Frieri og Dyrene som Raadgivere. (Ideen efter det Lybske)	328.
Juvelhandleren	330.
Ivan Basiliewitsch	333.
Tanhusen i Venusbierget	336.
Göz von Berlichingen og Smeden	348.
De to Røvere	353.
Stimanden	356.
Giøglerne	359.

Indhold
af
Oehlenschlägers Digte.

Første Deel.

	Side.
Lyriske Digte, 1799—1807	1.
Anmærkninger	291.

Anden Deel.

Lyriske Digte, 1807—1822	1.
Anmærkninger	303.

Tredie Deel.

Lyriske Digte, 1822—1833	1.
Anmærkninger	303.

Fjerde Deel.

Lyriske Digte, 1833—1840	1.
Anmærkninger	289.

Femte Deel.

	Side.
Lyriske Digte, 1841—1849.....	1.
Efterfløet af Lyriske Digte	265.
Anmærkninger	279.

Sjette Deel.

Romancer, Ballader og fortællende Digte, 1800—1846	1.
Anmærkninger.....	363.
Tillæg og Rettelser til første, anden og femte Deel.....	392.

Romancer, Ballader

og

fortællende Digte.

Romaner, Gullaber

10

fortellende Digt.

Sivald og Thora.

Fra Thoras omme, elskovsfulde Bryst
Sled Sivald sig med fæl og grusom Latter;
Forgieves qualte Taarer hendes Nost,
Forgieves græd Naturens skionne Datter.

Kold skyndte han sig bort til fremmed Land,
For ei at høre Ustylds svage Stemme.
Der kiøbte Trællen sig i Adelsstand,
Dg Glæders Ruus ham lærte Thora glemme.

Ti Nar forgaae, saa har han ødslet hen
Sit Guld og Rosen paa de friske Kinder;
Nu staaer han fattig, ene, syg igien,
Thi med hans Rigdom Fryd og Ven forsvinder.

Da ængstes han af underlige Nag,
Dg Thoras Taare paa hans Hierte brænder;
Da seer han hende bleg ved Nat, ved Dag
At vinke ham med sine matte Hænder.

Et sort og betlet Brød indsvøber han;
Til Fods, med Tiggerstav og revne Klæder,
Han vandrer langsomt til det Fædreland,
Som smilte til hans Ungdoms vilde Glæder.

Bed Midnatstid igiennem Storm og Regn
 Han vakler skælvende med bange Tanker.
 Nu skimter han den velbekiendte Egn,
 Og angsteligt hans knuste Hierte banker.

I rædsom Taushed laae den hele By,
 Hver Dør er lukket, og forgieves beder
 Han fordums Venner om et ringe Ly;
 Han vises bort med græsfelige Eder.

Afmægtig skælvende han slæber sig
 Til Kirkeportens Bænk, for der at hvile.
 Da svimler han saa bleg og underlig,
 Og rædsom Frygt ham hindrer i at ile.

Han finder Kirkeporten aaben staae,
 Han seer et Lys ved Muren rødligt lue,
 Han gysen, standsen, frygter for at gaae,
 Og stirrer bleg til Himlens sorte Bue.

Men Skiebnen vinker ham, han gaaer derind,
 Han seer et Lys i dunkle Lygte brænde,
 Og Graveren, som med et roligt Sind
 Sang et: „Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?“

Og grov en Grav ved sorgelige Sang,
 Og kasted Knokler op, skiondt han var ene,
 Endskiondt det huult i Dødningbenet klang,
 Naar hen det raslede ad Gravens Stene.

„O fæl, o rædselsfuld er dog din Tid!
 Hvorledes kan du, uden at forsage,
 Bed Midnats mørke, gyselige Tid
 De Dødes Fred saa rolig forjage?“

„Til dette Arbeid er jeg længe vant.
Nu kiende Dødninger og jeg hverandre;
For blev jeg bleg og bange, det er sandt,
Naar jeg dem saae ved Sacristiet vandre.

De Dodes Fred forstyrrer Ingen her,
De Dode slumrer alle trygt og rolig,
Paa Havets Bund, i Marmorhvalvinger,
Paa Steil og Hiul, i Gravens stille Bolig.

Kun mens de vandre Livets trange vei,
Kan Sorg og Ondskab deres Fred forjage;
I Jorden er der Fred, paa Jorden ei.
Lyksalig den, som ei har meer tilbage!”

„Hvem“, spurgte Sivald, „skal begravet her
Bed skumle Beenhuus?“ „Du ham neppe kiender,“
Gienstvarte Karlen; „det en Morder er,
Som dræbte sig af Frygt for Bodelsens Hænder.

Den Jord den er saa stenet og saa haard,
Her har ei været gravet meget længe;
Der er nok svundet nu en halv Snees Aar,
Fra sidst jeg redte her de Dode Senge.

Det var en deilig Pige med sit Barn;
I Raseri hun tog sig selv af Dage,
Da Faderen, som var et nedrigt Skarn,
Løb bort, og spotted hendes stille Klage.“

Hvid Sivald stod, som Gravens kolde Steen.
„Hvad hed hun?“ skælvede hans brudte Stemme.
„Hun hedde Thora. Det er hendes Been,
Som her jeg kaster ud af Gravens Giemme.“

Huult Thoras Hierneskjal mod Muren klang,
 Dg nu et Been, nu eet igjen, nu atter.
 Fra Sivalds Pande Dødens Perle sprang,
 Bag Kirkemuren hortest rædsom Latter.

Hans Hoved tumlede mod Murens Steen,
 Dg skyldigt Blod de blege Bægge malte.
 Tre varme Draaber faldt paa Thoras Been,
 Dybt Kirkekloffen slog, og Hanen galte.

Forgieves kalder man den skumle Muur,
 Blodblomsten voyer stedse fra sin Rime.
 Ved Midnatstid det stygge Dødninguhr
 Fælt minder Morderen om Hevnens Time.

Vilhelm.

Bag grønflødte Bakke der ligger et Huus,
 Langt borte fra Stadens fortumlende Suus;
 De Stuer er lave, de Ruder er smaae,
 Dg Bæggen er klinet, og Taget er Straa.

D, her blev jeg født i det fattige Huus,
 Langt borte fra Stadens forførende Suus.
 I Skove og Enge jeg lystelig foer,
 Dg vorte saa op, og blev fager og stor.

Jeg kiendte Naturen, og elskede Gud,
 Dg tilbad hans Wiisdom, og frygted hans Bud;
 Min Fader og Moder dem var jeg en Trost,
 Dg Landsbyens Piger en Glæde og Lyst.

Især var mig Lise saa venlig og huld,
 Hun eied et Hierte som renefte Guld,
 Og naar hun tilsmilte mig yndig og mild,
 Da brændte mit Die af Kiærligheds Ild.

Og naar nu om Vaaren vi vare til Dands,
 Da bandt jeg til hende den smuffeste Krands,
 Og bævende kiærlig hun trykte min Haand,
 Og pryded min Hat med et flagrende Baand.

En Aften vi ginge i Skoven saa grøn,
 Da smilte hun nu saa usigelig skion.
 Jeg favnede hende med skælpende Arm,
 Hun trykte mig ømt til sin bølgende Barm;

Og hævdede langsomt de Dine saa blaae,
 Og ret som en Engel hun op til mig saae,
 Og stammede sagte: „Jeg evig er din!“
 „O,“ raabte jeg henrykt, „o, Lise er min!“

Og loe saa, og græd, og stod stille, og sprang,
 Og taug saa, og sukked, og talte, og sang,
 Og kysfød den Elskte paa smilende Mund
 Bag Buskenes Skygge i rolige Lund.

Den anden Dags Morgen før Sol jeg stod op,
 Og pynted mig vakkert fra Taa indtil Top.
 Paa Hovedet Hatten med flagrende Baand,
 En Kurv med Levkoier jeg tog i min Haand;

Og sagde til Moder: „Jeg Lise har fiket,
 Derfor har jeg pyntet mig lidt, som du seer.
 Med os er det afgjort; tilbage kun staaer,
 At Faderen Nys om vor Kiærlighed faaer.“

„Herr Mogens? den stolte, velhavende Mand?
 Hvad tænker du, Wilhelm? brug dog din Forstand!“
 „D,“ svared jeg, „den er ei ringe og arm,
 Som eier et Hierte i skyldsfrie Barm.

Naturen er skion, og jeg elsker Enhver,
 Men Lise dog har jeg fortrinligen kjær.“
 Med brændende Dje, med blussende Kind
 Jeg iled, og traadte for Faderen ind.

„Herr Mogens! De er en veltænkende Mand;
 Jeg elsker Der' Datter, den Tale er sand.
 I Fald De vil give mig hende til Biv,
 Forskionner De tvende Lykjaliges Liv.“

„Hvad eier han?“ „Kræfter, Fornuft og Forstand.“
 „Men den, som min Datter skal kalde sin Mand,
 Skal eie lidt mere. Gaa han kun sin Vej.
 Min Lise jeg gier ham i Evighed ei.“

Da foer jeg til Marken, fra Marken til Skov,
 Fra Skoven til Haven, fra Haven til Plov;
 Men alt som nu Solen bag Bogene svandt,
 Saa svandt og min Brede, det huffer jeg grandt.

Da Solen nu nedsaak saa rød og saa rund,
 Da iulte jeg atter til elskede Lund,
 At finde min Pige; men ene jeg sad,
 Til Dagstjæret blegnede Stjernernes Nad.

Tre Aftener ene i Lunden jeg gif,
 Forgieves i Taarer hensvømmet mit Blik.
 Den fjerde — da kom hun, og sank til min Favn,
 Og smilte veemodigt, og nævnte mit Navn.

„O, Bilhelm! o, Bilhelm! du seer mig, min Ven!
 For ikke saa hastig at see mig igien.
 Min Fader mig sender til Byen, for der
 At lære, hvad ei jeg behøvede her.

Der har du en Haarlof, giem den paa dit Bryst,
 Til Minde om Kiærligheds svindende Lyst!“
 Saa græd hun, og svandt, og min Lykke svandt med.
 Jeg kyssted den elskede Haarlof, og græd.

Om Morgenen tidlig da holdt der en Vogn
 Ved Døren, som aldrig var seet i vort Sogn.
 Deri sad en Dame med Silke og Flor;
 Min Lise steg i, og afsted de nu foer.

Da løb jeg foran hen til Leddet, og saae
 Paa Beien et glindsende guldfarvet Straa.
 Jeg tog det, og trykte det omt til min Barm,
 Og vædede det med en Taare saa varm.

Og kyssted det heftig, og kasted det i
 Den kostbare Vogn, da den rulled forbi.
 „Giem dette, o Lise! vær stedse mig huld;
 Min Hytte er straatakt, mit Hierte er Guld.“

Med Sneglenes Gang sig et Mar nu hensneg,
 Min Rødme, min Sundhed af Kinderne veg,
 Og mat blev mit Die, og langsom min Gang,
 Bist aldrig jeg loe, og kun fielden jeg sang.

Og sang jeg, da var det saa sorgeligt kun,
 Ved Maanestien ene i elskede Lund.
 Jeg tænkte paa Lise; da qualtes min Røst
 I Taarer, og det var min eneste Trost.

Men nu — o, nu græder jeg slet ikke meer!
 Med stirrende Blikke jeg hen for mig seer.
 Min Raskhed er borte, bleg svinder jeg hen,
 Thi Lise, den Grumme, har sveget sin Ven.

I Byen blandt Glimmer og Glæder og Larm
 Hun glemte sin Vilhelm saa tro og jaa varm,
 Og bortgav sin Haand til en Mand, der var rig.
 Han elsker vist ei, som hun elsktes af mig.

Nu smiler jeg mat, og veemodig jeg gaaer,
 Nu digter jeg Viser, og Strængene slaaer.
 De høre mig gierne, de elskende Møer,
 Med Blomster de frandsje min Grav, naar jeg døer.

Kongen i Leire.

(Efter Goethe.)

Der var en Konning i Leire,
 Heel trofast til sin Grav.
 Hans Fæstemø, hiin feire,
 Ham i Døden et Guldhorn gav.

Det elskte han saa saare;
 I hvert et Giestebud
 Hans Døie svømmed i Taare,
 Saa tidt han stak det ud.

Dg da sig nærmed hans Ende,
 Uddeelte han Stad og Land,

Til hver en Ven og Frænde;
Kun Hornet glemte han.

Engang i Hostens Dage
Han sad ved Egebord
Med sine Kæmper sage
Paa Leire ved Isefiord.

Der stod den gamle Brave,
Draf Livets sidste Glod,
Dg kasted den hellige Gave
I Isefiordens Skiod.

Igiennem dybe Laage
Han blank det synke seer.
Da segned hans Dienlaage —
Draf ei en Draabe meer.

Romance

af

„Anden April 1801“, en dramatisk Situation.

Ad Sundet en truende Flaade gif,
For Kiøbenhavn at bekrige.
Carl Gustav smilte med stolten Blik:
„Snart eier jeg Danmarks Rige!“

Men Fredrik den Tredie rolig sad
Midt i sin elskede Rede;
Dg hver en Borger i Axlstad
Draf Sværdet taus af sin Skede.

„Du arme, stolte, ærgierrige Mand!
 Bed Gud, du er at beklage;
 Dræber du Freden i vort Land,
 Bor Tak dig neppe vil smage.“

Men frem han stævner med vredelig Hu,
 Og tænkte, vi skulde blegne.
 Da hvinede Sværdet med Dodens Gru —
 Endnu er vi vore egne.

Siølund.

I første Tider,
 Da Aser droge
 Hid fra Osten,
 Hvor Solen opstaaer,
 Morgenrødens
 Klare Hiem;
 Da vandred Gefion,
 Hvidarmet,
 Fuldbarmet,
 Den skionne Dija,
 Om paa Fastland
 I Maaneskin.
 Egn hun søgte
 Fuld af Træer,
 Egn hun søgte
 Fuld af Korn=Ar,
 Egn hun søgte
 Fuld af Kilder,

Hvor grønne Hytter
Mildt omfavned
Stærke Kæmper,
Skionne Møer.
See, da treen hun
Blid for Gylse,
Fæstlands-Konge,
Dg bad om Egnen
Med Rosensmil.
Gylses Dje
Nedsank brændende
I den fulde
Unge Barm;
Da smilte Blikket,
Da blussed Rinden,
Da sagde Læben
Gierne: Ja!
Dg hun spændte
Sine Dyrne,
Kridnehvide,
For Guldploven.
Hvor ellers Jern sad,
Sad nu Karfunkelsteen,
Jetteslebet.
Dg hun lagde
Hvide Hænder,
Silkebløde,
Fæst om Grebet.
Ploven surede
Dybt i Grunden;
Vældigt Dyrne
Ploied Egnen

Ud i Egirs
 Solvblaa Skid.
 Og Ranas Døtre
 Hopped dandsende
 Rundt om Den.
 Og Freia plantede
 Sine Roser
 I dens Lunde.
 Og gamle Røffer
 Sogte eenlige
 Baade Boliger
 I dens Bække.
 Og smukke Alfer
 Smutted spogende
 I dens Høie;
 Nu de lege
 Bed Midnatstide
 I Bøgestoven.
 Heltes Hiem,
 Du gamle Siolund,
 Hyggeligt udsøgt
 Iblandt Nordens
 Bedste Egne!
 Tag min Sang.
 Hil dig, Gefion,
 Bedste Disa
 Iblandt Diser!
 Siolunds unge
 Skiald dig priser.

Biergtrolsen.

See Nordlys lue
 Med røde Flammer
 Paa sorten Bue!
 Hør Storme brage,
 Dg Granestammer
 Bugnende knage!

Niords Sonner sig hæve.
 Sneefunker, Stierner
 Bleglyse hæve;
 Dg Intet værner
 For Stormens Bælde
 Paa Norges Fielde.

Svanhild den hvide
 Fortvivlet ene
 Ved Midnatstide
 Blandt Krat og Grene
 Bildfaref vanfer
 I Nattens Laage
 Med bange Tanker,
 Hvor Aander vaage.

Brat Stormen standser,
 Gi Graner brage;
 Men Stene knage,
 Dg Fjeldets Pandser
 Hvinende brister,
 Dg grim og bister
 Af mørke Hule

En Fin sig hæver,
 Saa det natlige Thule
 Sikkende hæver.

„Hvo tor sig vove
 I mørke Nætter
 Til sorte Skove,
 Hvor høie Jetter,
 Naar Hanen galer,
 I Mørket suse,
 Som naar uhyre Svaler
 Under Jishavet bruse;
 Naar Urner hæve
 I Dødningstunden;
 Naar Aander sig hæve;
 Naar Ulve i Lunden
 Offerne sluge;
 Naar gamle Drager
 I Mulmet ruge;
 Naar Samvittighed nager;
 Naar Uskyldige græde;
 Naar Morderen antaster,
 Og Ratten sit Klæde
 Over Bloddampen kaster?“

Med blodrodt Die
 I skumle Bænde
 Han speider noie
 Blandt Granevrimlen;
 Overalt han skuer,
 Kun ei til Himlen,
 Hvor Nordlyset luer.

Med lumste Blikke
 Han frem sig skyder
 Af Klippens Bugter
 Med lodne Fod.
 „Mig lyster at drikke,“
 Saa Stemmen lyder;
 „Seg lugter, jeg lugter
 Menneskeblod.“

Dg til den zittrende
 Mo han haster.
 Hans Die knyttrende
 Bredeligt kaster
 Et Blik paa den Gulde;
 Men strax det mildes,
 Bed hendes Tæffe
 Det brat forvildes,
 Dg Bellystluer
 Af Sovn sig vække.
 De brænde fulde —
 Dg Svanhild gruer.

„Frygt ei, du Bolde!“
 Saa sledst han taler;
 „Over alle Trolde
 Jeg strengt befaler.
 Følg med i min Hule,
 Hvor hundred Dverge
 Smedde Armbaand gule
 Dg Jetteværg!
 Hvor Guld hiin røde
 I Fiældets Arer

Straaler dig i Mode,
Glem dine Taarer!"

„O, stærke Jette!
Hvis Kraft du eier,
Da viis din Balde
I Dydens Seier,
Dg dræb min Smerte,
Dg bring mig Arme
Til Haralds Hierte;
Damp Nattens Harme.
Dø Mulm adskilled.
Som jeg den Bolde
Nu gaaer forvildet
Blandt Morkets Trolde.“

„Jeg eier Skatte,
Det skal du sande.
I Guld vil jeg fatte
Din Haralds Pande;
Deraf vi ville
Bort Fæstensol drikke,
Alt efter gamle
Biergtrolde=Skikke.“

Ung Svanhild blegner,
Dg skælver saare;
Til Jorden hun segner
Med tunge Taare.
Med nedrig Skulen
Dg grinende Læber
Han ned i Huln
Den Blege slæber.

Hun zitterer, vakler,
 Og Angsten stiger.
 I mørke Gange
 Med blide Toner
 Hun hører Sange
 Af Kampekoner.
 Og see, med Fakler
 Ti skionne Piger
 Sig nærme blide,
 Guldløfte, hvide;
 Hver yndigt smiler,
 Bort Mørket iler.

Og stolt sig løfter
 De høie Sale.
 I Klippekløfter
 Rubiner prale,
 Stærkt Guldet glimter
 I Fjeldets Side,
 Mildt Sølv et skimter
 I Marmor hvide.

Og Lyset flammer,
 Og Mørket viger,
 Og i et Kammer
 Tre Ellepiger
 En Klædning væver,
 Saa rig og prægtig,
 Af Guld saa vægtig.
 Men Svanhild bærer.

„See“, raaber Jetten,
 „Dit Bryllupsklæde!

Glem ham paa Sletten!
 Hvor kan du græde?
 Snart er den færdig.
 Kom, lad os ile!
 Du er mig værdig;
 Folg med til Hvile!
 Hvor Roser dufte,
 Hvor Harper lyde,
 Hvor Æthre luste,
 Der skal du pryde
 Det stolte Leie.
 Mit Hierte raser,
 Jeg vil dig eie
 Trods alle Aser.“

Hvad Vælde bruser?
 Hvad rædsomt Bulder?
 See, Lynild suser,
 Her, Torden ruller!
 Dg Stormen skriger,
 Dg hylende viger;
 Bort Natten iler,
 Dg Solen smiler.

Fra Himlens Bue
 Bed Glidskialfs Bue
 Saae Afa=Odin
 Den Banges Laare.
 Han greb sit Scepter,
 Dg ynktes saare,
 Dg raabte: „Afa=Thor!
 Tag din Hammer,

Drøb Nattens Mørke
 Med Dagens Flamme,
 Nedstyrt din Fiende,
 Og køl min Harme,
 Frels ham og hende
 I Guddoms Arme."

Og Thor adlyder.
 Ha, blegn, Uhyre!
 Med sine Bukke
 Han Skyen bryder;
 Og Tommerne styre
 Mod Ustylds Sukke.

Da seer han Harald
 Blandt Granestammer
 At søge Euanhild
 Med Elstovs Jammer.
 Hans Hierte hæver,
 Hans Dje flammer,
 Hans Røst sig hæver:
 „Hvor er du, Euanhild?
 O, svar mig, Euanhild!
 Forgieves raaber,
 Forgieves haaber
 Midnattens Vandrer."

„Der er min Hammer;
 Red selv din Pige!
 Naar vist den rammer,
 Maa Livet vige.
 Gaa ned i Huln,
 Hvor Steen sig hvælve,

I Røverkullen.
 Men ei du skælve!
 Naar Hjertet bæver,
 Og frygtsomt bruser,
 Mølner sig hæver,
 Og Panden knuser.
 Hammeren kræver
 Med roligt Mod
 At farves i Troldenes
 Hjerteblod."

"Tak!" raaber Harald;
 "Min Harm jeg kolner."
 Og rask han griber
 Den store Mølner,
 Og rolig iler
 Hen til de Steder,
 Hvor Trolde hviler
 Og Esvanhild græder.

I mørke Gange
 Med fæle Toner
 Han horer Sange
 Af Jettekoner.
 Og uforfærdet
 Han skuer Trolde
 At slaae med Sværdet
 Paa Flintestiolde,
 Hvoraf udspringe
 Saa store Gnister,
 At Hulen stundom
 Sit Mørke mister.

Ham Bæggen trænger
 Saa skarp og snever.
 Fjeldstykker, som hænger
 I Loftet, bæver.
 Og Blod hiin røde
 Af uhevnede Døde
 Fra Sprækkerne rinde,
 Og Lyn ham blinde,
 Og Drager i Tidsler
 Forbi ham hviisler.

Men rolig Harald
 Med Gudens Hammer
 Til Maalet haster;
 Han veed, den rammer.

Og Lynet luer
 Med blodige Flammer,
 Og i et Kammer,
 Hvor Mørket svinder,
 Han rolig skuer
 Tre Jetteqvinder.
 Uden Been i Ryggen
 De krummede bæve,
 Paa Jernstole
 De spole og væve
 Med mavre Arme
 En Bryllupskiøle
 Af Mennesketarme.

Men rolig Harald
 Med Gudens Hammer

Til Maalet haster;
 Han veed, den rammer.

Og Hundeglammen
 Bedover Sangen.
 Han gaaer paa Hammen
 Af Midgaardsslangen.
 Sig Lyset taber,
 Faklerne blaane,
 Fenris gaber —

Jetterne daane.

Men rolig Harald
 Med Gudens Hammer
 Til Maalet haster;
 Han veed, den rammer.

Og vist den rammer.

I Klippens Rifter,
 Hvor Ratten aldrig
 Med Dagen skifter,
 See Jetter blode!

Men see paa Fieldet
 I Morgenrøde
 Bed Sølvvældet
 De Elste smile,
 Og armindslynget
 Og favnopklynget
 Til Biællehuset
 I Dalen ile!

Hakon Jarls Død.

De Nætter ruge saa lange og sorte,
 Syvstiernen glimter saa mat.
 Ud stormer Vinden fra Himmelens Porte,
 Fælt knager Granen i kolde Nat.
 I Offerlundene Blæsten tuder
 Om mosgroede Stotter af Valhals Guder.
 „Vor Tid er forbi;
 Snart synke vi.“
 Den rasler, og styrter, den blodige Steen,
 Og knuser omliggende Offerbeen.

Den gothiske Steenmasse kneiser
 Bruunrødtlig skummel i Maaneglands.
 I mørkeblaa Luft sit Spiir den reiser,
 Om Muren Dødninge rangler i Dands.
 Fra lange Blyvindve en Straale iler
 Til Alterets Crucifix, og smiler:
 „Du feirer vist,
 Du hvide Christ!
 Snart skal den vilde nordlige Zone
 Reie sig for din Tornekrone.“

Olaf Tryggveson lander i Norge,
 Brat synger han Messer paa hviden Strand,
 Fra skumle sydlige Borge
 Bringer han Munke til Klippeland.
 Alt mere den christne Tro sig udbreder;
 Men mægtige Hakon Bønderne leder.

For gamle Tro
 I Fædrebo
 De møder Olaf med tapper Væ —
 Men Konningen splitter de samlede Hære.

Hoit galer Hanen ved Midnatstide;
 Jarl Hakon slagter sin Søn.
 Han drager den ryggede Kniv af hans Side,
 Og synker i Lunden, og gjør en Bøn.
 „Christe! forstyr ei de straalende Åser,
 Tag dette Offer, mit Hierte raser,
 Og giv os Held,
 Forlad vort Fiend.“
 Men Uglen flager paa Rotas Bryst,
 Og tuder med dæmpet varslende Røst.

Korsbannerne vildt i Ætheren vælte.
 De lyne, de lyne afsted.
 Hoit opflammer Luren de christne Helte,
 Hvor Olaf stævner, er Lykken med.
 Foran ham bæres Verdens Befrier,
 Rundtom lyde Psalmer og Litanier;
 Med korsdannet Sværd
 Han fører sin Hær.
 Foran ham ile de seirende Rygter.
 Forladte Hakon snuser, og flygter.

Afsted paa den vrinskende Ganger han travet.
 Den standser ved Gaulaa, med Skum bedækt.
 „Blev alle Normænd end feige Slaver,
 Jeg sfiænder dog ei min aldgamle Slægt.“
 Med Taarer sin sidste Ben han dræber,
 I Gangerens Blod han sin Kiortel flæber.

„Nu troer du mig død,
 At mit Blod her flød;
 Men, Olaf! giv Tid, jeg har Kæmper i Nor,
 Og paa min Side strider Tyr og Thor.“

Saa knyttrende vrede hans Dine skule;
 Han iler til grantakte Fjeld,
 Og sfiuler sig i en skummel Hule
 Med Thormod Karfer, sin frigivne Træl.
 En rygende Fyrrespaan Hulen ophlyser.
 Der sidde de tause, Trællen gyser.
 Den Ene ei troer
 Den Andens Ord.
 Fælt stirrer Trællen paa Jarlen hvid;
 Dog slumrer han ind ved Midnatstid.

Da hvisler det sagte i Hulens Mørke,
 Og Asa-Hermod for Hakon staaer.
 „Guderne sætte Lid til din Styrke,
 Giv Olaf Christen sit Banesaar!
 Guldaarer den yndige Freia græder.
 Ha, skal en sydlig korsfæstet Misdæder
 Forstyrre os her?
 Gaa, sving dit Sværd,
 Med Olafs Blod vore Altre bestænk!
 Da skal du sidde paa Balhals Bænk.“

Saa taler den røde Skygge, og svinder;
 Men Trællen vaagner forfærdet op:
 „Jesus stod for mig med smilende Kinder,
 Og pegede paa din blodige Krop.“
 „Ha, usle Slave! frygt Tordnerens Torden.
 Hvi bliver du bleg og sort som Jorden?”

Formaster du dig
 Alt forraade mig?"
 „Nei!“ gyste Trællen med frygtende Sind;
 Og udmattet slumrede Jarlen ind.

Men underlig fælt han smiler i Drømme,
 Og Karer ræddes ved dette Syn.
 „Hvi saae jeg ham nylig i Blod at svømme?
 Hvi trækker han saa med det høire Bryn?
 Han er dog en Røver, som Norge skiænder.
 Belan, i hans Blod jeg toer mine Hænder.
 Til Olaf jeg gaaer,
 Og en Guldkæde faaer.“
 Saa hvisker han bleg i den sorte Grube,
 Og zitterer — og udfører Jarlens Strube.

Høit Lurene skralde fra nærmeste Fielde.
 „Her er han! her flygted han hen!“
 Som Fossjen med brusende, knusende Bølge
 Indbryder Kong Olaf med sine Mand.
 Brat Hakons Træl Hellebarderne dræbe,
 Og Olaf stuer med smilende Læbe
 Tæt ved sin Fod
 Hakon Jarl i Blod.
 „Den ypperste Hedning faldt, jeg er hevnet.
 Ved hans Død er Bankundigheds Forhæng revnet.“

Det ruller i Horizontens Himmel,
 Og sagtelig skiælver Hav og Jord.
 De gamle Guders brogede Brimmel
 Forsvinder, og kommer ei meer til Nord.
 I Stedet for Lundens ærverdige Minder
 Man idel Kirker og Klosters finder.

Kun hist og her
 Man fiern og nær
 En Hoi og en opreist Kampesteen sfuer,
 Som minder om Oldtidens flukte Luer.

Skattegraveren.

Mens Vintersneen fyger
 Saa gnistrende og hvid,
 Og medens Stormen stryger
 Ud Marken hid og did,
 I Bondens tætte Bolig
 Ved lune Arnested
 De leire sig fortrolig,
 Og fryde sig derved.

Og gamle Hans fortæller
 Ved Dvnen's muntre Fyr.
 Hvad horer man vel heller,
 End flige Gventyr?
 „Men, Fader! er det Sanden,
 Og er der Skatte til,
 Som gives En og Anden,
 Naar Underjordiff vil?“

„Ja, Son! naar Hanen galer,
 Da skal man hente den;
 Men hvis et Ord du taler,
 Forsvinder den igien.“

Hensunken dybt i Tanke
 Enhver forundrer sig.
 Da det paa Døren banker;
 Den aabnes pludselig.

Og med en Spade triner
 En Yngling ind saa hvid;
 Saa mørke er hans Miner,
 Dog er han huld og blid.
 Hans Loffer vildt sig slynger,
 Thi Stormen slyngte dem.
 Hans Blikke Sorg nedtynger,
 Han triner langsomt frem.

„Det er saa koldt derude,
 Jeg er saa stiv af Kulde.
 Ha, horer I det tude
 Hen over froesne Muld?
 Al, Kræfterne var svage,
 Og Jorden var saa haard.
 Der er kun lidt tilbage;
 Hielp, at min Skat jeg faaer!“

Saa blodig bleg han raver,
 Saa stivt man paa ham seer.
 „Er du en Skattegraver?“
 Han nikker mildt, og leer,
 Og springer om fornøiet,
 Men standser strax igien,
 Og visker Graad af Diet,
 Og stirrer længe hen.

Dg viser dem sin Spade,
 Dg raaber: „Følger med!“
 Dg Alle følge glade
 Forventende afsted.
 Dg hurtig hen han iler,
 Mens Midnatskloffen slaaer,
 Did hvor de Døde hviler
 Paa tause Kirkegaard.

Saa svagt i Nattetaagen
 Hans Lygte brænder kun.
 Han aabner Kirkelaagen
 I skumle Midnatsstund.
 Af Skrak og Kulde gyser
 Hans Følge, og gaaer ind
 Didhen, hvor Graven lyser
 Af Lygtens matte Skin.

De nærme sig — men grue,
 Dg standse alle her,
 Da de med Rædsel skue
 Ved Lys, hvad Skatten er.
 Den matte Straale viste
 Saa bleg ved deres Fod
 En halv opgravet Kiste,
 Heel overstænkt med Blod.

„See!“ raabte nu med Barme
 Den blege Yngling, „see!
 Her savner Gravens Arme
 Min Skat, min Kiæreste.

J fire lange Timer
 Jeg har arbejdet her.
 Jeg bløder, Kloffen kimer,
 Elisa! din jeg er."

"O, Gud i Himmerige!
 Det er den unge Mand,
 Som tabte med sin Pige
 Sit Vid og sin Forstand.
 Udsluppen af sit Giemme
 Han ilet er herhen,"
 Udbrod med bange Stemme
 De blege Bondemænd.

"See, hvor han fast sig klynger
 Til Kistens kolde Siæl;
 Hør, Dødninguhret synger.
 O, Raade med hans Siæl!
 See, hvor den Arme hæver,
 Kom, hielper ham i Nød!"
 De ham fra Kisten hæver,
 Han smilte, og var død.

Loveridderen.

Mildt boltre sig de lune Sommervinde,
 Fra klare Sapphirhvælving Maanen straalere
 Igiennem dustopsyldte, svale Vinde
 Til Engens lufte Lilier og Violer.

Rødt gløder gyldne Spiir fra Borgens Tinde
 I Flodens fulde, sortblaae Jaspisfaaler.
 Kong Didrik langsomt paa sin Ganger rider
 I stille, underlige Midnatstider.

Dg som han kommer ind, hvor Skovens Grene
 Saa tæt og dæmrende en Lund indhegner,
 Hvor der er mørkt og skummelt, tyst og ene,
 Hvor blegere den blege Straale blegner,
 Da hører han det rasle giennem Stene,
 For brede Bug det høie Straa nedsegner:
 En saaret Løve brølende forfølger
 En Lindorm, som sig giennem Græsset bolger.

Dybt Løven slaaer med convulsivisk Bælde
 Sin Klo i Ormen, for sit Saar at hevne;
 Da vender den sig langsomt, og vil sælde
 Sin Fiende i det rædselsfulde Stævne.
 Det tykke Hoved, mosbegroet af Velde,
 Den gule Bug, som vil af Edder revne,
 Den lange Braad, de Dine blodigrøde,
 Alt dirrer Løven frygteligt i Møde.

Da raaber den, bestedt i stor Ulempe:
 „Red mig fra den, som vil mig Livet røve;
 Kom mig til Hielp, du staalbeklædte Kæmpe,
 Som fører i dit Skjold en gylden Løve!
 Som den, jeg staaer i Brand, o kom at dæmpe;
 Lad Ormens Pandeskæl dit Glavind prøve.
 Da skal jeg altid vandre ved din Side,
 I Liv og Død du trygt paa mig kan lide.“

Dg Kongen drager brat sit Sværd hiin brede;
 Tæt under glatte Skæl han vender Dden.
 Hans Die gnistrer frygteligt med Brede,
 Han borer Staalet lige ind til Klodden.
 Da rangler Ormens Ledemod saa lede,
 Den skeler hvæfende, og viser Braadden;
 Dg Kongen bliver bleg og heel forfærdet,
 Han ryster som et Løv, og taber Sværdet.

Da slynger Ormen sliimbeklædte Hale
 Heel smidig rundt omkring sin Fiendes Lemmer,
 Dg kryber taus med ham til Biergets Sale,
 Hvor Rat og Mulm de fæle Syner giemmer.
 Paa Beien uophørligt Haner gale.
 Sit Hoved Ormen haardt mod Fjeldet stemmer.
 Da revner det, de faste Stene gunge,
 Dg Hesten vrinsker under Ormens Tunge.

„Børnlille! kom, I elleve Unger mine!
 Her er en ringe Brad. I Morgen mere!“
 Saa spyer hun Hesten ud. De Unger grine,
 Dg graadig deres Bytte de fortære.
 „I Morgen skal I Manden faae.“ De hvine.
 „For denne Gang I skal fornøiet være.“
 De lyde Moderen, men fælt de tude,
 Dg knytte sig til Hvile i en Knude.

Kong Didrik ganger bleg og heel bedrovet
 Omkring i Biergets fæle sorte Hule.
 „Ak, var mit gode Sværd mig ei berøvet,
 Da friede jeg mig let af denne Kule.

Da dræbte jeg de Orme usfortovet,
 Dg flemte dem med Skioldets stærke Bule,
 Dg favned atter hierteligt i Morgen
 Min Fæstemø, min Fylla, hift paa Borgen."

Dg see, ved Maanens hvide Midnatsluer,
 Som falder i en Nidse giennem Bierget,
 Et rustent Sværd tæt ved sin Fod han skuer,
 Hvormed en Kæmpe fordum sig har værget.
 „Nu ingen Fare meer mit Mod forkuer,
 Thi Skiebnen har sig ei mod mig forsværgt."
 Saa raaber han, og seer paa Sværdet noie,
 Dg bittre Taarer brister af hans Die.

Det bedste Sværd, berømt i alle Lande,
 Den stærke Adeling han har i Hænde,
 Der farvede med Blod saamangen Pande,
 Dg gjorde paa saamange Helte Ende;
 Kong Sigfreds Sværd, den Helt, hvem alle Strande
 Blandt Kæmper monne første Rang tilkiende,
 Dg Didriks Ven, i mange Aar forsvunden,
 Dg nu ved dette Mærke atter funden.

„Saa skulde du din lyse Bane ende
 I dette Mørke, mellem grumme Trolde!
 Dit fiakke Hierte brast i stor Glende
 Da under disse sorte, skumle Bolde!
 Saa let kan Lykken sig i Livet vende.
 Jeg slaaer saa længe, som dit Sværd kan holde.
 Du var min Ven, din Død jeg vist skal hevne.
 Hvor der er Mod, der mangler ikke Evne.

Afsted! afsted! hvi vil jeg længer tøve
 I denne Hule mellem Skræk og Jammer?"
 Han Sværdet slaaer mod Flinten, for at prøve,
 Om det er stærkt — og Bierget staaer i Flamme.
 De største Klippestykker kan han fløve.
 Da vaagner op den mindste Orm, og stammer:
 „Hvis du vor Moder vækker af sin Hvile,
 Da vil du neppe ad din Skiebne smile.“

Men Kongen svarer: „Dybt mit Glavind bider,
 Dets dødelige Saar kan ei forbindes.
 I straffes skal ved disse Midnatstider,
 De store Led i eget Blod skal findes.
 Det Onde med det Gode altid strider,
 Og vinder, til det evig overvindes.
 I vog saamangen Helt i disse Sale,
 Det kan kun eders Hjerteblod betale.“

„Vaagn, Moder! vaagn, og slug den slemme Fange.“
 Hun vaagnede, og vilde Fangen sluge;
 Men da hun skued Sværdet, blev hun bange,
 Og gav sig til at skælve og at ruge.
 „Det Guld og Sølv, som er i Fjeldets Gange,
 Det maa du bringe frit herfra og bruge.
 Kast Adeling kun ned i Biergets Rister!
 Et evigt Benskab her med dig jeg stifter.“

„Jeg kaster ei mit Sværd, dets Egge bider,
 Dets dødelige Saar kan ei forbindes.
 Du dræbes skal ved disse Nattetider,
 Din store Krop i eget Blod skal findes.“

Det Onde med det Gode altid strider,
 Og vinder, til det evig overvindes.
 Du vog Kong Sigfred her i disse Sale,
 Det skal du med dit Hjerteblod betale."

"Kast Adelring dybt hen i Kildevældet!
 Blandt Venner ei man bruger skarpe Sværde.
 Din Jylla sidder fængslet her i Fjeldet;
 Luf hende ud! I er hinanden værde.
 Et Negleknippe, rustent og forældet,
 Er skiult heroppe ved mit Hovedgierde.
 Kom, buk dig, tag det, end din Elstes Jammer,
 Bring Jylla af det fugtigmørke Kammer!"

"Min elskte Pige nager ingen Kummer;
 Mit Hjerte siger, hun er ei i Fare.
 Hist paa sin Faders Borg i rolig Slummer
 Hun vogtes af Guds hellige Englefare.
 Gi mindste Myg om hendes Leie summer.
 Du lokker mig forgieves i din Snare.
 Mit Sværd skal i dit seige Blod sig klæbe,
 O, Slange! med den sidste Løgn paa Læbe."

Brat Ormen og de søle Dagleunger
 Saa gispende i Græsset ned maae bide.
 Da fylder Hulen Gift og Ormetunger,
 Han vader dybt i Slangeblod hiin hvide.
 Forgieves han i Biergets Side stiunger,
 De Kampestone viger ei tilside.
 Han kan ei bryde giennem sorte Luffe,
 Snart maa han ned i spraglet Edder duffe.

Da hører han fra Fjeldets ydre Side
 En vældig Skraben, og en Stemme raabe:
 „Fat Mod, Kong Didrik! du skal ikke lide;
 Her smuldrer Stenen skior, her kan vi haabe.
 Hug med dit Sværd! jeg vil i Fjeldet slide
 Med mine Kløer, saa kæmpe vi tilhobe.
 Den haardeste Natur tilbageviger,
 Bestormet af en Løve og en Kriger.“

Dg Løven grov, og Kongen vældigt stødte
 Med skarpen Adeling, saa Fjeldet rysted;
 Thi Ormene alt meer og mere blødte,
 Den fæle Edder steg ham op til Brystet.
 Snart begge Kæmperne hinanden mødte.
 At blive længer der dem ikke lysted,
 De vandred begge trætte ned i Dalen
 Til Morgenrøden og til Rattergalen.

Ved klaren Na, som mellem Blomster dandsjer,
 Kong Didrik sig ved Lovens Side jætter.
 Det blanke, haarde, blodbestankte Pandsjer
 Han i den lyse Morgenbolge tvætter.
 Saa sødt hendysjer Juglesang hans Sandsjer,
 Dg saftig Frugt den matte Kæmpe mætter.
 Til fjerne Borg saa længselsfuld han smiler,
 Mens Løven i hans Skiod sit Hoved hviler.

„Åh, herligt synger du, du muntre Sanger!
 Dg venligt, Kilde! dine Bolger vige,
 Dg yndigt, Rose! du i Busken pranger,
 Dog sørger jeg, thi her er ei min Pige.“

O, havde jeg kun dig, min rappe Ganger!
 Da paa din stærke Ryg jeg skulde stige,
 Og ile did, og kysse af sin Slummer
 Den Elskede, og glemme al min Nummer."

Det horte Loven i hans Skiod, og smilte:
 „Jeg kan med dig, saa godt som Hesten, vanke;
 Kom, sæt dig paa min Ryg!“ Derpaa de iilte,
 Mens Kongen holdt sig ved den tykke Manke.
 Over Bierg, over Dal de foer, og ei de hvilte;
 Slig Ganger ei behøver Kræfter sanke.
 Forfærdet Fylla saae sin Veiler trave
 Paa fældne Skimmel over Borgens Grave.

Men siden flapped hendes Liliehænder
 Det ædle Dyr, hun fored det hver Morgen.
 Erkiendtligt Lovens hoié Hierte brænder,
 Den blev sin hele Levetid paa Borgen.
 Taknemlighed er al den Fryd, den kiender;
 Den glemmer Stolthed, Frihed, selve Sorgen
 Alt skilles fra sin Skov og fra sin Mage,
 Den tiener Kongen alle sine Dage.

Fuglefængereren.

Svagtsuser Bækken hist,
 I Bladet Binden gynger,
 Beemodigt Fuglen synger
 Paa Træets hoié Dvift.

En Yngling staaer saa fold,
 Bestraalt af Mattens Luer;
 Til Toppen stivt han stuer,
 Med Armen paa sit Skjold.

„D, stig dog ned engang,
 Du lille Fugl! du Skionne!“
 Men den blier i det Gronne,
 Og standser ei sin Sang.

„For du er ved min Fod,
 Min Haand dig ikke griber.“
 Sit blanke Sværd han sliber,
 Og saarer Træets Rod.

Da nærmer sig en Mand:
 „Du teer dig heel forvoven;
 Kun mig tilhorer Skoven.
 Stif Sværdet ind paa Stand!“

„Ak, lad mig Fuglen faae,
 Og gior mig ingen Møde!
 Jeg sorger mig til Døde,
 Hvis ei jeg hugge maa.“

I midnatsdunkle Lund
 Han fælder tunge Taare.
 Den Gamle ynkes saare,
 Han siger: „Hug du kun!“

Men vist din Fryd er fort;
 Hvad hjælper det, du fælder?
 Naar voldsomt Træet helder,
 Da flyver den jo bort.

Nei, bedre var en Brad,
 Hvormed du kunde liste
 Din lille Fugl fra Qviste
 Til fiære Loffemad."

Da smilte blege Mund.
 Ved Maanens matte Luer
 Den vilde Yngling skuer
 Omkring i dunkle Lund.

"Ak, her er Jntet, her
 I disse grønne Gange,
 Og Fuglen maa jeg fange,
 Den er mig alt for fiær."

Med Elskovs søde Lyst
 Den unge Kæmpe sukker,
 Mens smilende han hugger
 Riød af sit eget Bryst.

Med roligt Mandemod
 Han lægger det paa Qviste.
 „Min Fugl jeg ei vil miste,
 Før flyde du, mit Blod!"

Da slagred Fuglen ned,
 Og hopped glad i Møde
 Det skionne Purpurrode,
 Og nippede, og beed.

Alt mere fik den Mod
 Ved denne fiældne Føde,
 Jo meer den drak det søde,
 Det friske Rosenblod.

Da der var intet meer,
 Da floi den hen paa Sandet,
 Og pladsked sig i Vandet,
 Og rysted med sin Fier.

Og see, ved klaren Sø,
 Bed selvbesprængte Bidie
 Stod rank og smal i Midie
 En ung og deilig Mo.

Sin Yngling hun omsvang.
 I midnatsdunkle Lunde
 De Glskende forsvunde.
 Man horte deres Sang.

Der glinted svage Lyn.
 Den gamle Gubbe stirred
 Paa blodig Dvißt forvirret,
 Han troede ei sit Syn.

Harald i Offerlunden.

„Klar er Nattens Stjernehvælving.
 Høitidsfulde Midnatscene!
 Beemodsfuld og taus jeg vanfer
 Mellem Herthas Alterstene.

Poplen vifter; blide Kølning
 Giennem Skovens Mørke luner.
 Rød henstraaler fulde Maane
 Paa de halvudslukte Runer.

Oldtids underlige Minde!
 Du mit Hierte giennemtrænger.
 Hvad I var, I elskte Steder!
 Af, det er I ikke længer.

Her, hvor Odin de tilbade,
 Glemsel ruger, Dvæget græsser.
 Hvor de hvæssed Offerkniven,
 Meiersten nu Leen hvæsser.

Her, hvor Hiertet helligt brændte,
 Nu kun mine Suk opstige.
 I forsvandt, I skionne Dage!
 Dodt er Phantasiens Rige.

Intet luer, Intet hæver,
 Alt er koldt, fornustigt, øde.
 Fyldt med Oldtids store Minder,
 Banker jeg som mellem Døde.

O, at hist paa Alterstenen
 End jeg saae den røde Lue,
 Som med Folkets varme Bønner
 Svirvlede til Himlens Bue!

O, at i den haarde Brynie
 Mine Sukke kunde stige
 I en Kreds af fromme Kamper
 Op til den Uendelige!

Sandsø gav han os, den Vise,
 Da Fornusten han nedsendte;
 Da han gav os tænksom Kulde,
 Ild han i vort Hierte tændte.

Odin! Freia! kom tilbage,
 Lad mig ikke her alene.
 See, jeg synker taus med Andagt
 Hen for eders Alterstene!"

Uglen skreg, og Hanen galte,
 Jldrød brændte Maanens Glade,
 Jorden bæved, og der drypped
 Blod af Wispens hvide Blade.

Altrets gamle Stene rasle,
 Maanen brat sin Straale mangler,
 Og en Beenrad op af Jorden
 Langsomt hæver sig, og rangler.

Med en sonderslagen Pande
 Staaer han der med Knokler hvide,
 Og en gammel rusten Daggert
 Sidder i hans venstre Side.

„Dnsfer du dig, unge Daare!
 I den grumme Tid tilbage,
 Da man offred kold sin Broder,
 Dovende hans bange Klage?"

Her i Lundens skumle Skygger
 Nedrandt mine sidste Taarer.
 Her paa disse Alterstene
 Sprudled Blod af mine Aarer.

Blodbestankte Offerpræster
 Grunt min Pande sonderknauste,
 Joge Dolken i mit Hierte,
 Bildt af Kaseri beruste."

Skoven hyled, Hanen galte,
 Under Altret sank den Døde.
 Af sin Afmagt Harald vaagned
 I den friske Morgenrøde.

Blomsten aabner sig saa venlig,
 Duggen ned ad Væspen glider.
 Harald gyser ved sin Drom —
 Ønfter dog de gamle Tider.

Ellehøien.

Paa hede Dag den svale Aften fulgte;
 Der glimted Purpur bag de sorte Grene,
 Den dunkle Landevei var heel beskygget.

Jeg langsomt red, og grubled henryft ene,
 Mens tatte Skov de røde Roser dulgte,
 Hvor Rattergalen skjult sin Rede bygged.

Da kom jeg til en Bakke, som beskygged
 Med sine venliggrønne Lindkroner
 For stærke Vindpust og for lumre Barme.

Sødt tryllet hen af Somrens Aftentoner,
 Jeg sank i Græssets blomsterklædte Arme,
 Og lytted smilende, og slumred ind.

Da vaagned jeg igien, thi Høien hæved.
 En guldhaarfager Mø med Rosenkind
 Sig svævende og rank af Høien hæved.

Da blev jeg ræd, med Slag saa selsomt vilde
 Mit Hierte mod det blanke Pandser slog,
 Jeg vilde tale, men jeg kunde ikke.

Dg see, en anden Mø steg op, og tog
 En Haandfuld Vand af klaren Solverfilde,
 Dg stirred hen paa mig med kiælne Blikke.

Hun stænkte mig: „Hvad gjør du her saa silde?
 Der skal dig intet Onde vederfares.
 Frygt ei, du smukke staalbeflædte Kæmpe!“

„Nei,“ sang den Anden med sin søde Stemme,
 „Men Underværker skal dig aabenbares,
 Som i dit Liv du aldrig meer vil glemme.“

Sin Rislen monne Solverfilden dæmpe,
 For Lyden af den skionne Sang at høre;
 Der rasled ei et Blad i sagte Vinde.

Naturen overalt var lutter Dre,
 Bag Mattens Trylleslor kun smiilte Glæde,
 Alt lytted til den hulde Sangerinde.

Klart blinkte Søens blaa henspændte Klæde,
 Hvor Fisken svam og legte med sin Finne;
 Dg atter aabned sig den lukte Rose.

Den rødmed giennem Nattens Solvertaare;
 Og Lilien, som klæder sorten Baare,
 Den smilte hist i dybe Laagemose.

Skiont sang hun, men jeg skælved dog saa saare,
 Thi noget Rædsomt lod i hendes Stemme,
 Som ei man tolke kan, men kun fornemme.

„Følg,“ sang hun, „følg os ind i dunkle Fjeld,
 Hvor græsbeklædte Bøg for Stormen luer;
 Følg,“ sang hun, „følg os i den aabne Bolig!

Der skal jeg lære dig at kaste Runer.
 Men to dig først i dette Rildevæld!
 Saa bliver du med Alferne fortrolig.

De Blomster, som du her paa Høien skuer,
 De spragles meget skionnere derinde,
 Som Græs Smaragderne i Bierget funkler.“

„Følg med,“ gientog den anden Sangerinde.
 „Rubinen der langt meer end Rosen luer,
 Sapphires Blaa Kiærminderne fordunkler.“

Da stirred jeg til Himlens hvalte Buer,
 Og greb om Korset paa mit Sværd, og tænkte:
 „Saa høit et Løst dog ikke der du skuer.“

Min lange Taushed Ellepigen frænkte.
 „Kom, Ungersvend! hvi bliver du tilbage?“
 Hun smilte rædsomt med sin Rosenlæbe.

„Du dræbe skal den stærke Edderdrage,
 Og faae det røde Guld, hvorpaa hun ruger;
 Du lære skal den stærke Biørn at dræbe.

Men strax dit Hierteblod jeg varmt udsuger,
 Hvis du ei villig mig i Hulen følger.
 Min Mening jeg dig længer ei fordølger.“

Da blev jeg mod i Hu, de matte Arme,
 Som vilde hevnende mit Glavind svinge,
 Sank langsomt ned ved hendes Trylletale.

Hun nærmed sig, for Døden mig at bringe.
 Da rysted Morgenhanen med sin Binge,
 Den gol — og hun forsvandt i Biergets Sale.

Og bleg jeg svang mig paa min bange Fole,
 Og iulte fra de fæle Rædselssteder,
 Mens Solen slukkede de mindre Sole.

Bogt, unge Kæmpe! dig for slige Høie;
 Den lumste Død der Blomsterne beklæder,
 Og Trolden suger Blodet af dit Die.

Spilleren.

Skarp Stormen foer ved Midnatstid
 Igjennem Krat og Hegn,
 Kold gnistred Vintersneen hvid
 Hen over frozne Egn.

Dg midt paa øde Landevei
 Et eensomt Huus gienlød
 Af vilde Glæders Hurlumhei,
 Af Sang og Glassets Stød.

Blandt skumle Spillebrødre sad
 En Yngling, aaben, blid.
 Han stirred paa den glade Mad,
 Men stirrede saa hvid.

„Belan! jeg eier intet meer,
 Men lige meget, her!
 Den Klædning, jeg har paa, du seer
 Er hundred Daler værd.

Kom an, kom an! Engang endnu!“
 „Vel! Seer alle!“ „Der!
 Tag, Spiller! hvorfor tover du?
 Min Kiøle din jo er.“

„Hør, unge Menneſke! jeg har
 Et chriſtent Sindelav.
 I Fald jeg dine Klæder taer,
 Hvad vil der blive af?”

Din Hest er tabt, og gaae til Fods
 Den kolde, mørke Bei?
 Du fryser, støder dig til Blods.
 Nei, Kiølen taer jeg ei.

Giv mig det Smykke, som du bær
 Der paa dit blotte Bryſt!
 Det er vel ei saa meget værd;
 Men giøre vel, er Lyſt.“

„Nei, Spiller! nei! Jeg har tabt Alt,
 Min Ro, min Eiendom;
 Men tabe det? det var for galt.
 Tag Kiolen, skynd dig, kom!

Det Guld, hvorved mit Hierte flaaer,
 Det giver jeg dig ei.
 Det fatter ind min Fyllas Haar,
 Det faaer du aldrig! Nei!

Snart skulde hun ved denne Barm
 Selv hvilet om og huld.
 Det er forbi — — O, jeg er varm!
 Jeg spotter Vintrens Kulde.

Hvad skulde der vel skræmme mig,
 Som trodsed Alt? Tag fat!
 Bælmørke Nat! jeg hilser dig.
 For mig er evig Nat.“

„Den Galning kommer vel igien,
 Han nok betænker sig.
 Det Smykke maa jeg have end,
 For reent han slipper mig.“

Men Ludvig ravede affted,
 Hans Graad paa Kinden fros.
 I Sneen standsede hans Fied,
 Da sank han aandeløs.

Bed Mattens matte Stierneglimt
 Han frem sit Smykke tog,
 Og kyste det. Det sidste Glimt
 I Ludvigs Hierte slog.

Man fandt ham aarle Morgenstund,
 Mens Alt endnu var tyst,
 Med Smykket til den blege Mund,
 Med Haanden paa sit Bryst.

Jurabierget.

I Juras skønne Egne,
 Bed Biergets Kæmpesod,
 Der viser man en Klippe,
 Den er besprængt med Blod.

En Yngling og en Pige
 Til Kirken aarle gif,
 Og knælte for Guds Alter
 Med helligt Andagtsblik.

Erværdig Fader knytted
 Det evigfaste Baand.
 „Guds Fred med eder være!“
 Saa gif de Haand i Haand.

„Hør Nattergalens Toner
 Høst fra det ranke Fjeld,
 Hvor tæt Violser voge
 Bed klare Kildevæld.

Der svæve milde Lufte,
 Der trippe muntre Faar,

Der bølge søde Dufte,
Hvor Nattergalen slaaer.

Dg Hyrder og Hyrdinder
Saa glade dandse om.
En Blomsterfrands jeg binder
Dig der, min Elskte! kom!"

Saa gif han med sin Pige
Op ad det steile Fjeld,
Hvor tæt Violer vorte
Bed klare Kildevæld.

Dg Biergets Hyrder smilte,
Dg jukkede: „Hun er skion!“
Dg Biergets Piger rødmed
Laus til Naturens Son.

Saa gif de mellem Blomster,
Dg horte Skovens Lyd,
Dg favnede hinanden,
Dg bævede af Fryd.

Men da de kom, hvor Fjeldet
Nedludede saa brat,
Hvor skumfuldt Kildevældet
Faldt ned i Dybets Nat,

Da blegnede den Skionne,
De spæde Fodder gled;
Hen ad det vaade Grønne
Hun sank, og styrted ned.

Og som et Midnatsgiensfærd
 Ved Afgrundsbredden stod
 Den unge Mand, og svimled
 Ned i sin Elsktes Blod.

Da hæved Philomele
 En fielden Beemodsfang,
 Da risled Kildens Bover
 I større Bolgegang.

Dem Dodens Engel vinkte
 Paa Livets bedste Dag.
 Lykkelig den, som blegner
 I Elskovs Favnetag!

I Juras skionne Egne,
 Ved Biergets Kæmpesod,
 Der viser man en Klippe,
 Den er besprængt med Blod.

Fridleif og Helga.

Alt Skoven saa prud udi Blomster staaer,
 Banked der liden Helga, vel svøbt udi Maar.

Bandet rinder over hiin liden smaa Steen;
 Der satte hun sig Helga, den Mo saa reen.

Satte hun sig der Helga, den Mo saa bold.
 Fremtreen han Fridleif, med Sværd og Skjold.

„Det siger jeg eder, skion Jomfru! for sand:
 Ret aldrig saae jeg hvidere Lilievand.

J er den favreste Blomme, som staaer
 Udi eders Faders Abildgaard.“

„Hveden kommer J, unge Herr Fridleif! her
 Saa seent i Dvæld under disse Træer?“

„Ikke havde jeg No, ikke havde jeg Rist;
 Her quiddred Smaasuglen paa Bøgeqvist.

J give mig eders Love og Tro,
 Liden Helga! saa fanger jeg Rist og No.“

Det var liden Helga, hun sank i hans Arm saa rød,
 Som Solen sankes udi Havets Skiod.

Marle hun hastede brat afsted,
 Han fulgte hende til Borgeled.

„Dg hor J nu, unge Herr Fridleif siin!
 Tag denne Guldring af Armen min.

J tage denne Ring udaf Guld hiin rød,
 J svige mig ikke indtil eders Død.“

Herr Fridleif var sig saa sær i Sind,
 Hannem randt salten Taare paa Kind.

„Nu lader jeg til eders kjær Fader staae
 Paa min Nos, hiin snare Abildgraa.“

Herr Fridleif rider under grønne Lide;
 Hannem lyster til Hoieloft at ride.

Hans Hielm var blinkend, hans Spore var klingend,
Hans Ros var springend, selv var han saa svingend.

Ung Fridleif rider, som han kan bedst,
Bed Borgestue-Ring han binder sin Hest.

Op axler han sit Skarlagenstind,
Saa triner han fast for Herr Grif ind.

„Hil sidde J, Herr Grif, høviske Mand!
Jeg fæster eders Dotter, den Lilievand.“

„Hure kommer J af Landet fraa,
Siden J alt Helga min Dotter saae?“

„Bel haver jeg draget saa vide om.
De Hellede vog jeg, hvor jeg kom.“

Han Erland var mig en Hals saa haard,
Dog gieste jeg ham med Ulivsbaar.“

Herr Grif skifte sin Mine brat,
Han ganger ud i den svarte Nat.

Kryste saa faalen Edder grøn
Udi det Miodhorn, alt udi Lon.

„J satte eder ned paa min Hynde blod,
J smage dertil min gamle Miod!“

Ung Fridleif lagde sin Hielm, og drak.
Den kolder Sved af hans Pande sprak.

„Det sværger jeg ved den øverste Gud:
Ret aldrig staf jeg bessere Bøger ud.“

Aldrig smagte jeg bittere Miod,
Dg aldrig ventede jeg mindre min Død."

Det da meldte Herr Grif med Læber blaae:
„Saamænd, Herr Fridleif! nu døer J paa Straa.

Edderen svam udi hiin brune Miod.
Nu haver jeg hevet min Frændes Død.

Hel bliver eder en bedre Brud,
Sortblaa, dertil blegelig seer hun ud."

„Herr Grif! J haver en stor Forstand,
J bliver Helved en kostelig Mand.

J bringe liden Helga sin Ring saa rød,
J sfiule hende ikke ung Fridleifs Død!

Men for skal J vride Band af Staal,
Førre J skal qviste jert Nidingsmaal."

Saa svang han sit Glavind heit omkring,
Herr Fridleif, den unge Udeling.

Han mærkede sig med sit skarpe Sværd,
Saa red han til Odin i Heltesærd.

Herr Grif heder ad Dotteren sin:
„Du komme ind til Brudgommen din!"

Det da blegnede brat den vene Maard:
„Min fiære Herre Fader! hvi var J saa haard?"

Liden Helgas Hierte slog saa fast,
Jeg siger for sanden, hendes Die brast.

Ved Midienat stander Herr Grif i Blod,
Med tvende Liig ved sin kolder Fod.

Han stod saa længe, han stod saa stiv,
Til sidst saa stod han foruden Liv.

De lagde liden Helga og Fridleif paa Baal.
De kunde ei flytte Herr Grif fra Maal.

I trende Dage hans Legem stod,
Og stirred ned i det levret Blod.

Den tredie Nat — da stete et Raab,
Herr Grif faldt ned i en Afkehob.

Guldhornene.

De higer, og søger
I gamle Boger,
I oplukte Høie
Med speidende Die,
Paa Sværd og Skjolde
I muldne Bolde,
Paa Runestene
Blandt smuldneede Bene.

Oldtids Bedrifter
Anede trylle;
Men i Mulm de sig hulle,
De gamle Skrifter.
Blikket stirrer,

Sig Tanken forvirrer.
 I Taage de gamle.
 „I gamle, gamle,
 Hensvundne Dage!
 Da det straalte i Norden,
 Da Himlen var paa Jorden,
 Giv et Glimt tilbage.“

Skjen suser,
 Ratten bruser,
 Gravhoien sukker,
 Rosen sig luffer.
 De øvre Regioner
 Toner.
 De sig møde, de sig møde,
 De forklarede Høie,
 Kampfarvede, røde,
 Med Stierneglands i Die.

„I, som raver i Blinde,
 Skal finde
 Et ældgammelt Minde,
 Der skal komme, og svinde.
 Dets gyldne Sider
 Skal Præget bære
 Af de ældste Tider.
 Af det kan I lære.
 Med andagtsfuld Være
 I vor Gave belønne!
 Det skionneste Skionne,
 En Mø
 Skal Helligdommen finde.“

Saa synge de, og svinde.
Lusttonerne doe.

Hrymsfage, den sorte,
Puster, og dukker,
Dg i Havet sig begraver.
Morgenens Porte
Delling oplukker,
Dg Skinsfage traver
I straalende Lue
Paa Himlens Bue.

Dg Fuglene synge.
Dugperler bade
Blomsterblade,
Som Bindene gynge.
Dg med svævende Fied
En Nø hendandsjer
Til Marken afsted.
Violer hende frandsjer.
Hendes Rosenkind brænder,
Hun har Lilielhænder.
Let som en Hind,
Med muntert Sind
Hun svæver, og smiler;
Dg som hun iler,
Dg paa Elskov grubler —
Hun snubler,
Dg stirrer, og skuer
Gyldne Luer,
Dg rødmer, og bæver,
Dg zittrende hæver

Med undrende Aand
 Af sorten Muld
 Med snechvide Haand
 Det røde Guld.

En sagte Torden
 Dundrer.
 Hele Norden
 Undrer.

Og hen de stimle
 I store Brimle,
 Og grave, og søge,
 Skatten at forsøge.
 Men intet Guld!
 Deres Haab har bedraget;
 De see kun det Muld,
 Hvoraf de er taget.

Et Sekel spinder.

Over Klippetinder
 Det atter bruser.
 Stormenes Eluser
 Bryde med Balde.
 Over Norges Fielde
 Til Danmark's Dale
 I Skjernes Sale
 De forklarede Gamle
 Sig atter samle.

„For de fældne Faa,
 Som vor Gave forstaae;
 Som ei Jordlænker binde,

Men hvis Siæle sig have
 Til det Eviges Linde;
 Som ane det Høie
 I Naturens Die;
 Som tilbedende have
 For Guddommens Straaler
 I Sole, i Violer,
 I det Mindste, i det Største;
 Som brændende tørste
 Efter Livets Liv;
 Som — o, store Aand
 For de sundne Tider!
 See dit Guddomsblik
 Paa Helligdommens Sider:
 For dem lyder atter vort Bliv.
 Naturens Son,
 Ukiendt i Lon,
 Men som sine Fædre
 Kraftig og stor,
 Dyrkende sin Jord,
 Ham vil vi hadre:
 Han skal atter finde."
 Saa synge de, og svinde.

Grymfaxe, den sorte,
 Buxter, og dukker,
 Og i Havet sig begraver.
 Morgenens Porte
 Delling oplukker,
 Og Skinfaxe travers
 I straalende Lue
 Paa Himlens Bue.

Ved lune Skov
 Dyrnene trække
 Den tunge Plov
 Over sorten Dække.

Da standser Ploven,
 Og en Gysen farer
 Igiennem Skoven.
 Fuglefarer
 Bludselig tier.
 Hellig Tausshed
 Alt indvier.

Da klinger i Muld
 Det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsdage
 Funfler i de nye Tider.
 Selsomt vendte de tilbage,
 Gaadesyldt paa røde Sider.

Mystisk Helligdom omsvæver
 Deres gamle Tegn og Mærker.
 Guddomsglorien ombæver
 Evighedens Underværker.

Hædrer dem, thi Skiebnen skalter!
 Snart maaskee de er forsvunden.
 Jesu Blod paa Herrens Alter
 Fylde dem, som Blod i Lunden!

Men I see kun Guldets Lue,
 Ikke det ærværdigt Hoie;

Sætte dem som Pragt til Skue
 For et mat, nysgierrigt Die.

Himlen fortner, Storme brage.
 Bisse Time! du er kommen.
 Hvad de gav, de tog tilbage,
 Ewig bortsvandt Helligdommen.

Violsamleren.

Nattens blege Gienfærd lyste,
 Stormen dreied Kirkespiret.
 Emma ved min Side gyste,
 Som en Engel lilieziret.

Nattens sorte Haner gule,
 Bange gif min tro Veninde.
 Hendes hvide Silkefirole
 Flagred i de kolde Binde.

Svagt en Stemme til en Cithar
 Horte vi fra Kirken qvæde.
 Da vi kom til Portens Gitter,
 Stod der Gen i Dødningklæde.

„Emma! kom, din Moder vinker.
 See, hist ligger jeg saa ene,
 Medens Sol og Maane blinker
 Paa de hvide Marmorstene.“

Emma sank i mine Arme,
 Stirred Skyggen mat i Mode,
 Drykte mig med sidste Barme,
 Smilte, zittrede, og døde.

Hiem jeg bar min Elskerinde,
 Kold bestraalt af Nattens Sole.
 Underlige Dødingvinde
 Bisted i den lange Kiøle.

Derpaa jeg til Lunden iilte,
 Gav mig slittig til at søge,
 Mens bestandig Maanen smilte
 Blegguul paa de sorte Bøge;

Fandt det elste Træ, som heldte
 Over os saa tidt fortrolig;
 Grød, imens jeg Træet sældte,
 Slæbte det til Emmas Bolig;

Kysset hendes hvide Klæder,
 Greb en Saug saa mat og ene,
 Danned saa de lange Bræder,
 Som indslutte hendes Bene.

Hen til hendes kiære Bier
 Derpaa jeg mig sagte skyndte.
 Skovens muntre Melodier
 Bidned, Morgenens begyndte.

Bien stak, jeg fandt det ikke;
 Ud jeg tog den store Kage.
 Emma stod for mine Blikke,
 Stirrende saa ømt tilbage.

Biens Stik jeg henrykt taalte.
 Lys af gule Vox jeg støbte.
 Klart den sidste Nat de straalte,
 Da jeg hendes Liig indsvøbte.

Snoren rasled, i det Dybe
 Sank hun, fulgt af mine Taare.
 Rædsomt folte jeg det krybe
 Giennem hver en lunken Aare.

Næste Nat, da Stiernehorden
 Væltede sig op af Havet,
 Jilte jeg til Kirkegaarden,
 Hvor min Emma laae begravet.

Sødt en Stemme til en Cither
 Utter horte jeg at quæde.
 Tæt ved Portens sorte Gitter
 Stod hun i sit Dodningflæde.

„Ludvig! kom! din Pige vinker.
 Emma ligger her saa ene,
 Medens Elskovs Stierne blinker
 Paa de kolde Marmorstene.“

„Emma!“ raabte jeg med Klage,
 „Tag mig med, du Giegode!
 See, hvor bleg jeg staaer tilbage
 Paa den kolde, mørke Klode!“

Ak, da hæved hun sin Finger
 Høit, den englehvide Pige;
 Viste mig den Sti, som svinger
 Ukiendt sig til Himmerige.

Med en Taare i sit Die
 Kyssted hun mig blidt paa Munden,
 Stirred bønlig i det Høie,
 Sulkede — og var forsvunden.

Derfor sanker jeg Violer;
 De mit blege Liig skal klæde,
 Naar i Nat de hvide Straaler
 Vinke mig til evig Glæde.

Valravnen.

De gule Silkefeil, som Binden fylder,
 Hiemlede bugnende den lette Sneffe.
 Mens Aftensolen ranke Mast forgylder,
 Fru Sigrid sidder paa det høie Dække.
 Da bøvner Havet brat med sorte Bylder,
 Da pibler Bandet ind af dybe Sprække.
 Den vilde Valravn høit i Masten synger,
 Mens dybt han Skibet ned mod Grunden tynger.

Fru Sigrid skuer Ravnens i det Høie,
 Da blegner hendes røde Rosenmund,
 Da trænger Taaren frem i hendes Die,
 Thi Skibet truer med at gaae til Grund.
 „O, Valravn! hvis mit Dnske du vil foie,
 Da skal du faae af Guld vel femten Pund:
 Læm Stormen, bring mig paa den sikkre Jord,
 Leed Skibet varligt i sin stille Fiord.“

„Med Guld man ei besonner diærve Helte;
 Af Guld, Fru Sigrid! har jeg meer, end du.
 For Guld en Bolge bort jeg vil ei vælte;
 Dog rorer mig din ængstelige Hu.
 Giv mig den Skat, du skjuler bag dit Bælte!
 Da skal jeg tæmme Søens Storm og Gru,
 Da skal jeg dybt henstyrte ned i Polen
 Den Havmand, som har klynget sig til Riolen.“

„Hvad skjult jeg under Purpurbæltet giemmer,
 Det, vilde Balraven! maa du gjerne faae.
 For ringe Løn den større du forglemmer;
 Det er til Stegerjet de Nøgler smaae.
 Hvis du mod Havets Magter kiæl dig stemmer,
 Du gjerne der din Føde hente maa.“
 Det blanke Knippe hun paa Dækket kaster,
 Og Ravnen slagrer bort fra gyldne Master.

Med stærktudspændte, tykke, uldne Binger
 Han med den frygtelige Havmand kæmper.
 Den fraadbedæfte Bolge let han tvinger,
 De vilde Storme med sit Blik han dæmper.
 Med Barselskrig han sig i Skyen svinger;
 Og sagte Bind sig efter Sneffen lempet.
 Alt mere taber sig den stærke Torden;
 Fru Sigrid seiler langsomt ind i Fiorden.

I Lunden sidder hun engang i Dvæld
 Ved klaren Sø; der svømmer langsomt Karpen.
 Bestandig risle sagte Kildevæld.
 Hun tænker paa sit Norge og paa Sarpen.

„I Danmark fandt jeg dog mit bedste Held.“
 Sin Elskov sødt hun synge vil ved Harpen.
 Da rører det sig under hendes Bryst,
 I rædsom Grublen svinder hendes Lyft.

„Ak, grumme Ravn! nu veed jeg, hvad du vilde.“
 Hun synker ned, at gaae formaaer hun ei.
 Det er saa dæmrende, det er saa silde,
 Nat blinker Stiernen fra sin Mælkevei.
 „Ak, grumme Ravn! nu veed jeg, hvad du vilde.“
 At tale meer den Blege mægter ei.
 Sig Væpen over hendes Linding hvælver;
 Som hun, den sveder koldt, og angstlig skælver.

Fem Maaneder forgaae, saa bringer hun
 Et Barn til Verden under bitter Klage.
 De døbe det i mørke Midnatsstund,
 Fordi at Trolden Intet skal opdage.
 Det er en Søn, som Rosen rød og rund;
 Men Sigrids Hierte tunge Sorger nage.
 I skiulte, dybe Grotte døbes han
 Med Kildens isnende, krystalne Vand.

Han voxer til, og i det hele Rige
 Er ingen Dreng saa deilig og saa yndig.
 Han er saa munter og saa slink tillige;
 Hans Blik er brændende, hans Tale syndig.
 Han tænker kun paa Kampe og paa Krige,
 Den stolte Ganger kan han tæmme myndig.
 Men Dronning Sigrid græmmer sig dog saare;
 Hvergang hun seer ham, svømmer hun i Taare.

En Aften sidder hun i Fruerstue;
 Kong Alf, sin adle Husbond, har hun mistet.
 Med Taarer stirrer hun i Solens Lue;
 Det arme Hierte har kun Sorger fristet.
 Da horer hun en Lyd, og hun maa grue:
 Den vilde Balravn har sig sagte listet
 Ud aabne Vindve ind. Paa Egebord
 Den sætter sig, og synger disse Ord:

„Rige Fugl kommer susende,
 Kommer brusende
 Over Bierge og Dale.
 Seer du vel, du fattig Fugl!
 Hvor mine Fiære de prale?

Fattig Fugl kommer hinkende,
 Kommer linkende
 Over Ager og Enge.
 Seer du vel, du rige Fugl!
 Hvor mine Fiære de hænge?

Husker du,
 O Dronning! nu
 Da du paa Bolgerne hinked?
 Da var du den fattig Fugl,
 Da ad den rige du vinked.

Balravn kommer susende,
 Kommer brusende
 Over Bierge og Dale.
 Dronning rig!
 Naar vil du mig
 Nu med dit Foster betale?“

Da svimled Dronning Sigrid langsomt hen,
 Den hulde Qvinde blegner som en Lilie.
 „Fly,“ sukker hun, „du Morkets fæle Ben!
 Min Bon skal kæmpe mod din onde Billie.“
 Hun korsjer sig — da flygter den igien;
 Men spottende den danser først paa Tillie,
 Og synger: „Jngen Bon mig staaer imod;
 Jeg slukke vil min Tørst i christent Blod.“

Ung Harald ætler sit Skarlagensskind.
 „Min Moders bittre Kummer maa jeg vide.“
 Saa triner han i Hoieloftet ind.
 „Kier Moder min! du sig mig din Qvide.
 Hvi er du bleg, min Moder! som et Liin?
 Betro din Søn ved stille Midnatstide,
 Hvad der saa længe naget har dit Hierte.
 En meddeelt Smerte er en mindre Smerte.“

Da sukker Sigrid efter lange Bon:
 „O, Harald! der er Skabninger hernede,
 Som drive deres Ondskab skiult i Lon,
 Som Herren skabte i sin grumme Brede.
 Her vandrer om en grusom Trolld, min Søn!
 Fra hvem at frelses vist Enhver maa bede.
 Hans blodigrode Die rædsomt skuler.
 Hver Aften kommer han af sine Huler.

I fordums Dage var han hoi og stor
 Og voxen, som en diær og tapper Kæmpe;
 Men Jesu rene Lære i vort Nord
 Har lært de onde Manders Stoltthed dæmpe.

Nu er han kun en Ravn, ei nær saa stor,
 Dog stor nok til at øve sin Ulempe.
 Bee den, som falder i hans grumme Hænder!"
 „Ja," svared Harald, „jeg hans Rygte kiender."

Da Dronning Sigrid tunge Taare fælder.
 Hvad der er hændet, hun ham siger nu.
 Ung Harald rolig til sit Sværd sig helder,
 Og hører hende uden mindste Gru.
 „Alt, Harald! Qual og Kummer mig forælder.
 Nu veed du Alt, og du er rolig, du?"
 Da hæved Sonnen rask det blanke Die,
 Og talte, mens han stirred i det Høie.

„En Sommernat, min Moder! i en Lund
 Jeg mellem svale, høie Blomster laae.
 Mildt dysseedes jeg ind i sagte Blund,
 Thi Nattergalen monne yndigt slaae.
 Da aabnedes for mig i samme Stund
 Lidt efter lidt det høie Himmelblaae.
 En Engel sank mig smilende i Møde,
 Forunderlig omstraalt af Morgenrode.

Han viste mig en Kiæde, som sig rækked
 Fra Himlen ud, den klang som Fryd og Klage.
 Halosynlig den sig rundt om Jorden strækked,
 I mange Bugter vendte den tilbage.
 Med Blodstank var den ofte heel bedækket;
 Paa mange Steder Leddene var svage.
 Af blandet Malm den slyngte sig om Muldet:
 Først Guld, saa Sølv, saa Jern, saa atter Guldet.

Da raabte Englen med sin klare Stemme:
 „„Du Skiebneens Kiæde seer, som hænger ned.
 Den sluttet er, dens Lob kan Intet hemme;
 Alt ordnes ved en streng Nødvendighed.““
 Han svandt; men aldrig jeg min Drom skal glemme.
 Jeg saae mig som et ringe, blodigt Led.
 Jeg frygter ei, jeg gaaer, naar Skiebneen kalder.
 Ei, uden Gud, en Spurv til Jorden falder.“

Det hviner giennem Nattens sorte Sky,
 De grumsethvide Bolger slaae paa Land.
 De stærke Vinde kaste hoit med Gny
 En skotlandsk Snekke paa det hvide Sand.
 Til Kongeborgen strag de alle tye,
 En deilig Mo og tretten diærve Mand.
 Minona, Kongens Datter, Skotlands Lyft,
 Har Stormen drevet til den danske Kyst.

De hugge Bialker i den dunkle Lund.
 Minona gaaer med Harald Arm i Arm,
 Sodt aander hendes røde Purpurmund,
 Det ranke Liv omslynger han saa varm.
 Det er i Vaar en deilig Aftenstund,
 De synke begge tause Barm til Barm.
 Da synger Nattergalen saa veemodig,
 Og Naanen hæver sig saa stor, saa blodig.

Nu tætt de soie stærke Bialker fast;
 Alt vugges Snekken af den milde Strom.
 Nu hæve de paa Døkket ranke Mast.
 Minona favner Harald elskovsømsom,

Hans kiække unge Hierte slaaer saa fast.
 Hun seiler bort. Som vækket af en Drom,
 Han staaer og skuer med sit vaade Die
 Den glatte Kiøl de klare Bølger ploie.

Et Aar forgaaer, Fru Sigrids Sorg forsvinder,
 Den vilde Balravns Magt ei meer hun frygter.
 En sagte Rødme livner hendes Kinder,
 Og Taaren fra det blide Die flygter.
 I Styrke Harald meer og mere vinder.
 „Din Magt, o Ravn! bestaaer i løse Rygter.
 Din matte Klo min Søn vist aldrig slaaer;
 Du har nu truet ham i tyve Aar.“

Ung Harald vanfer om saa længselsfuld,
 Han ganger for sin Moder ind at stande.
 „Minona er saa elskelig, saa huld;
 Hun vinker mig til Skotlands fjerne Lande.
 Giv mig et Skib med Kæmper og med Guld,
 Og lad mig ploie Havets salte Blande!
 Jeg kommer glad igien, som jeg drog ud,
 Og bringer dig en Datter, mig en Brud.“

Fru Sigrid gaaer saa tankefuld i Sind,
 De tunge Fied ved Stierneglimt sig flytte.
 Saa triner hun i Skovens Mørke ind,
 Og aabner gamle Brunos lave Hytte.
 Der sidder han med Haanden under Kind,
 I Klæder, som for Kulden kun beskytte,
 Med Bibelen i sine matte Hænder.
 Den lille Lampe svagt i Natten brænder.

„Hil være dig, ærværdig gamle Mand!
 Din Dronning kommer hid ved Midnatstide.
 Ung Harald drage vil til fierne Land;
 Hans sande Skiebne længes jeg at vide.
 Du læser Stierne. See der, om han
 Skal smædelig ynkværdig Døden lide.
 Forjag hans omme Moders sidste Smerte!
 Da skal hun takke dig med lettet Hierte.“

Den Gamle reiser sig af lune Braa;
 Med blottet Hoved, foldet fromme Hænder
 Han træder ud, og stirrer i det Blaa,
 Hvis røde Tegne hans gamle Die kiender.
 „Sædvanligt“, siger han, „de Stierne staae;
 En eneste med selsom Ild kun brænder.
 Bær trostigt! thi jeg seer, at Harald kan
 Paa Havet dræbes ei, og ei paa Land.“

Da funkler, som en Stjerne i det Høie,
 Bed Eremitens trostelige Ord
 Af Glæde Dronning Sigrids skionne Die.
 „Nu jeg min Son til Havet fro betroer,
 Nu maa han gjerne salte Bolger ploie.
 Han dræbes ei paa Hav, og ei paa Jord.
 Han sidde skal paa Thingets høie Steen,
 Naar Graven længst har smuldnnet mine Been.“

Det røde Silkeslag fra Masten kneiser,
 Den lange Drage hvisler under D.
 Nu høit i Raa de hvide Seil man heiser,
 Den stolte Byrde vugger paa sin Sv.

Ung Harald ganger, Aftnen før han reifer,
 I Lunden ud, hvor først han saae sin Mo.
 Alt synes ham saa seent, han onsker: „Gid
 Jeg havde Binger, for at flyve did!“

Da hvisle Bussene i Nattens Binde,
 Da lyde fierne, svage Hundeglam.
 De blege Lygtemænd i Mosen svinde,
 Og Snogen nærmer sig saa mild og tam.
 Da træder hurtig frem en gammel Qvinde,
 Paa Ryggen bærer hun en Fiæderham.
 Mildt smile hendes runfne, gule Kinder,
 Hun lægger Hammen ved hans Fod, og svinder.

Ung Harald undrer sig, dog ei han bærer;
 Kun selsomt higende hans Hierte slaaer.
 Den store Fiæderham han langsomt hæver,
 Af brogetskionne Fiære den bestaaer.
 Alt klæde sig deri, hans Duffe kræver;
 Den underlige Drift han ei modstaaer.
 Han flyve kan, han hæver sig, men længe
 Han svæver kun ad lave, flade Enge.

„Hvi tover jeg? hvad holder mig tilbage?
 Jeg er i Skotland, inden Morgen gryer.“
 Saa stiger han i Luften, som en Drage,
 Og suser under Himlens høie Skyer.
 Hans Binger over Havet Flugten tage,
 Bort svinde Skove, Lunde, Borge, Byer.
 Han seer sig ene under Himlen flyde,
 Dybt under ham de sorte Bolger bryde.

Da klapper det i Lusten, og han stuer
 Den gyselige Ravn at nærme sig.
 Dens Dine flamme, som to røde Luer.
 „Ei! Harald! skal jeg cengang finde dig!“
 For første Gang ung Haralds Hierte gruer,
 Den skionne Yngling blegner, som et Liig.
 Af rædsom Angest svulmer heit hans Bryst,
 Han hæver sorgeligt sin hulde Røst:

„Jeg seer, det nytter ei, mod Skiebnen stride.
 Jeg er dit Rov, Gud styrke mig i Røden!
 Men forend du mig grum vil sønderlide,
 Und mig en salig Stund i Morgenrøden!
 Minona er min Brud; lad mig nedglide
 Til hendes Buur, og henrykt glemme Døden
 I Elstovs Favn! da skal jeg sikkert komme
 Til dig igien, naar korte Frist er omme.“

Fast holde Ravnens Kloer ham i det Høie;
 Den stirrer paa ham med begierligt Mod.
 „Skiondt gierne strax min Lyst jeg vilde soie,
 Skal jeg dog vise dig, at jeg er god.“
 Saa hug den ud ung Haralds hoire Die;
 Saa drak den Hælsten af hans Hierteblod.
 „Nu har jeg mærket dig, nu kan du vende
 Til Jorden ned; nu er du god at kiende.“

Ung Harald synker langsomt ned med Taare
 Fra Skyen i den lavere Natur.
 Han hviler sig paa sorte Dødingbaare,
 Som staaer ved Kirkens høie røde Muur.

Tung er hans Gang, men — o, han elsker saare,
 Han raver til Minonas Jomfrubuur.
 Han staaelver bleg ved Døren, thi hans Mod
 Har Trolden druffet med hans Hjerteblod.

„Minona! kom, før Haralds Hjerte brister,
 Endnu det banker blodende for dig.
 Paa Jorden du din elskte Harald miste,
 Du seer ham atter udi Himmerig.
 Minona! kom, o kom! mit Hjerte brister;
 Lad mig dog eengang først omfavne dig!“
 Saa synger han med Elskovs sidste Lyst,
 Mens Døden raller i hans kolde Bryst.

Da kommer hun. „O, Raade i det Hoie!
 Min Haralds blege Gienfærd for mig staaer.
 Der rinder Blod og Taarer af hans Die,
 Rødt klæbe sig hans lange gule Haar.“
 „Minona! kom, betragt mig ganske nøie.
 Jeg er en Skygge ei, mit Hjerte slaaer
 Med Krampetræk af Elskov og af Smerte.
 Kom, læg din varme Haand paa Haralds Hjerte!“

Da standse brat Minonas Taarer stride,
 Da falmer hendes Purpurlæbe blaa,
 Da blive Kindens røde Roser hvide,
 Da bliver Isens sorte Lokker graae.
 Alt, hvad han leed, og hvad han end skal lide,
 Fortæller han, mens Favn mod Favn de staae.
 For sidste Gang i Elskovs søde Lyst
 De smelte sammen, klynget Bryst mod Bryst.

„Lev vel, Minona! Nu jeg frygter ikke.
 Hift aabner Faderen sit Himmerig.
 Giv mig et Kys, og smil med dine Blikke,
 Dg glem, at Harald var ulyffelig!
 Da skal jeg Dødens Kalk frimodig drikke.
 Lev vel, Minona! Himlen signe dig!“
 Saa favnede han bleg sin elste Mo,
 Dg svang sig høit hen over salten Sø.

Bildt hendes Die stirrer — han er svunden!
 Hun staaer tilbage paa det kolde Muld.
 Da blusjer hun, da synker hun i Lunden,
 Da beder hun til Himlen andagtsfuld:
 „Du, som ved Daaben er med mig forbunden,
 Du, som paa Jorden var saa god og huld,
 Du, som lod Petrus gaae paa Havets Bolge!
 Lad mig i Luften heit min Harald følge.“

Da viste Bussene i Morgenvinde,
 Da lyder Rattergalens fierne Sang,
 Da rødmer Solen mildt fra Fjeldets Tinde,
 Da dufter Blomsten fra den grønne Bang.
 Dg langsomt triner frem en ung Hyrdinde,
 Paa Armen bærer hun en Fiæderham.
 Sorgmodigt smile hendes røde Kinder,
 Hun lægger den paa Græsset, og forsvinder.

Dg flug Minona sig i Hammen klæder,
 Høit svinger hun sig med behiertet Aand.
 Gi længer hendes Die modløst græder,
 Hun slagrer hen i fieldne Klædebon.

De Fugle, som hun seer paa høie Steder,
 Dem dræber hun med Sagen i sin Haand.
 Med Kampkraft hun sine Binger slaaer;
 Men dog den vilde Ravn hun ikke naaer.

Da hører hun, i lave Luft det klynker;
 Hun lytter med et rovbegierligt Mod.
 Med Ormens Flugt hun ned paa Stranden synker,
 Den er besprængt med Haralds varme Blod.
 Hun blusfer smilende, ei hun sig ynker.
 Hans høire Haand hun skuer ved sin Fod,
 Det Gnefte, som Ravnens lod tilbage,
 Hans Trofskabspant i Elskovs hulde Dage.

Hun giemmer Haanden paa sit blotte Bryst,
 Saa rædsomt hendes blege Læber lee.
 Hver Fugl, hun moder i sin vilde Lyst,
 Den klipper hendes skarpe Sax i tre.
 Da hæver Ravnens sig til sidste Dyst —
 Hun klipper, som hun klippede i Sne:
 Den lodne Krop maa søge dybt sin Grav
 Paa tusind Steder i det vilde Hav.

De sorte Bolger bruse ikke længer,
 De skylle maanbestraalt paa runde Stene.
 Veemodigt Strandens Piil med Lovet hænger,
 Det hvisler underligt i Lundens Grene.
 I Rattens Blaa sig Stiernen mat fremtrænger,
 En solvklar Sky ved Maanen flyder ene.
 Det er Minona døende, som svæver,
 Hun synker ei, hun sig til Himlen hæver.

Harpe-spilleren ved Posthuset.

Her vil jeg sidde, og Harpen slaae,
 Og synge for Folket en Sang.
 Her ile hid baade Store og Smaae;
 Ved mit Spil bliver let deres Gang,
 Thi Tonernes Harmonie
 Udvider Hjertet, gjør Sielen fri,
 Nedriver Smaahedens Muur,
 Og samler den hele Natur.

Og mens jeg synger med hævet Røst,
 Da giver mig hver sin Skierv.
 En Skierv for at fylde det tomme Bryst,
 Det er et adelt Erhverv.
 Jeg sidder som Oldtids Skiald,
 Og digter og synger, store Kald!
 Skiondt gammel med solvgraae Haar,
 Dog kraftigt jeg Harpen slaaer.

Men siig du mig, du liden Smaadreng!
 Hvad er dette her for et Huus,
 Hvortil baade Høie og Lave i Fleng
 Hentumle som i en Huus?
 „Det Huus er til Nytte og Gavn,
 Herhid komme Breve fra fierneste Havn,
 Fra Syd, Ost, Vest og fra Nord,
 Fra den hele vidtloftige Jord.“

O, stimler man hid, for Kundskab at faae,
 Med Higen og nysgierrigt Sind,

Da vil mine Strænge, hvor vel jeg dem slaae,
 Kun lidet bringe mig ind.
 De holde vel Sligt for Tant;
 De gyldne Dage fra Jorden svandt,
 Den helligste Harmonie
 Rødsank til et koldt Barbarie.

Dog hvad der er sunken, kan atter opstaae,
 Naturen er ikke død,
 Under Asten i den affides Braa
 Ligger hist og her dog en Glød.
 At læse i Menneffets Blik
 Er desuden min Lyst og min gamle Skik;
 O, nok er at læse her,
 Thi hvor forskiellige hver!

Dg kunde jeg, medens de styrte afsted
 Ud Porten ind som en Flov,
 Et Dieblif sagtne det hurtige Fied,
 Gaae dem til at glemme sig selv
 Dg Breve og Penge og kolde Ord
 For Sol og Maane og Blomster og Jord,
 Kunde jeg standse den hele Flok,
 Da var det dog artigt nok.

Hist kommer en Sværm, den iler hid
 Med kolde, urolige Smil,
 Dg Ingens Mine er aaben og blid,
 Deres Væsen er Snildhed og Til.
 De strag i Brevene see,
 Dg Nogle skule, og Nogle lee.

De skynde sig bort igien.
 O, det var nok Handelsmænd!

Men den, som loe, vil jeg tale til,
 Den Glade er aaben og blod.
 Du Rige! hor min Sang, om du vil,
 Og giv mig saa lidet til Brød.
 „Gaa bort, du Fattigdoms Tolk!
 Hvi sidder du her i Veien for Folk?
 Hvad nytter dit Klimpreri?
 Hyt dig for vort Politie!“

Hvad nytter det? O, du nyttige Drog!
 Den Mand, som dit Guld tynger ned,
 Den hæver jeg dristig igien. — Men dog,
 Hvor kan jeg paa dig blive vred?
 Gaa hen med Braves Foragt,
 Med Fattiges Taarer, med Usles Agt,
 Og kald dig saa mellem dem
 I Staten en gavnende Lem!

Hist staaer en Mand, saa rolig og blid,
 Han Penge taer ud af et Brev.
 Han nærmer sig venligt og langsomt hid,
 Mine Toner hans Hierte henrev.
 Beløn min brændende Sang,
 Da fikerkommen den i dit Dre klang!
 „Til min Dør paa Loverdag gaa,
 Da skal du en Skofte faae.“

Og længe han ventede, og længe han sad
 Taakmodig paa iiskolde Steen;

Dg længe han spilled, og længe han quad
 Med en Siæl saa uskyldig og reen.
 Faa hørte hans Harpeklang,
 Dg Ingen belønnet hans skionne Sang.
 De Fattige bøde ham dog,
 Men af disse han Intet tog.

Alt nærmer sig Natten kold og vaad;
 Jeg er fremmed her og forladt.
 Til at leie mig ind har jeg ikke Raad;
 Jeg maa gaae paa Gaden i Nat.
 Mine Fingre stivnes af Kuld.
 Ak, hvi forenes ei Godt med Guld?
 Til at spille, er det for koldt.
 Til at tigge, er jeg for stolt.

Dg færre blive de Mennesker her —
 Men tys! jeg hører et Suk.
 En brændende Yngling jeg skuer der,
 Han er saa rørt og saa smuk.
 Med Brev i stialvende Haand
 Han stirrer til Himlen med henrykt Aand.
 O, han skal høre min Sang,
 Dg lenne min Harpeklang.

„Du sneehvide Olding! du smelter mit Bryst,
 Saa ganske stemt for dit Qvad.
 Det bæver af Rierligheds jøde Lyst.
 Om min Elskedes Hierte jeg bad.
 Hun skriver mig til, see her:
 Min Ludvig! jeg har dig evig fiær.

D, syng til Strængens Lyd
En Sang om Kiærligheds Fryd!"

Dg Gubben sang, og en sagte Jld
I hans blege Kinder opjog.
Han mindede sin Ungdoms Lyst, og vild-
Henreven han Harpen slog.
Dg Ynglingen kasted en Pung
I hans Skiod, af rødeste Guld saa tung.
Hans brændende Taare randt,
Han kysfede den Gamle, og svandt.

Forbausset stirrede Oldingen hen,
Dg kaldte med skielvende Røst;
Men Ynglingen saae han aldrig igien,
Han ilte med svulmende Bryst.
Da greb med prophetisk Aand
I Harpen den Gamle, med kraftig Haand.
Begeistret han jublende sang
Bed Strængens dæmpede Klang:

Endnu er Kiærlighed til paa Jord,
Med det Dvrige ikke den svandt.
Jeg haaber, jeg haaber, min Tro er stor:
Den Tid skal komme tilbage, som randt.
Ja, Kiærligheds Gnist, saa mild,
Skal tænde Oldtidens Guddomsild.
Af det kolde, natlige Hav
Skal Solen staae frem af sin Grav.

Rosmer Havmand.

Ronning Uller er sig i Hu saa mod.
 Han sidder ved Midienat;
 Mens Maanen langsomt gaaer op i Blod,
 Rinder paa Rinden hans Taare brat.
 Beemodigt lyder hans Harpe i Lunden;
 Elina, den Elskede, er forsvunden.

„Min No er borte, en rasende Ild
 Har tændt sig dybt i min Barm.
 Den ulmer, og flammer saa vild, saa vild,
 Den spænder til Brede min matte Arm.
 Jeg vil tumle, som de oprørte Tanker,
 Giennem fraadende Hav, paa bristende Planker.“

De reise paa Dækket den gyldne Mast,
 De spænde de Silkefeil ud.
 „Nu ville vi alle staae Last og Brast,
 Og roligt vente paa Skiebne's Bud.
 De brændende Hierter, som Kummer fordølge,
 Kan kun indlulles blidt af den rasende Volge.“

Det er lutter unge behiortede Mænd,
 Som misted den elskede No;
 Som har Intet at ønske paa Jorden igien,
 Uden Favn mod Favn med hinanden at døe.
 De hige, mens varslende Binde larme,
 Efter at styrte i Havgudens kolende Arme.

Masten splintredes, Roret brak.
 „Christ! frels os! nu er det forbi.“

Maften styrtede, Skibet sprak.

„I vakkre Brødre! hist samles vi.“

Den skumflødte Bolge sig over dem sluffer,

Dybet de luende Hjerter sluffer.

Giennem dybe, klare Blaa
 Synker Kongen ned paa Sandet.
 Mattens blanke Stierner smaae
 Kan han skimte gennem Vandet.
 Paa en Eng af Blomster fuld
 Sidder han paa grønne Tue.
 Havet hæver sig saa huld,
 Som en solblaa Himmelsbue.
 Men et selsomt Tryllestor
 Slører dog den hele Scene,
 Dækker Himmel, Hav og Jord,
 Alting, kun ei ham alene.
 I den milde Sommerdag
 Staaer Naturen klar og rolig.
 Hist et gulddudhamret Tag
 Hvælver om en stille Bolig.
 Uller sagte gaaer derind;
 Søde Toner kan han høre.
 Rosen livnes paa hans Kind,
 Sangen er bekiendt hans Dre.
 Døren svævende gaaer op;
 Med uskyldig Englemine,
 Som en svulmet Rosenknop,
 Smiler for hans Blik Eline.
 Taus hun synker til hans Bryst,
 Taus henspæve de i Dalen;

Deres Hjerters høie Lyft
 Tolkes kun af Nattergalen.
 Ved den flyggesfulde Hæk,
 Som bortvifter hede Straaler,
 Sætte de sig ved en Bæk
 Mellem duftende Violer.
 Om den runde, hvide Arm
 Sluttes fine Silkesømme,
 I den høie, fulde Barm
 Ruller Jæsens gyldne Strømme.
 Med den milde Rosenmund
 Hun sin Skiebne ham fortæller.
 Taus tilhører stille Lund,
 Almen lyttende sig helder.

„En Sommeraften, klar og huld,
 Da sad jeg ved den svale Strand.
 I Silke vandt jeg pruden Guld,
 Mildt kruste sig det stille Band.

Da dreied i det Sølvverblaa
 Sig Boven pludselig saa rund.
 Bidt bredte sig de Kredse smaae,
 Det visted stærkt fra Strand og Lund.

Da skilte Vandet sig til Bund,
 Som fordums Tid det røde Hav;
 En Kæmpe fra den vaade Grund
 Steg langsomt af sin dybe Grav.

Da hæved Stormen sig saa vild,
 Da sortned Himmelen saa brat;

Kun Stjernen med sin Purpurild
Rødlued i den sorte Nat.

Jeg skinted ham saa bleg og hvid,
Get Die kun i Panden stod;
Han nærmede sig langsomt hid,
Hans Die var saa rødt som Blod.

Sin stærke Arm han om mig svang,
Saa sprang han i den salte Sø.
Læt lufte høie Bolgegange,
Jeg troede sikkerligt at døe.

Da, Elskte! blandte sig for dig
Min Taare med det salte Hav.
Gud Fader udi Himmerig!
Lovpriset vær; du tog, du gav.

Den stærke Havmand, som et Lyn,
Stak ned i Dybet paa en Hval.
Jeg studsed ved det fældne Syn.
Han bragte mig til denne Sal.

Et Aar jeg er paa Havsens Bund,
Dg Rosmer trykker hver en Nat
Get isnet Kys kun paa min Mund,
Dg spørger: Har du mig forladt?

Dg skiondt han er saa blid og mild,
Saa svarer jeg dog altid: Nei!
Da slukker sig hans Dies Ild,
Han sukker dybt, og gaaer sin Bei.

Da horer jeg ham Harpen slaae.
 Snart lyder den, som Rildevæld;
 Snart, som naar dybe Elve gaae
 Om Ratten i det hule Field."

Kong Uller smiler glad,
 Af Fryd Elina skælver.
 Da skilles Havet ad,
 Der sig som Luften hvælver.

En Sky, saa sort og stor,
 Vandbuen giennembrod.
 Sin Arm Elina snoer
 Om Uller i sin Nød.

See, Skyen vælter frem,
 Fly, Elskte! vær ei seen;
 Thi kommer Rosmer hjem,
 Han steger dig paa Teen.

Fra Græsset Uller sprang,
 Han paa sit Glavind slog:
 „Det er ei første Gang,
 At jeg en Kampe vog."

„Ak, var din Arm en Storm,
 Og var dit Sværd et Field,
 Den høie Rosmer Kong
 Du slogst dog ei ihjel."

Bed skion Elinas Ord
 Kong Uller undres saare.

En Skrak ham giennemsoer
 Ved hendes salte Taare.

„Ak, hvis du skulde døe!
 Kom, Elste! lad os gaae.“
 Den bange Fæstemø
 Ham skiuler i en Braa.

Da spulmer Hiertet ham,
 Sin Harm han ei kan dæmpe.
 Han siger: „Det er Skam,
 At vige for en Kæmpe.“

Da kommer Rosmer ind,
 Hans Fodtrin ryster Jord,
 Hans Handedræt er Bind,
 En Torden er hans Ord.

En Kratfkov er hans Skiag,
 Hans Skjold et Klippelag,
 Hans Kulle er en Geg,
 Hans Hielm et gammelt Brag.

Da tier Uller stil,
 Hans Kinder blier saa hvide;
 Han lytter sagte til,
 Ham lystet ei at stride.

„Hvo monne til dig komme,
 Mens jeg var hoit paa Strand?
 Jeg lugter paa min Tomme,
 Her er en christen Mand.“

„Der fløi en Fugl herind
 Med Dødmands Been i Munde.
 Jeg smed det ud igien,
 Det snarest jeg kunde.“

Hun klapper ham saa snild,
 Hun sætter Mad paa Bord.
 Den Havmand blier saa mild
 Ved skion Elinas Ord.

Hun synger ham en Sang,
 Hun reder af hans Haar
 Det fæle Gruus og Tang,
 Hun det i Lokker slaaer.

Da bliver Røsmer fro,
 Da det er jævnt og glat.
 Saa lysteligt han loe,
 At Muren revned brat.

„Og hør nu, Røsmer fiære!
 Regl ei min ringe Bøn:
 Du ikke grum fortære
 Min Moders ældste Søn!

Ham Havet drev herved,
 Han sidder i en Braa.
 Han er i Nød bested,
 Han tør ei for dig gaae.“

„Elina! ei du græde!
 Er Røsmer da saa slem?
 Jeg skal ham ikke æde.
 Lad ham kun komme frem!“

Da fatter Uller Mod,
 Han triner af sit Læ.
 Han staaer ved Rosmers Fod.
 Han sætter ham paa Knæ.

„Eft du Elinas Broder?
 Da mig velkommen vær!
 Eft du af samme Moder?
 Da est du Rosmer fiær.

Bær freidig kun i Sind!
 Eft du den ældste Søn?“
 Han klapper ham paa Kind,
 Den bliver guul og grøn.

Han sætter ham paa Kæppe.
 „Min Haand er alt for stor
 Til kiælende at klappe
 Saa spædt et lille Noer.“

Da blusjed Uller rød,
 Han drog sit Sværd i Harm.
 „Nu skal du faae din Død!“
 Det foer i Rosmers Barm.

Han rører ei en Mine;
 Han sidder ganske tryg.
 „Luf Binduet, Eline!
 Nu staf der mig en Myg.“

Derpaa hun følger ham
 Mildtsmilende til Senge.
 Det er en sølvklar Dam
 Imellem Blomsterenge.

Ned i sin vaade Bugge
 Han stiger uden Harm.
 De Elskte see ham dukke,
 Og synke Barm til Barm.

Et Aar forgaaer paa Havets Bunde
 I Elskovs Lyst,
 I altid grønne Myrtelunde,
 Bryst imod Bryst.

Da sukker Uller tidt af Længsel
 Bed Naens Bred:
 „Ak, hvad er i et evigt Fængsel
 Selv Kiærlighed?“

Den vaade Muur, vel hundred Favne,
 Adskiller dem
 Fra hver en Fryd, de tungt maae savne,
 Fra elskte Hiem.

„O, du som skienkte mig min Pige
 Saa huld igien!
 Skienk mig mit stolte Kongerige,
 Skienk mig min Ven.

Lad ikke her vort Liv hendaane
 I Dæmringstier.
 Du røde Sol! du hvide Maane!
 Ak, var I her!“

Elina ganger snild at stande
 For Rosmer ind.

„Stærkt higer op til hine Lande
Min Broders Sind.

Sin Langsel kan han ei fordølge.
Du stærke Mand!
Bring ham igiennem Havets Bolge
Paa tørre Sand.

Giv ham en jernbeslagen Kiste,
Opfyldt med Guld.
For al den Godhed, du ham viste,
Jeg blier dig huld.“

„Al, dersom du mig huld vil blive,
Beständig huld,
Da skal jeg strax din Broder give
Frihed og Guld.“

Elina med saa megen Riste
Tog Guldet ud;
Saa lagde hun sig selv i Kiste,
Den skionne Brud.

Høi Rosmer farer alt med Lempe,
Han er saa tryg;
Han løfter op den unge Kæmpe
Paa bredden Ryg.

Den tunge Kiste let han tager
I stærken Mund;
Derpaa han med sin Byrde drager
Fra Havsens Bund.

„Nu har jeg bragt dig op paa Landet
 Til Solen rød.
 Navn aldrig, hvad du saae i Vandet!
 Det blev din Død.“

Saa sprang han atter ud i Havet,
 Det stod i Sky;
 Af Bolgerne han blev begravet
 I Morgengry.

Men da han ikke fandt Eline,
 Da blev han bleg,
 Da malte Angest hver en Mine,
 Og hoit han skreg.

Dybt hortos han i Havet larme
 Med Arm og Been.
 Tilfidsst han blev af Dval og Harne
 Til Flintesteen.

Lumst dukker nu hans haarde Pande;
 Nu er hans Lyst,
 At lade Havets Snekker strande
 Imod sit Bryst.

Men Uller og Eline henrykt staae
 Med Glædestaarer i hinandens Arme.
 De høre Lundens Nattergale slaae,
 Kun fiernt de høre Havets Bolger larme.
 De aande i det rene Ætherblaa,
 De bade sig i Morgensolens Varme.

Letsvævende de iler op fra Lunden,
 Alt synes dem en Drøm, som er forsvunden.

Anelsen.

Vilhelm og Ludvig paa Balpladsen.

Vilhelm.

Kammerat! Kammerat! afsted, afsted!
 Hvor Faren er, vil vi være med.
 Hift mylre de ind paa vor venstre Floi.
 Hør de Saaredes Raab, hør Trompeternes Støi!
 Afsted, afsted, giennem Ild og Blod,
 Giennem Egg' og Odd! slaa ned for Fod!
 Lad os vise Fienden, at vi har Mod!

Ludvig.

Gierne Faren jeg møder,
 Men jeg mattes, jeg bløder.
 Jeg kan Sværdet ei svinge,
 Jeg kan Smerten ei tvinge.
 Blodet styrter af min Skulder.
 Bring mig bort fra Kampens Bulder!

Vilhelm.

Du mister lidt Blod, derfor er du bleg.
 Jeg bringer dig under den skyggesfulde Gæg;
 Der hviler du ud, jeg forbinder din Skramme,
 Saa styrte vi atter i Damp og i Flamme.

Emilia og Stella i Balsalen.

Emilia.

Strængene flinge,
Ynglinger svinge
Muntert med svævende Piger sig om.
See, hvor de smile,
See, hvor de ile!
Hvem vilde hvile?
Søster! o kom.

Stella.

Lad mig ene, lad mig vandre!
Jeg er træt, mit Hierte skælver.
See, hvor mørk sig Himlen hvælver!
Gaa du, gaa du til de Andre!
Jeg vil ned i Haven ile,
I den friske Luft, hvor Bækken
Risler venligt langs med Hækken,
Glimtende ad Maanens Smile.

Emilia.

Belan da! jeg følger dig med derhen;
Snart ile vi atter til Dandsen igjen.

Ludvig under Egen.

Dækket falder, Rollen er forbi.
Skionne Haab, fremledt ved Phantasie!
Er du meer? er Alting ei forbi?
Brister Lanken? er jeg hisset fri?
D, men glemmer jeg, hvad her jeg leed?
Døer min Kummer og min Kiærlighed?
Skal jeg hisset ei fortæres af

Denne Jld, som viste mig min Grav?
 O, velkommen da, du skionne Død,
 Som min Smerte at forsvinde bød!
 Men — hvis dobbelt stærkt jeg føler der,
 Hvad som Støv kun svagt jeg solte her —
 O, da synke jeg i evig Grav,
 I Forstyrrelsens bundløse Hav!
 Men om Stella hisset englehvild
 Sank til dette Hierte huld og blid,
 Dmtfortrydende —

Vilhelm kommer med Band i sin Hat.
 Dvæg dig, min Broder! og sat saa Mod.
 Frisk Band jeg bringer fra rullende Flod.

Ludvig.

Fra rullende Flod? O, jeg er mat!
 Jeg føler, den kommer, den lange Nat.
 Dog vil jeg væde min blege Mund,
 Før hen jeg segner i evigt Blund.
 Giv hid! Mit Vensteb du har fortient.
 Det være mit sidste Sacrament!
 Disse klare Bolger af rullende Flod
 Har rullet maaskee forbi hendes Fod;
 Giennem Haven, langs ad skyggende Hæk,
 Der bugter den sig som en venlig Bæk.
 Maaskee hendes Taare sig blandte deri
 Bed Mindet om Ludvig. — Det er forbi!

Vilhelm.

Du elsker Stella, den skionne Mø?

Ludvig.

Jeg elskte foragtet, og gif at doe.
 Genrevet mit Hierte paa Læberne lod;

Med Stolthed den Grumme mig tie bød.
 Jeg havde kun Hierte og Gre og Mod,
 Jeg taug, og gif. Nu flyder mit Blod.

Wilhelm.

Der er Nedning endnu.
 Hvi blegner du?
 Jeg gaaer, jeg er rede,
 En Læge at oplede.
 Han skal dig helbrede.
 Og saa til din Pige!
 Hendes Stolthed skal vige.
 Hun i Taarer skal flyde,
 Og sin Svaghed fortryde.
 Hun skal elske, hun skal haabe,
 Hun skal Helten anraabe.
 Snart smiler din Skiebne, som Morgenrøden.

Ludvig reiser sig overende.

Jeg føler Døden.
 Farvel, Træer og Buske!
 Farvel, Himmel og Jord!
 Farvel, Wilhelm!
 Farvel, Stella!

Han døer.

Emilia og Stella i Haven.

Stella.

Seer du hist henne ved Bækken?
 Seer du det Hvide i Hækken?

Emilia.

Intet jeg seer.

Stella.

Seer du det Hvide og Røde?

Seer du ei Aanden at bløde?

Emilia.

Drøm dog ei meer!

Stella.

Stille! Hans bristende Dje

Stirrer fra mig i det Høie.

Emilia.

Ængst mig ei saa!

Stella.

Seer du, hvor venligt han smiler?

Seer du, hvor bleg han bortiler?

Emilia.

Kom, lad os gaae!

Stella.

Det er Ludvig!

Hun synker i Afsmagt.

Bølgerne til Busken.

Hvorfor hvisler du saa underligt?

Busken til Bølgerne.

Hvorfor risler J med Maaneblod?

Nattergalen flaaer.

Skøiteløberen.

Fra Træet Nimens Blade
Faldt ned for sagte Vind;
Over den glatte Flade

Sig spredte Maanens Skin.
 Den ranke Yngling rendte
 Paa tynde, glatte Jern,
 Saae paa det Lys, som brændte
 I Borgen hist, saa fiern.

„Endnu hun sidder oppe;
 See, Straalen glimter mild
 Giennem de hvide Toppe
 Til Jsens Maane=Jld.
 Endnu hun ikke sover —
 Ak, tænker hun paa mig?“
 Hen ad de frosne Bøver
 Han henrykt styder sig.

Sødtblussende han svæver
 Ud paa den glatte Bei.
 Det Lys, som hisset bæver,
 Hans Die slipper ei.
 Hans Barm det gennemflammer,
 Han føler ei til Kuld.
 „Der sidder hun i sit Kammer,
 Og fletter det lyse Guld.“

Ak, mens hans Hierte luer,
 Da pønser lumste Dod:
 De brast, de tynde Buer,
 Han sank i Havets Skiod.
 Medynksom Volgen hæver
 Det blege Hoved op.
 Lysset saa roligt bæver
 Endnu fra Skovens Top.

„O, Emma! hører du ikke
 Mit Dødsful i Nattens Bind?“
 Med matte, brustne Blikke
 Han stirrer i Lysets Skin.
 Derpaa han langsomt dukker,
 Over Jøsen Volgen slaaer.
 Sig Lyset i Borgen slukker,
 En Sky for Maanen staaer.

Eventyret i den fremmede Stad.

Og som jeg nu hen ad Gaden gif
 I den fremmede Stad,
 Da faldt paa en Nø mit dristige Blik;
 Hun i Vinduet sad.

Jeg stod, og glemte at vandre hjem,
 Saa elskovsvarm.
 Over smekkne Midie bolgede frem
 Den fulde Barm.

Hendes Dine var store, hendes Hænder var smaae,
 Hun var saa rank,
 Bort skulde jeg gaae, men jeg kunde ei gaae.
 Hendes Die sank.

Hver Dag jeg hen forbi Vinduet gif
 I den fremmede Stad;
 Hun stienkte mig altid et venligt Blik,
 Før vi skiltes ad.

Min Githar under Binduet klang,
 Var Ratten smuk;
 Hun lønned altid min Elskovsſang
 Med et ſagte Suf.

En Midnat ſmelted den Guldes Mand,
 Da Githren lod;
 Hun rakke mig kærlikt ſin Lilihaand,
 Den var ſaa blod.

En Roſe jeg trykte i ſneehvide Hud
 Med brændende Mund.
 Hun ſmiilte, og ſaae ſaa venlig ud,
 Saa bortſvandt hun.

Tungſindig tidt forbi ſpeilklare Sø
 Jeg tog min Bei,
 Ukiendt med Hver, ſelv den elſkede Mø
 Jeg kiendte ei.

Jeg gif i Nætter og Dage tre
 I den fremmede Stad;
 Men ei længer jeg fik den Elſkte at ſee,
 Skiondt jeg ſang og bad.

Den tredie Dag derhen jeg gif
 Med tunge Skridt;
 Da ſtandsed i Bindvet mit matte Blik
 Paa noget Hvidt.

O, da hæved ſig atter ſaa glad, ſaa glad
 Mit Hierte trangt;
 Men, ak! det var ikke min Mø, der ſad,
 Men et Klæde langt.

Jeg gif i Nætter og Dage tre
 I den fremmede Stad;
 Men ei længer jeg fik den Elskte at see,
 Skiondt jeg sang og bad.

Den tredie Nat derfra jeg gif,
 Og vilde bort;
 Da standsed i Porten mit matte Blijf
 Paa noget Sort.

Jeg hylled mig ind i min lange Talar
 Med forvirret Sands.
 En Liigkiste ud af Paladset man bar
 Med en Jomfrukrands.

Jeg sneg mig bagefter i Fakkelfin
 Med den Sørgerad.
 I en Kirke de satte Kisten ind,
 Og skiltes ad.

Taus skiulte jeg mig i et Pulpitur,
 Saa kold og bleg;
 Giennem Blyvindvet saae jeg, i sorte Natur
 Blodmaanen steg.

Da vilde jeg rave til Kisten hen,
 Som for Altret stod;
 Men jeg horte Noget at rasle igien.
 Jis blev mit Blod.

Og grandt jeg en Yngling ved Kisten saae,
 Bleg som en Aand.
 Den dustende Krands han stirrede paa,
 Med en Dolk i Haand.

„Dig har jeg nu givet til Døden hen,
 Trolose Mo!
 I Morgen din ukiendte, fremmede Ven
 Skal ogsaa døe.“

Da sneg jeg mig bag ham med harmfuld Mand,
 Med Hevnens Lyst,
 Og vristed ham Dolken af skiælvende Haand;
 Den fandt hans Bryst.

Rodt strømmed hans Blod som en skummende Elv
 Over Kisten lang.
 Da tonede Drølet af sig selv
 En Sørgeklang.

Jeg raved til Døren med bange Mod,
 Kun lidet glad.
 Inden Hanegal jeg atter forlod
 Den fremmede Stad.

Blomst Underkion.

Den fangne Greves Sang.

(Efter Goethe.)

Greven.

Jeg kiender en Blomst, saa underkion,
 Og har efter den Forlængsel;
 Jeg søgte den, hvor den staaer i Ven,
 Men, af! jeg sidder i Fængsel.
 Saa tungt, saa tungt er mig dens Tab,

Ihi for mit haarde Fangenskab
 Var den mig nær bestandig.

Fra denne trindtom steile Muur
 Jeg sender mine Blikke;
 Men fra det røde Fangebuur
 De møde Blomsten ikke.
 O, hvo som atter mig bragte den,
 Han være Ridder, han være Svend,
 Han skulde mit Benskab fange.

Rosen.

Jeg blusfer skiont, og horer dig
 Under Vinduet, hvor du sidder.
 Du mener vistnok Rosen, mig,
 Du ædle, arme Ridder!
 Din Siæl og Hu efter Høihed staaer,
 For Blomsterdronningen sikkert slaaer
 Derfor dit stolte Hierte.

Greven.

Dit Purpur er al Gre værd
 Blandt grønne Lov og Grene;
 Derfor har Pigen dig ogsaa fiær,
 Som Smykker og Edelstene.
 Den færeste Mø forskionner du;
 Dog er det ei dig, til hvem min Hu
 Med stille Længsel stunder.

Lilien.

Hovmod er Rosens gamle Biis,
 Bestandig høit den higer;

Men glemmes derfor Liliens Priis
 Af hvide, ranke Piger?
 Den, som af Laster smittes ei,
 Og er sig reen bevidst, som jeg,
 Den sætter mig dog vel overst?

Greven.

Fast troer jeg mig heel kydst og reen,
 Og reen fra Last og Lyder,
 Skiondt, lænkst til den tunge Steen,
 Min Klage her udbryder.
 Vel sandt, du mig et Billed er
 Paa mangen Jomfru, favr og skær;
 Dog er det ei dig, jeg ønsker.

Neglikken.

Det maa vist være Neglikken, jeg,
 I Bagterens lille Have;
 Thi ellers vilde vel Gubben ei
 Saa pænt det om mig lave.
 Hvor Bladefredsen sig ordner smukt!
 Lugt den bestandig søde Lugt!
 See alle de tusind Farver!

Greven.

Ei bør man Neglikken forsmæde,
 Den er sin Gartners Lykke;
 Snart laer han den i Solen staae,
 Snart i den svale Skygge.
 Dog hvad der skaber Grevens Fryd,
 Er ingen broget Farvepryd,
 Det er et stille Blomster.

Biolen.

Jeg staaer saa skiult, og buffer mig,
 Mit Ord heel fielden lyder;
 Dog da det nu just sommer sig,
 Min Taushed kort jeg bryder.
 Hvis det er mig, du gode Mand!
 Hvor smerter det mig, at ei jeg kan
 Dig al min Bellugt sende.

Greven.

Den jmaa Biol jeg gierne jeer,
 Saa bly den mig indtager,
 Dg duster saa sødt; dog vil jeg meer
 I mine tunge Plager.
 Jeg vil det ligefrem tilstaae:
 Paa Fiieldets Ryg, her ovenpaa,
 Min Yndling neppe findes.

Men nede ved de grønne Siv,
 Som Bækfens Bolge væder,
 Der vanfer om den bedste Biv,
 Dg for sin Husbond græder.
 Naar Blomsten blaa paa eensom Bei
 Hun plukker, og sukker: Glem mig ei!
 Da kan jeg det fiernt fornemme.

Ja, i det Fierne er altid nær
 De Elfte, som troe forblive.
 Min Trost i Fængslets Nat det er,
 Det holder mig end i Live.
 Naar Hiertet isner, og banker ei,
 Saa raaber jeg kun: Forglem mig ei!
 Da vender Livet tilbage.

Den første Valpurgis-Nat.

(Efter Goethe.)

En Druide.

See, Baaren leer,
 Ei Sneen meer
 Den frośnie Skov betynger.
 Jis dækker ei
 Den unge Mai,
 Mildt Himlens Fugle synger.
 Kun Bierget der
 End sneetakt er;
 Did op dog nu vi hige,
 For efter hellige, gamle Skif
 Alfader Tak at sige.
 Af Rogen stige Flammens Blik!
 Saa vil vort Hierte stige.

Druiderne.

Af Rogen stige Flammens Blik!
 Begynd den hellige, gamle Skif,
 Alfader Tak at sige!
 Did op, did op vi stige!

En af Folket.

Vil I Faren sikkert mode?
 Vil I dommes grunt til Døde?
 Alle Loven I jo kiender
 Fra vor strenge Overvinder;
 Lumste Net han rundt udspænder.
 Bee de Hedninger, han finder!

Ak! paa Blokken hist, den røde,
 Bore Born og vore Qvinder
 Grumt de døde.
 Bist I Faren gaaer i Møde.

Chor af Qvinder.

Ak! paa Blokken hist, den røde,
 Grumt den strenge Overvinder
 Slagter eders Born og Qvinder.
 Os de døde.
 Bist I Faren gaaer i Møde.

Druide.

Hvo nu bortskyer,
 Og Dffret skyer,
 Sin Lænke først fortiener.
 Blandt unge Lov
 Her Bedden fløv,
 At den paa Altret brænder!
 Til mørke Nat
 Skal Bust og Krat
 Os hemmeligt indfløre,
 Og Mænd udsætte vi paa Bagt,
 For eder at bonhere;
 Men da lad os med Kraft og Magt
 Bor høie Pligt udføre!

Chor af Bagter.

Fordeler eder, fiække Mænd!
 Rundtom, adspredt i Skoven hen;
 Lyt med opmærksomt Dre,
 Mens de vor Pligt udføre.

En Vagt.

Pave=Christne let forsjage;
 Lad os listigt dem bedrage!
 Med den Diavel, som de frygter,
 Vet vi deres Mod skal rokke.
 Kom med Gafler og med Lygter,
 Kom med Horn og Ranglestokke!
 Hylende vi skal os smugle
 Giennem trange Klippeblokke.
 Ravn og Ugle!
 Syler med os, Mørkets Fugle!

Chor af Vagter.

Kom med Gafler og med Lygter,
 Liig den Diavel, som de frygter;
 Kom med Horn og Ranglestokke
 Giennem trange Klippeblokke!
 Ravn og Ugle!
 Syler med os, Mørkets Fugle!

Druide.

I Nattens Stund,
 Alfader! kun
 Vi dig i Løn kan prise.
 Dog er ei Nat,
 Det dages brat,
 Hvor reen vor Siæl vi vise.
 Vel ofte du,
 Bor Gud! som nu
 Med Fiendens Straf kan tøve.
 I Røgen luttres Flammens Blik,
 Her staae vor Tro sin Prøve!

Dg roves os den gamle Skif,
Hvo vil dit Lys os rove?

En christen Vagt.

Hielper! hielper! Hvad beskiermer?
Hele Helveds Hær sig nærmer.
Boldsomt hid den Beien tager;
See, hvor de i Luen bære,
Ulve=Mænd og Qvinde=Drager!
Som et Lyn forbi de svæve;
Rædsomt Larmen sig forøger.
Lad os flygte! Faren truer.
Hift paa Fjeld den Onde spøger.
Rundt jeg skuer
Damp af Helveds røde Luer.

Chor af christne Vagter.

Helveds Hær hid Beien tager,
Ulve=Mænd og Qvinde=Drager.
Rædsomt Larmen sig forøger.
I sin Ild den Onde spøger.
Rundt vi skue
Damp af Helveds røde Lue.

Chor af Druiderne.

I Regen luttres Flammens Blik,
Her staaer vor Tro sin Prove;
Dg roves os den gamle Skif,
Hvo vil dit Lys os rove?

Den gamle Kæmpe Cometes.

Jeg er en gammel Kæmpe stærk,
 Mit Legem blusser sundt;
 I kobberrode Pandserjærk
 Jeg svæver Himlen rundt.

Mit runde Skiold er rødt som Blod,
 Mit Glavind staaer i Glød.
 Jeg svækker selv det bedste Mod,
 Og bringer Skræk og Død.

Naar hvælvet Skiold bedækker mig,
 Og jeg har strakt mit Sværd,
 Da vandrer jeg forfærdelig
 I Kamp og Heltefærd.

Saa vidt, saa vildt min Bane gaaer,
 Jeg bliver aldrig træt.
 Jeg pludselig tilsyne staaer,
 Naar mindst man venter det.

Og seer jeg da, at Tapperhed
 Og Kraft har Overhaand,
 Da dybt mit Sværd jeg sænker ned,
 Og vækker Kampens Aand.

Natur da stormer mod Natur
 Udi sin hele Pragt,
 Og bryder af sit Fangebuur
 Med uindfrænket Magt.

Dg ulmer da en Gnist af Ild
 Fra Himlen i en Braa,
 Da stiger den, og brænder mild
 Paa Evighedens Blaa.

Men seer jeg dorste Taageslør
 At dræbe Straalen varm,
 At Livet gispes mat, og døer,
 Da blusser jeg af Harm.

Dg kaster hen mit Luesværd
 Paa gammel haanlig Viis,
 Dg synker Landet mere nær,
 Dg strækker ud mit Riis.

Dg streng hudfletter, Fod for Fod,
 Banartig Børneslof,
 Dg gaaer med Riset, rødt af Blod,
 Naar den er tugtet nok.

Tre Gange har jeg været her
 Alt efter vante Viis,
 De tvende Gange med mit Sværd,
 Den tredie med mit Riis.

Den første Gang min Fryd var stor,
 Jeg lyse Stierne saae.
 Stærkt glimtende i Syd, i Nord,
 Ket som paa Himlens Blaa.

Det var i Livets Ungdoms Baar,
 En Rose frem sig skod,
 Til Under for de sidste Aar;
 Hvert Blad var Helteblod.

Den anden Gang ei Stjerners Guld
 Og Roser meer jeg saae;
 Da stirred man kun længselsfuld
 Til den, som hiit mon staae.

Bevæbnet knælte fromt en Flof
 Udi sin Sorg saa svar
 Trindt om en fulsort Blomsterstof,
 Hvis Rose visnet var.

Jeg græd, da jeg forsvundet saae
 Den høie Kraft og Kunst;
 Saa mørk man skued mig at staae
 I taaget Taaredunst.

Jeg vinkte med mit gode Sværd,
 Som med en Lue rød;
 Da styrted de i Heltefærd,
 At hevne Rosens Død.

Men, ah! det var det sidste Glimt
 I matte, brustne Blik.
 Jeg kom igien — og intet Skimt
 Mig meer i Møde gif.

Thi vil jeg tugte streng og god,
 Forjage dorste No,
 Og giode dig, o Jord! med Blod;
 Deraf skal Roser groe,

Og Stjerner atter lue frem,
 For høit at staae i Glands,
 Naar de har flettet gamle Hiem
 Den gamle Blomsterfrands.

Men kommer jeg her seent igien
 (Læg Mærke til mit Ord),
 Og seer i dig bestandig end
 Den kolde, mørke Jord;

Da støder jeg med rædsom Gru
 Mod dig min Barm saa bred,
 At udi tusind Stykker du
 I Dybet styrter ned.

Uffe hiin Spage.

Bermund gammel var og graa;
 Træt af mange svære Krige
 Sad han hiemme i sit Rige,
 Blind, med Purpurkaaben paa.
 Skialden monne Harpen slaae;
 Naar han sang om svundne Dage,
 Vendte Mindet slug tilbage,
 Og det blinde Die saae.

Saxers Konning, stolt af Sind,
 Listig for sin Magt mon sørge,
 Sendte Bud, lod Bermund spørge:
 „Kan den herske, som er blind?“
 En Herold i Salen ind
 Traadte frem for Kongens Throne,
 Hvor han sad med Spiir og Krone
 Og med Haanden under Kind.

„Fred med Danmark's gamle Drot!
 Hid til dig mig Sverting sender.
 Uden Sværd ved dine Lænder
 Læs du sidder paa dit Slot.
 Mon det er for Riget godt,
 At en kraftløs Dlding bukker
 Under Kronens Vægt, og sukker?
 Gjør da Navnet Kongen blot?

Dette er min Herres Bon,
 At du slug ham Thronen rømmer;
 Som det sig en Dlding sommer,
 Lever hen din Tid i Løn;
 Eller ogsaa, at din Søn
 Mod min Konnings Søn uddrager;
 Hvo da Seierskrandsen tager,
 Tager ogsaa Kronen skien.“

Uffe, saa var Sønnens Navn,
 Gjørde Kongen tidt bedrøvet;
 Mælet var ham plat berøvet.
 Tunge, smertelige Savn!
 Hiemme, Arm med Arm i Favn,
 Stille sad han, ei sig rørte;
 Stor han var, men aldrig førte
 Sværdet end til Landets Gavn.

Kongen ud i Taarer brast.
 „Maa jeg Sligt mig lade sig?
 Ak! i fordums Kamp og Krige
 Slog jeg drabelig og fast.

Hvi er svundet nu med Hast
 Livets Kraft, som Dagens Straale?
 Magtesløs jeg nu maa taale
 Mine Fienders Overlast.

Fuld vel snilde Sverting veed,
 At mig mine Kræfter skuffe,
 At min Son er stum, at Uffe
 Er min Ulyksalighed.
 Ddin seer fra Glidskialf ned.
 Blind jeg vil i Marken mode;
 Den, som Riding er, skal blode.
 Bring din Husbond den Bested!"

"Herre!" lod Heroldens Svar,
 "Sommer det sig Svertings Vælde,
 Kraftesløse Gubber fælde?
 Slig en Seir var vundet snar.
 Send den Arving, som du har,
 Lad ham ud i Kampen drage,
 Lad ham efter Sværdet tage,
 Før han efter Spiret taer."

Alle Kongens gode Mænd,
 Støttet til de brede Sværde,
 Monne moxen sig forfærde,
 Stirred taus til Sonnen hen.
 "Ddin for var Landets Ben,
 Bærned om vor gamle Ære,
 Skal nu denne Skifting være
 Morderen, som avæler den?"

Som nu Blikket hen i Løn
 Med Fortrydelse og Lede,
 Med Forbittrelse og Brede
 Vendte sig til Kongens Søn,
 Foer en Rosenfarve skien
 I hans Ansigt op, og malte
 Rinden rød, og Læben talte
 Første Gang, ved Folkets Bøn.

„Sikkert Sverting skal fortryde
 Al den Haan, han viste mig.
 Sandelig, jeg siger dig:
 Gi min Stang hans Søn skal bryde.
 Men vil han mit Hierte fryde,
 Lad ham end til dette Bærk
 Bringe med en Kæmpe stærk!
 Begges Hierteblod skal flyde.“

Høist forbaujet ingen Mand
 Kunde sin Forundring hemme,
 Da de horte Uffes Stemme,
 At han tale var i Stand;
 Thi fra første Ungdom han
 Mægted ei et Ord at sige,
 Og nu talte han tillige
 Rækt og sagert for sit Land.

Saxeren i Skægget loe
 Over den forvovne Tale;
 Men i alle Kongens Sale
 Blev man lystelig og fro.

„Han vil stride Gen mod To!
 Han, hver ærlig Kampes Kummer,
 Han er vaagnet af sin Slummer,
 Skaffer Kongens Arne Ro!“

Bort fra Danerkongens Hal
 Gik Herolden med sit Følge.
 Kongen kunde ikke dølge
 Egen Fryd blandt Glædens Giald.
 „Du, som led dit tappre Kald!
 Du, som ender Bermunds Qvide!
 Du, som Gen mod To vil stride!
 Dig besynge skal min Skiald.“

Min ulykkelige Son,
 Stum af Fødsel, svag af Evne,
 Som sin Fader ei kan hevne,
 Leve skal sin Tid i Lon.
 Du bønhorste Svertings Bon,
 Du skal arve Bermunds Throne,
 Bære denne gyldne Krone,
 Denne Purpurkaabe skien.“

Da nu i det gyldne Mor
 Kongen saa at tale hørtes,
 Hver en Kampes Hierte rørtes.
 „Ak, den blinde Gubbe troer,
 At ei Sligt i Sønnen boer;
 At det er en Andens Stemme!
 Lad os da hans Smerte hemme
 Flux med glade Trøstensord!“

„Det er eders egen Æt,
 Herre!“ lod i Kongens Sale;
 „Han er viis, og han kan tale,
 Han har Æren ei forgiet.
 Han sin Fader skaffer Ret.
 Det var ham, som Ordet sagde.
 Ilden, det i Diet bragte,
 Bidner, han vil holde det.“

Da Kong Bermunds Taare randt;
 Knæet vakked, Læben bæved.
 Did han sine Hænder hæved —
 „Å! I fare vel med Tant?
 Men hvo ei sig grum forbandt
 Med min Fiende, den ei nose;
 Bring ham hid, at jeg kan føle,
 Om I ogsaa tale sandt!“

Da nu Uffe rolig stod,
 Stor og stærk og før af Lemmer,
 Og iblandt de andre Stemmer
 Høit sin Stemme klinge lod,
 Ravede til Thronens Fod
 Kongen ned, sin Haand han lagde
 Paa hans Skulder, græd, og sagde:
 „Ja, det er mit Kiød og Blod!“

Siiig mig, Elskte! uden Blu,
 Hvi fra dine Barndoms Dage
 Uden Fryd og uden Klage
 Om saa stille vandred du?

Stod, min Søn! da ei din Hu
 Til den tause No at bryde?
 Til din Koft at lade lyde
 I Naturens Koft, for nu?"

"Fader!" saa var Sønnens Svar,
 "Sielden ei min Tunges Rænker
 Dine Fienders Raad og Rænker
 Bludselig opdaget har.
 Mens i Kraft du Kronen bar,
 Var min Koft til ingen Nytte;
 Nu først kan den understøtte
 Haanden, som til Bærge taer.

Bringer hid, I raske Helte!
 Flux et Harnisk og et Skiold;
 Og en Glavind, stærk og bold,
 Binder hurtig ved mit Vælte.
 Ravnens skal ei længe svelte,
 Kommer Sverting for min Arm;
 Han skal føle Uffes Harm,
 I sit Blod han sig skal vælte."

"Dernæst du mig ogsaa sig,"
 Bedblev Gubben i sin Tale,
 "Hvi du her i disse Sale,
 Uforsøgt i Kamp og Krige,
 Væsted To fra Saxens Rige!
 Hvis nu Begges Blod ei flød?
 Af, min Søn! det blier min Død,
 Hvis du maa for Magten vige."

Hertil svared Uffe saa:

„Jeg den Skam vil nu afvætte,
Som os Biggo før og Kette
Ubesindigt førte paa,
Da de mon Altisle flaae,
To mod Gen, mod Kæmpe=Tro.
Jeg vil stride Gen mod To,
Saa skal Nygtet glemt forgaae.“

Ind i Hallen nu med Hast
Man en prægtig Brynie bragte,
Om det brede Bryst den lagde,
Snorte den til Skuldren fast.
Ringen sprang, og Pladen brast;
Thi den fulde Barm i Trængsel
Taalte ei sit snevre Fængsel,
Den uvante Baabenlast.

Nu en Brynie giort af ny,
Støbt af Jern, man om ham spændte.
Men da Uffe Kroppen vendte —
Bred han sønder den, som Bly.
Kongen horte dette Gny.
Da ham Sagen kom for Dre,
Lod han den af Salen føre,
Og sin Søn en anden flye.

Men da den nu ogsaa snart
Kevned over bredden Skulder;
Da hver Pandsering med Bulder
Brast, og intet Baand blev spart;

Da det plat var aabenbart
 At han Intet kunde fore,
 Hvis han skulde Kroppen røre,
 Skion, men fast af Kæmpe-Art:

Da blev Kongen heel bedrøvet,
 Kaldte paa sin Kammersvend,
 Sagde: „Gaf til Skabet hen,
 Hent mit Harnisk ufortøvet,
 Og min Hielm med Egeløvet,
 Og mit lange, stærke Skiold
 Til den frække Yngling, bold!
 Broster det — er Alt berøvet.“

Og den gamle Kæmpe gif,
 Aabnede den lukte Kiste,
 Og en Rustning flux sig viste
 For det videlystne Blik.
 Stærke Nagler, Prik ved Prik,
 Lyste fra de gyldne Plader.
 Tykke Skæl sad tæt i Rader,
 Og sin Glands af Sølvet fik.

Hvælvet var den over Barm.
 Usa-Thor i Guldet lued,
 Bister han til Jorden skued
 Høit fra Himlen paa sin Karm.
 Med sin Hammer i sin Arm,
 Med sit dobbeltsnoede Bælte
 Vinkte han de vrede Helte
 Flux til Kampens stolte Larm.

Bagtil var den reen og blank;
 Ei den mindste Rist og Skramme
 Giorde Vermunds Daad til Skamme.
 Smal den ned i Midien sank.
 Til en Kæmpe for og rank
 Var den giort, ved stærke Lænder
 Junkled steenbesatte Spænder;
 Til en Herre fri og frank.

Hielmen, gylden, tung og luft,
 Var ei Dannished berøvet;
 Ovenfor i Egeløvet
 Idun vandt sin skionne Frugt,
 Der saa herligt og saa smukt
 Bøger hist i Ufers Have
 Som Udødeligheds Gave,
 Lige sod af Smag og Lugt.

Skjoldet, hvælvet, langt og stort,
 Tungt, selv for en Kæmpe tapper,
 Var med stærke Kobberknapper
 Rundt besat, og kunstigt giort.
 Endnu aldrig giennembor't,
 Var det Sværdets Slag en Toile;
 Indenfor, den stærke Boile
 Blødt med Jobelstindet for't.

Blev nu disse Vaaben bragt
 Frem for Dagens lyse Flammer,
 Efter at i mørken Kammer
 Mange Aar de havde lagt.

Uffe tog den gyldne Pragt,
 Dg hver Helt, som var tilstede,
 Halv med Frygt og halv med Glæde,
 Gav nu paa hans Gierning Agt.

Dg med Fryd Enhver da saae,
 Alt de Hoser, sølverhvide,
 Sadde rummeligt og side.
 Dernæst tog han Hielmen paa.
 Op han monne Nettet slaae,
 Dg de gule Lokker rulled
 Rigt og deiligt ned fra Guldet.
 Det var skönt, at see derpaa.

Men da nu det Harnisk blankt
 Fast han vilde om sig spænde,
 Dg sig derpaa vilde vende —
 Mærkte han, det var for trangt,
 Heller ikke noksom langt;
 Dg i det han sig mon vride,
 Brast det i den ene Side,
 Dg han drog sin Aande angst.

Kongen hørte Pladen briste,
 Lusten blev med Klage blandet.
 Ingen bedre var i Landet;
 Denne Prøve var den sidste.
 Da nu Ingen længer vidste
 Mindste Raad, da sagde Uffe:
 „Frygten skal mig ikke skuffe,
 Lykken bør man altid friste.

Kalder hurtig fra sin Gæse
 Hid den sorte Smed i Hast,
 At han med sin Hammers Last
 Brynien her kan sammenpresse!
 Lad ham nogle Nagler hvæsse,
 Og dem rundt om Kloften slaae!
 Saa vil jeg i Kampen gaae.
 Lette Baaben ei belæsse."

Treen nu ind med hurtig Gang,
 Efter Sonnens flogte Tale,
 Flux en Smed i Kongens Sale
 Med sin Hammer og sin Tang.
 Jernet imod Guldet flang,
 Og den høie Hvælvings Brag
 Gientog lydt hvert Hammerslag,
 Mens han Brynien sammentvang.

Da den nu med megen Møie
 Halv igien var bragt i Stand,
 Sagde Kongens Søn: „En Mand
 Regner ikke Alt saa noie.
 Jeg forsigtig nu maa boie
 Over Skaden snildt mit Skiold.
 Giv et Sværd nu i min Bold,
 At min Fiende det kan døie!"

Mangt et stærkt og fagert Sværd
 Bragtes nu med sleben Klinge;
 Men naar han det vilde svinge —
 Sprang det i hans Hænder qvær.

Da nu Kongen denne Færd
 Fik af sine Mænd at vide,
 Drog han Sønnen til en Side
 Hemmeligt, og talte der:

„Elfste Søn! for Sværdets Gavn
 Skal du ikke dig bedrøve.
 Flere her du ei skal prøve.
 Get jeg kiender, Skrap, ved Navn,
 Som i Jordens dybe Favn
 Ligger langt fra Sol og Dag.
 Der jeg selv det gjemte, svag,
 Da det var ei meer til Gavn.

Kostbar Klingen er og stor.
 Hift i hine fierne Bierge
 Gav mig det to flogte Dverge,
 Smeddet under sorten Jord.
 Udi ingen Kæmpes Giord
 Stikker sligt, thi lod jeg skiule
 Det i Jordens dybe Hule.
 Blomster over Skatten groer.“

Lod sig dernæst hemmelig
 Nu den gamle, blinde Gubbe
 Føre hen, hvor tør en Stubbe
 Over Jorden hæved sig.
 „Dette Træ er sat af mig,“
 Sagde Kongen, da hans Fod
 Stødte mod den visne Rod.
 „Her er Vaaben, Søn! for dig.

Tag du nu i Hast din Spade,
 Grav saa med Forsigtighed,
 Til den støder klangfuld ned
 Mod den haarde, blanke Plade!"
 Uffe giennem Jordens Glade
 Grov nu paa sin Faders Ben.
 Barsom var den stærke Søn,
 For sit Vaaben ei at skade.

Op fra Markens kolde Skiod
 Skarpen Spade Jorden flytted.
 Uffe stirred, Kongen lytted;
 Endnu intet Vaaben lod.
 Mere dybt at grave bød
 Gubben nu, og see! en rusten
 Glavind, udi Hialtet brusten
 Frem sig giennem Muldet brød.

Kongen hæved fro sin Røst:
 „Nu du Vaaben har i Hænde,
 Som du kan mod Fienden vende“;
 Trykte Sonnen til sit Bryst.
 Ham var det kun liden Lyst,
 Med slikt Sværd i Kamp at drage;
 Taug dog, for ei bort at jage
 Gubbens allersidste Trost.

Men da han tillige saae,
 At hans Glavind, løs af Velde,
 Let i Kampens stærke Vælde
 Lod sin Tunge sønderslaae,

Bilde han dog prøve paa
 Kraften mod et Træ, som ene
 Stod, og strakte sine Grene
 Grønt mod Himlens stille Blaa.

Da Kong Bermund nu fornam,
 Hvad hans Søn forsøge vilde,
 Sagde han: „Da var det ilde,
 Om min Skrap mig gjorde Skam.
 Fordum var den sielden tam.
 Ikke troer jeg, dette Gjemme
 Mægtet har dens Kraft at hemme,
 Og dens Eg at giøre lam.

Lad da fare sligt Forsøg!
 Skiebnen kun derved du frister;
 Thi hvis denne Glavind brister,
 Flyer vort sidste Haab som Røg.
 Som en rovbegierlig Høg
 Vist den styrter paa sit Bytte.
 Lad da Sligt, som hverken nytte
 Kan for Alvor eller Spøg!

Ynglingen betænkksom stod:
 Med en Brynie kort og brusten,
 Med en Glavind løs og rusten
 Ud han skulde gyde Blod!
 Dog forsvandt ei Heltens Mod.
 Muntert sang den vevre Lærke.
 Gjem fra Marken gif den Stærke
 Med sin Fader, Fod ved Fod.

Dg en Hær blev sammenkaldet,
 For at gaae mod Svertings Hær
 Hen til Eideren, for der
 At bedømme Vaabenskraldet.
 Biben lod, og Luren gialded,
 Standsed ved den brede Flod.
 Paa den anden Side stod
 Svertings Mand, alt vis paa Faldet.

Men ret som et enkelt Frø,
 Der paa Heden er at skue
 Boret til en eenlig Tue,
 Midt i Elven stod en D.
 Hverken Hustru eller Mø,
 Kæmper ene den betraade,
 Hvergang Sværdet skulde raade,
 Dg en Bersærk skulde døe.

Hen til denne Holm nu foer
 Uffe med sin gamle Fader
 I de brustne Pandserplader
 Dg med Sværdet i sin Giord.
 Saxerne ham Doden svor.
 Begge fra den anden Side
 Mon de ham i Mode stride
 Paa den elvomshyde Jord.

Bermund Kong, den gamle Mand,
 Var i Hiertet heel urolig:
 „Gi med Vaabnene fortrolig
 Er min Søn. Ak, falder han!“

Sætter ved den bratte Strand
 Stolen med sin Hynde blod.
 „Mærker jeg min Uffes Død,
 Styrter jeg mig ned paa Stand.“

Blev nu med et roligt Mod
 Sværdet slug fra Hosten revet.
 Ind, hvor Kredsen vidt var skrevet,
 Kæmperne man træde lod.
 Ilden i den Gamles Blod
 Selv den hvide Lof foryngte,
 Bildt den sig for Stormen slyngte
 Hen, som Elven ved hans Fod.

Uffe, rolig, stærk og kold,
 Traadte da saa trost og fro
 Mod de vrede Sager to,
 Hver en Kæmpe stærk og bold.
 Ind paa ham med megen Bold
 Hug de nu, mens Diet brændte;
 Da sin Skrap ei Uffe kiendte,
 Bødte han kun med sit Skiold.

Kongen hørte Fiendens Hug
 Hardt mod Sonnens Baaben klinge,
 Som med Skioldets haarde Ringe
 Skiermed sig, og med sit Buf.
 Vermund gav et ængstligt Suf.
 Længer ud til vilden Strand
 Trak sin Stol den gamle Mand,
 Løsnede sin Krone smuk.

Men da Uffe mærkte snart
 I det raske Kæmpeværk
 Bed sit Slag, alt mere stærk,
 Sværdets gode Kraft og Art,
 Hug han drabelig og svart
 Brat den Gne let, som Sivet,
 Med sin Glavind giennem Livet,
 At han styrted ned med Fart.

Bermund, som var Kampen nær,
 Monne Mandefaldet høre,
 Sagde med et henvendt Dre:
 „Der fornam jeg Skrap, mit Sværd.“
 Sønnens hæderlige Færd
 Folkets Fryderaab udtrykte.
 Da sin Stol fra Bandet ryfste
 Gubben, og fik Livet kjær.

Frem med megen Vælde brød
 Svertings Søn nu, for at hevne
 I det frygtelige Stævne
 Sin Vedsjagers bratte Død.
 Sank da ned mod Hielmen rød
 Uffes Glavind usfortøvet;
 Brat paa Længden blev han fløvet,
 Styrted i sit Blod, som flød.

Bermund i sit Purpurklæde
 Sagde, vendt til Slaget hen:
 „Der fornam jeg Skrap igien.
 Skal jeg smile, eller græde?“

En Herold for Kongens Sæde
 Treen, og quod det muntre Vers:
 „Gen paa langs, og Gen paa tværs!“
 Da græd Gubben hoit af Glæde.

Dg en vældig Baabenlarm
 Toned fra de Danstes Leir.
 Hiem de Danste drog med Seir,
 Tvungen Særen gif i Harm.
 Uffes Pande, stor og varm,
 Friedes nu fra Hiemens Glands,
 Koltet med en Egefrands,
 Raft ham af en Piges Arm.

Dg de Danste drog tilbage,
 Skialders høie Harper lod.
 Over Kong Altisles Død
 Hortes Ingen meer at flage.
 Froe var Bermunds sidste Dage,
 Uffe blev en Kæmpe stærk,
 Altid findigt var hans Værk,
 Derfor kaldtes han den Spage.

Knud den Store.

Kong Knud sad stor og mægtig paa sin Throne,
 En Herre, drabelig og stærk og huld.
 Den danske, britiske, den norske Krone
 Var smeltet sammen i hans Krones Guld.

Høit i hans høie Sal klang Harpens Tone,
 Thi Skjaldens Barm var af hans Idræt fuld.
 I Kirken selv lod Hymner til hans Ære,
 Thi han udbredte Jesu sande Lære.

Men Knud sad taus og tankesfuld i Sind,
 Gi blussed Læben, som hans Purpurklæde;
 Sorgmodelig han støtted Haand til Kind,
 Dg ingen Deel han tog i Hoffets Glæde.
 De svundne Dages Idræt faldt ham ind,
 Da monne bittre Taarer Diet væde.
 „Åh!“ sukked han, „min Gud! kan du forgiette
 Min Synd? kan du mit Regnebræt udslætte?

Min Ungdom svandt i Stolthed og Foragt,
 Kiæk frem jeg gif; ah! nu jeg modløs græder.
 For at forstærke min den stolte Magt
 Forbandt jeg mig med Gadrik, den Forræder.
 Den diærve Ulf i Kirken blev ombragt,
 Hans røde Blod end Altertavlen væder.
 Gi blot med Sværdet, tidt med mørke Hænker
 Jeg vandred frem — nu det mit Hierte krænker.

Men oftest dog med Manddom og med Sværd
 Min raske Ungdom blot sit Værk begyndte.
 At blive Danmarks gamle Krone værd,
 Det var den Tanke dog, som frem mig skyndte.
 Dg derfor stormed jeg i Herresærd,
 Dg derfor Heltens Sysjel, Kamp, jeg yndte.
 Da aabned sig mit Hierte for din Stemme;
 Åh, hulde Jesus! kan du Alt forglemme?“

Som Kongen nu saaledes trostløs sad
 Med blege Kinder og med Graad i Diet,
 Mens hen ad Banken i den lange Rad
 Guldhornet gif, og Hvermand var fornøiet,
 Da treen en Skiald for Kongen frem, og quad:
 „Min Konning! hvor er den, som du, ophøiet?
 Du tvang det stolte Nords udstrakte Lande,
 Ustraffet Ingen tør dit Bud modstande.“

Taalmodig, uden Harm, hørte Knud
 Paa denne daarlige, forvorne Tale.
 Hvad Skialden quad, det raabtes snarligt ud
 Af hver en Ridder i de blanke Sale.
 Da blev den gyldne Stol paa Kongens Bud
 Ført ned fra Borgen giennem grønne Dale
 Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
 Høit skylled sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod med steenbesatte Baand
 Den tunge Glavind ved sit Bælte spænde.
 Med Kronen paa, med Sceptret i sin Haand
 Han monne sine Fied mod Havet vende.
 Hvad Tanke der bestaalte Kongens Mand,
 Nysgierrig nu hver Hofmand ønskte kiende;
 Men Kongen taug, og vandred med sit Følge
 I Purpurkaaben mod den hvide Bølge.

Og satte sig saa i det gyldne Sæde
 Blandt runde Stene paa det bløde Sand;
 Gi, hvor bestandig Bølgens Brudd mon væde
 Det ramme Tang med sit skumklædte Vand;

Ei heller der, hvor ei den kunde træde,
 Paa den for fierne, den for høie Strand;
 Men der, hvor Pilen med sit Hoved hængte,
 Hvor nu og da kun Bolgen op sig slængte.

Der Kongen sad, og talte saa til Havet:
 „Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig.
 Med dig, o Sø! min Bælde er begavet;
 Thi lyd din Herre: ei du nærme dig!
 Din Bolge kræver jeg saaledes avet,
 At til min Fod den aldrig vover sig.
 Thi jeg behersker Nordens stolte Lande,
 Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande.“

Men som sædvanlig gif den stille Bolge,
 Sin vante Bei den end bestandig tog,
 Af sin Natur den Intet mon fordølge,
 Det ene Bolgeslag det andet jog.
 Med otte kom den niende i Følge,
 Der stærk og svanger op paa Kongen slog.
 Ei til hans Fodder blot den op sig trængte,
 Hans Scepter og hans Krone den besprængte.

Da reiste Kongen sig, saae til hver Side,
 Og brød med Taarer høit saaledes ud:
 „I Sandhed! hver en Christen burde vide,
 At der er Ingen mægtig uden Gud.
 Han grundet Jorden, han lod Havet glide
 I evig Bøgel ved sit stærke Bud;
 Han ene mægter Jord og Hav at tvinge,
 Mod hans er al min Bælde saare ringe.“

Med disse Ord han af sin Krone spændte,
 Af Guld og Edelstene tung og svar,
 Derpaa han sine Fied fra Havet vendte,
 Og ydmygt Kronen hen i Kirken bar.
 Der knalte han, og hver sin Synd bekiendte,
 Mens Angerstaaren trilled heed og klar.
 Paa den Korsfæstede i Martyrquiden
 Han Kronen satte, bar den aldrig siden.

Borgridderen.

Hvor Stormen vældigt tuder,
 Høit høit paa Fjeldet brat
 En gammel Borg udluder,
 Bedækt med Mos og Krat.
 De vilde Skovens Fugle
 Har der et aabent Buur,
 Høit skriger Nattens Ugle
 Fra gamle brustne Muur.

De skarpe Tiornebuste
 Fortrænge mindste Sti.
 De tunge Skyer ruske
 Det høie Taarn forbi.
 Den gamle Muur sig splitter,
 Hiemsøgt af Regn og Vind;
 Igiennem Risten titter
 Bleg Nattens Maane ind.

Dybt hen i Salen trænger
 Den Straale, mat og kold,
 Til Bæggen, hvor der hænger
 Et gammelt rustent Skiold.
 Det haver ei sin Lige
 I Styrke, som i Vægt.
 Det gif i gamle Krige
 I Arv fra Slægt til Slægt.

Naar Maanens første Flamme
 Da spille, som i Vand,
 Paa Skioldets blanke Skramme
 Og paa den gyldne Rand,
 Et Suk sig lader høre
 Fra gamle Ridderjal,
 Og muldne Been sig røre
 Dybt i den dybe Dal.

I dunkle Lund det toner,
 Som Klokken seent i Dvæld;
 Da suser Egens Kroner
 Om gamle Skovcapel.
 I sunkne Grav det bæver,
 Det hvisler fiern og nær.
 En Ridder op sig hæver
 Med Harnisk og med Sværd.

Han farer ei med Lempe,
 Han bryder Dvist og Green.
 Den drabelige Kæmpe
 Gaaer over Elv og Steen,

Igiennem Tiorn og Hasler.
 Krat om hans Brynie flaaer.
 De blanke Plader rasler;
 Han ind i Borgen gaaer.

Hvor Skjoldet op er stillet,
 Der standsfer han igjen;
 Stivt paa et gammelt Billed
 Seer han med Længsel hen.
 Det er en deilig Qvinde,
 En prydet Ungdoms Brud;
 Men Fugtighed og Binde
 Har slukt det Meste ud.

Bleg Maanen staaer derude,
 Og sender did sit Skin;
 Igiennem brystne Rude
 Den kysfer hendes Kind.
 Dybsindig og fornoiet
 Paa gamle Contracei
 Seer han med Graad i Diet,
 Med Smil, og gaaer sin vei.

I næste Sal han træder
 Med Diet end i Graad,
 Saa saare der ham glæder
 Det gamle Huusgeraad.
 I Ridderjalen vanke
 Den Kæmpe, stærk og stor,
 Og sætter sig i Tanker
 Bed troffet Egebord.

Da slug hans Die flammer.
 Han iler, vred i Sind,
 Mod lukte Rustningskammer,
 Og sparker Døren ind.
 Til sine Spyd han griber —
 Da knækkes møre Stang,
 Og Dødninguhret piber
 Straadødens Barfelsing.

Til Trost hans Hierte trænger,
 Han søger Harpen brat.
 Hift i en Braa den hænger,
 Forfalden og forladt.
 Før var den Sorgens Tvinger
 Med sin den hule Røst,
 Nu plat forstemt den klinger.
 Det skær ham i hans Bryst.

Den for sin Viv han træder,
 Og stemmer den til Klang,
 Derpaa han langsomt kvæder
 En gammel trofast Sang.
 Imedens Helten svinger,
 Sødte klinger Harpens Guld.
 Hans Qvad i Borgen runger
 Saa reen og underfuld.

Til Kirken nu han iler
 Med lange, tunge Skridt;
 Der Midnatsmaanen smiler
 Paa Korset, sølverhydt.

Med Skræk de Straaler bæve
 I det forfaldne Chor,
 Thi tykke Spindelvæve
 Forløseren omsnoer.

Huult lyder Bindens Brusen
 I gamle Sacristie,
 Hoit synger Ristens Susen
 Et evigt Litanie.
 Da skælver Helten saare.
 For Guds eenbaarne Søn
 Han synker ned med Taare
 Og en andægtig Bon.

Naar Osten frem da luer,
 Han hen for Bindvet gaaer.
 Mørk han til Jorden skuer,
 Som dybt i Taage staaer;
 Seer deres travle Hænder
 Og deres Trællefærd,
 Og harmfuld bort sig vender
 Med Haanden paa sit Sværd.

Derpaa med stille Klage
 Ned til den Dal saa lav
 Gaaer Ridderen tilbage,
 Tilbage til sin Grav.
 Bestvinden vister Suffet
 Fiernt hen i Bolgedands,
 Han svinder, klart bedugget,
 I røde Morgenglands.

Fordum, hvor Stormen hviner,
 Stod Borgen hoi og stor.
 End stande dens Ruiner,
 Snart døer det sidste Spor.
 Da viser man, hvorlunde
 Sig Muren strakte hen.
 De gamle Tider svunde —
 Men Mindet er igien.

Skovkirken.

I Gudbrandsdalen stod en eenlig Hytte,
 Hvis Eier ei var blevet Dødens Bytte,
 Da Pesten dybt sin Vinge synke lod,
 Dg bragte Giæring i det friske Blod
 Dg Skræk og Qual og Vaande,
 Hvorhen den gustne Hex henblæste med sin Aande.

De friske Normænd, vant, at Lust hiin rene
 Omboltre skulde Fjeldets høie Stene,
 Som Fluor sank; den gamle Hede kom,
 Dg gjorde Bierget nøgent, Dalen tom,
 Dg lagde Alting øde,
 Som naar en Nattefrost affvider Dagens Grøde.

Den stærke Arm, som raff og usorfærdet
 Bar vant at styre Plougen, svinge Sværdet,
 Blev mat. Ei Foden mægted meer at gaae.
 Diet blev rødt, og Læberne blev blaae;
 Dg Norges Piger svunde,
 Som Roser i de vaade, kolde Nattelunde.

Den Barm, hvis Skionhed hele Jorden hylder,
 Svandt ind, og steg igien med sorte Bylder;
 Dg Kampens Hals, der nys med Sundheds Lyst
 Det snilde Hoved bar paa stolte Bryst,
 Sank, som en slappet Bue,
 Dg til et udbrændt Kul blev Diets hede Bue.

Naar Solen steg nu i sin Morgenrøde,
 Da fandt den Alting tomt, og Alting øde;
 Hvorhen den skued fra sin gyldne Top,
 Blev den kun vaer en halvforraadnet Krop.
 Da zitted den, og blegned,
 Dg svøbte sig i Skyer, til atter ned den segned.

Jælt monne Sneen over Graven syge,
 Kun hist og her man saae en Skorsteen ryge.
 Saaledes længe vexled Aar med Aar.
 I Gudbrandsdalen stod endnu en Gaard;
 Fra den de Slægter ginge,
 Som stimled folkerigt nu atter hen paa Thinge.

Paa Thinget monne de sig tidt forsamle;
 Der talrigt stod de Unge med de Gamle.
 De raadslog om, hvordan de skulde faae
 En Kirke bygt, som kunde freidigt staae,
 Hvor de med hellig Bise,
 Med Prædiken og Ben Gud Herren kunde prise.

Da maatte sörriqfuldt de med hverandre
 Med usorrettet Sag fra Thinget vandre.
 Skiondt hver sin Skierv, i Hiertet from og reen,

Henlagde glad paa gamle Kongesteen,
 Blev dog kun Summen ringe,
 Og meer formaaede de nu ei at sammenbringe.

I Somrens Tid, naar Alt var luunt og stille,
 Naar Lougens Bolger monne sagte trille,
 Da samsled de hver Søndag sig en Stund
 Udi en kølig, dunkel Birkelund.
 Og fromt sig hvælved Birken
 Da over dem saa trygt, som om de sad i Kirken.

Men naar det isned omkring Fyrrens Blade,
 Naar Græsset svandt, og viste Klippens Plade,
 Naar Vintren spændte sig i Pandser ind,
 Og svang sig paa sin Ganger Hvirvelvind,
 Da sad Enhver alene,
 Da kunde de sig ei med Andagt meer forene.

Hør nu, hvor snart den gode Gud med Styrke
 Sin Bistand giver dem, som fromt ham dyrke!
 To Børn, det var en Pige med en Dreng,
 En Sommersøndag gif ad grønne Bæng,
 Da fik de Lyst at vove
 Sig over Klippen i de dunkelgrønne Skove.

Det var den første Pintsedag, den skionne,
 Den muntre Fest, som holdes i det Grønne.
 Der havde Bygden den nu nylig holdt,
 Mens alle Blomster dusted friskt og boldt,
 Bag Nordens Granepalmer
 De havde lovet Gud med høie Jubelpsalmer.

Som nu de Børn rundtom i Skoven vanked,
 Dg legte, sprang omkring, og Blomster sanked,
 Dg trængte did, hvor Skovens tykke Krat
 Selv gjorde lysen Dag til mørke Nat,
 Da mon de sig forvilde,
 Dg Solen sank i Hav, og det blev mørkt og silde.

Dog kom de hjem ei til den vante Hytte,
 Forgieves mon den bange Moder lytte.
 Dg Natten svandt; de kom endnu ei hjem.
 Men Dagen kom, og Dagen bragte dem,
 Saa munter og fornøiet,
 Med Blomster hver i Haand, og glade Smil i Diet.

Dg da dem spurgtes, hvi de blev saalænge;
 Hvi ei de kom, da Solen gik til Senge;
 Om paa den grønne Jord, om i et Træ
 De havde søgt usikre Nattelæ:
 Da svared de tillige:
 „D! vi har slumret sødt, det laer sig aldrig fige.

Først hist vi rundtomkring i Skoven vanked,
 Dg legte, sprang omkring, og Blomster sanked,
 Dg trængte dybt os ind i tætte Krat,
 Da blev det pludselig til mørke Nat;
 Vi kunde hjem ei finde,
 Dg Solen saae vi fiernt bag Skoven at forsvinde.

Da gav vi bitterligt os til at græde.
 To andre Børn i giennemsigtigt Klæde
 Kom til os da; de vare begge smaae,

Med krusetgule Haar og Binger paa.
 De sagde: Lad os ile!
 Vi vise jer et Huus, hvor I kan roligt hvile.

Da fulgte vi de Børn igiennem Skoven
 Hen til et Huus, saa taarnet, høit foroven.
 De ledte ind os ad en hvælvet Port.
 Det Huus det var saa langt, det var saa stort,
 Foroven i en Bue,
 Det hele Huus bestod kun af en enkelt Stue.

Hvad der vi saae, det laer sig ei beskrive.
 De Sluttes sang: Her kan i Nat I blive;
 Og naar i Morgen I er vaagnet, gaaer
 Da hiem, hvor eders Faders Hytte staaer,
 Fortæller, hvad I funde!
 Saa stunge de med Smil, gav os et Kys, og svunde.

Af, Moder! af! i Husets østre Ende
 Saae vi to store Lys paa Bordet brænde;
 Der straalte det saa stærkt med roden Guld,
 Af modne Bær og Æ var Bæggen fuld.
 De Vindver var saa lange,
 Did straalte Maanen bleg, dog blev vi ikke bange.

Men i den anden Kant, hvor Dunkelheden
 Sang tyk og sort foroven og forneden,
 Der lod bestandig fort en herlig Sang
 Ledtaget af en dybt alvorlig Klang.
 Vi hørte Toner bruse,
 Igiennem tykke Rør det monne vældigt susse.

Da treen en Skare Børn for os, og dandsed,
 Indtil vi Intet meer af Alting sandsed.
 Vi slumred ind, og da vi vaagned, saae
 Vi ingen flere Børn med Binger paa.
 Og Sangen taug; vi skued
 Ei heller meer de Lys, som for i Ratten lued.“

Saa talte de. Men med opmærksomt Dre
 Var Bygden stimlet did for Alt at høre;
 De sagde: „Leder os paa Husets Bei!“
 De ginge taust, paa Beien taltes ei;
 Fuld af Forventning fulgte
 De med et saligt Haab, som endnu Læben dulgte.

Igiennem Busk og Krat de Børn dem førte,
 Hvor Skovens Dyr man langtfra tude hørte,
 Hvor ei fra Pestens Tid en Stemme lød,
 Hvor Solen sparsom giennem Krattet brød,
 Hvor Maanen skinte neppe,
 Hvor Busk og Tiorn og Træ tæt fletted Skovens Tæppe.

Med Dyrer maatte de sig Beien bane;
 Men Drens Brug er raske Normands Bane,
 Og skiondt tilsidst den stærke Haand blev mat,
 Sank dog for skarpe Staal det tykke Krat.
 De Børn bestandig smutted
 Let giennem Busken ind; dem følge de beslutted.

Og som de nu ei Modet synke lode,
 Da pludselig de for en Afgrund stode,
 Som skjultes af de vildt nedhængne Løv,

Hvor Klippen knuste Fossens Vand til Stov,
 Hvor Graadens Hvirvler vrimsled,
 Hvor over Svælget svai paa Kanten Granen svimled.

Med Trusel skummed op de Bølger hvide;
 Da stod de Børn alt paa den anden Side,
 Dg havde ofte vinket, ofte kaldt.
 Dg Dren sank med Kraft, og Granen faldt
 Hen over Dybets Grunde,
 Dg blev en Bro, hvorpaa de sikkert træde kunde.

Da hvisled det igiennem Busk og Tjerne;
 Dg strax en Hær af Løsser, Ulve, Bjørne
 I Møde treen dem paa den fjerne Strand,
 Dg griinte fælt, og viste skarpe Tand.
 Da sigted Riffelmunden —
 Dg i et Nu var Løs og Ulv og Bjørn forsvunden.

Allt daled Solen bag de Klipper bratte,
 Allt sank de senefulde Arme matte.
 Da saae de pludselig fra dunkle Braa
 Midt paa en Gronning lys en Kirke staae,
 Af ranke Træer omskygget,
 Stor fast som Dafs hist, den han i Throndhiem bygged.

Med Mos begroet, omkrandsset af Naturen,
 Sig hæved savnetyk ærværdig Muren.
 Mod Taget svang sig Bedbendranken trygt.
 I Kirketaarnet havde Storken bygt;
 Den klapped med sin Vinge,
 Med Næbet horte man den svagt paa Malmets ringe.

Forbauget hen for sig de Bønder stirred,
 Dg heed og tung paa Kinden Taaren dirred,
 Dg Dren faldt af Haand ved ranke Træ,
 Dg Haanden foldte sig, og ned paa Knæ
 De sank, og med hverandre
 De monne Haand i Haand derpaa i Kirken vandre.

Dg dem i Møde lod en listig Tone
 Fra Midten i den gyldne Lysekrone;
 En Drossel sad paa Lysestagens Arm,
 Dg sang i Aftensolen rød og varm,
 Dg quiddred dem i Møde
 Saa listigt og saa sødt i Kirkens Aftenrøde.

Alt var forladt heel pludselig; i Tiden
 Det maatte være længe, længe siden.
 Opladne Psalmebøger rundt man saae;
 Den Sang: Naar vi i største Nøden staae,
 Bar overalt opslagen,
 Dg Alt var tykt bedækt med Stovets hvide Lagen.

Men klar fra Altret, blank i Aftenglandsen,
 Af roden Guld tilstraalte dem Monstrantsen,
 Dg giennem Bindvet Brombærranken sig
 Til Altret havde snoet ydmygelig,
 Dg Aret guldbeglødet;
 Til høire Side Biin, til venstre Side Brødet.

Dg nu var Dnsket opfyldt, Sorgen svundet,
 Hendsøde Slægters Tempel atter fundet;
 Dg i en hellig Psalme ud de brød,

Og klart det skionne Chor i Kirken lod.
 Høit sungen Mand og Qvinder:
 „Hvo banker, lades ind; hvo trofast leder, finder.“

Ægirs Gave.

Mens høie Guder
 Fornøied sig, hvor salten Sø-
 Med Vælde tuder
 Hift om Hler-Ægirs D,
 Greb den Gud for Havets Magt
 Om et Horn saa stort,
 Dannet udi Skionheds Pragt,
 Saare kunstig giort.

Blandt Sneglehuse
 Dybt udi det vaade Blaa,
 Hvor Bolger bruse,
 Man ei dets Lige saae:
 Farvespøttet der man fandt
 Hver en Mand og Krog;
 Slangeboiet det sig vandt,
 Som en spraglet Snog.

I smidig Binden
 Smelted Rødt i Hvidt og Gult;
 Hornet forinden
 Bar rummeligt og huult,

Doppen i den snevre Bund
 En Karfunkel grøn,
 Randen om den brede Mund
 Gyldenblank og skion.

Det Horn mon love
 De Diser udi Egirs Sal.
 Han raabte: „Bove!
 Fyld mig min Pocal.“
 Haaret slettet ind med Siv,
 Blysom Bove stod;
 Blaatindbæltet smekke Siv,
 Trind den spæde Fod.

Fulgt af sin Søster,
 Hun kom, mens alle Guder loe.
 De hvide Bryster
 De svulmede saa froe.
 Bag den blotte Jomfrubarm
 Hiertet bange slog.
 Laus hun i sin runde Arm
 Sneglehornet tog.

Alt efter Bane
 Derpaa den unge Havets No
 Stak, som en Svane,
 Ned i den salte Sø.
 Snart man atter hende saae
 Paa den grønne Strand,
 Hornet fyldt med Perler smaae,
 Klare som et Vand.

J brune Hænder
 Tog Gubben, hvad ham Pigen gav.
 „Hler-Ugir sender
 En Gave fra sit Hav.
 Gaven være Dijen bragt
 Midt i Kredsen der,
 Som besidder største Magt
 Udi Guders Hær!“

Da Frigga reiste
 Sig med sin grønne Egefrands,
 Gudinden kneiste
 J herlig Himmelglands:
 „Moder for et Herthadal,
 Odins Hustru bold;
 Hvo har udi Njers Sal
 Storre Kraft og Bold?“

De hvide Hænder
 Da strakte Gefion ud mod So;
 Heimskringla kiender
 Den vene Nordens Mo.
 „Hvo har ploiet Herthalund
 Frem, du stolte Frei?
 Hvo gav hist din Throne Grund?
 Ingen, uden jeg.“

Men Gir sig hæved
 Med sin Rod, sin skarpe Kniv:
 „Hvor ofte hæved
 J ei for Heltens Liv?“

Hvad er Throne, hvad er Land
 Uden Sundhedsaft?
 Hvilken Kraft sig ligne kan
 Med min Lægekraft?"

Nornen, den høie,
 Da stodte stoltelig til Lyd.
 Hver Guddoms Die
 Faldt paa det tunge Spyd.
 „Livet har J vel frembragt,
 Mers stolte Hær!
 Men hvad standser Livets Magt?
 Det gior Nornens Spær.“

Da Freia smilte;
 Paa sin lille Fod af Sne
 Didhen hun ilte,
 Hvor Gaven var at see.
 „Ægir! giv du Hornet mig;
 Freia stander forst.
 Al Naturen siger dig,
 At min Magt er storst.“

At kælvedægge
 Begyndte hun paa Gubbens Skiod,
 Fra trinde Lægge
 Bort Klædebonnet flød;
 Trykte om hans Ryg sin Arms
 Alabaster ned,
 Lod ham skue nær sin Barms
 Deelte Fyldighed.

Fast elskovsfangen
 Alt Wgir efter Hornet tog —
 Ham vakte Klängen,
 Thi Bragi Harpen slog;
 Og som nu hans Dines Ild
 Faldt paa Guders Rad,
 Blev han Ydun vaer, som mild
 Hos sin Husbond sad.

Saa taus blyfærdig,
 Indhyllet i det kydske Flor,
 Sad hun elskværdig,
 Om ranke Liv en Giord.
 Bruun var Haarets rene Glands,
 Som en Knude bandt;
 Giennem Loffen sig en Krands
 Af Kiærminder vandt.

Et gyldent Bæger
 Hun holdt udi sin hvide Haand.
 Naar Bragi leger
 Paa Harpen, fro i Aand,
 Duster strag den modne Frugt
 Fra den Skaal paa Stand,
 Breder ud en listig Lugt
 Over Hav og Land.

Den hulde Qvinde
 Med ubevidste Ynders Magt
 Mon overvinde
 Selv Freias stærke Pragt.

„Ydun!“ raabte Guden brat,
 „Syng i Bragis Maal,
 Syng os: hvilken fielden Skat
 Duffer fra din Skaal.“

Med deilig Stemme —
 Det klang, som naar i Vaarens Dal
 Bag Bogens Gjemme
 Floiter en Rattergal —
 Ydun sang ved Harpens Klang,
 Hoit lod hendes Rost.
 Harpen klang, men Yduns Sang
 Smelted Alles Bryst.

„Den sunde Rødme,
 Som blusser her fra Skaalens Rand,
 Den friske Sodme
 Kun Guder styrke kan.
 Blev af disse Uebler smaae
 Kryttet ei en Drif,
 Falmed Odins Lokker graae,
 Sluttes Freias Blik.“

Naar Bragi synger,
 Da modnes paa et helligt Træ
 De Uebleklynger
 I Lundens dunkle Læ.
 Kun Udodeligheds Kraft,
 Kun et evigt Liv
 Springer ud af denne Saft.“
 Saa sang Bragis Biv.

Et helligt Stille
 Bevidnede, hvad Sangen lod.
 Da saae man trille
 Ned udi Yduns Skiod
 Alle Hornets Perler smaae
 Klart paa Kildeviis.
 „Skatten dig tilhøre maa,
 Balhals bedste Dis!

Hvad jeg forlanger
 Til Giengield for hvad her du fik,
 Er, at jeg fanger
 Udaf din Most en Drif.
 Tolk min Daad og min Bedrift
 I en Skialdesang,
 Lad den fra din Runeskrist
 Tone frem engang!“

Det Ydun loved,
 Og derpaa deelte hun sin Skat.
 Hver Disas Hoved
 Blev smykt med Perler brat.
 Hornet skienkte Bragi hun:
 Suttungs Drif et Maal.
 Wgir gav hun strax paa Stund
 Frugter af sin Skaal.

Hvis ikke siden
 Af onde Lok' i Wgirs Bo
 Forvendt til Striden
 Bar bleven Gildets Ro,

Havde Sæmund i sit Skrift
 Daaden længst fortalt;
 Men den vældige Bedrift
 Har den mindre qvalt.

At ei forsvinde
 Den skulde reent og plat forgaae,
 Bød min Gudinde
 Mig her Guldharpen slaae.
 Oldtids dunkle Taager flye,
 Balhal straaler smukt;
 Guder lever op paa ny
 Bed Idunas Frugt.

De tvende Kirketaarne.

Det var sig Herr Asker Ryg,
 Hannem lystet i Leding at gange;
 Forst træder han i den Kirke liden,
 At høre de Ottesange.

Muren var af det gule Leer.
 Og Taget det sorte Straa;
 Det var sig Herr Asker Ryg,
 Misnoiet han saae derpaa.

Det var sig Herr Asker Ryg,
 Sit Hoved maatte han boie;
 Løftet det var saa meget lavt,
 Og Kæmperne vare saa høie.

Bæggen var baade muggen og grøn,
 Den havde saa dyb en Revne;
 Tiden æder med skarpen Tand,
 Saa lidet monne hun levne.

Fort hun gnaver med skarpen Tand,
 Dertil hun haver stor Drift.
 Alt da vogte den liden Smaablomst
 Udi den Kirkerist.

Alt da snoede den grønne Humle
 Sig ad den Kirkeside.
 Storken sidder udi Redet strunk,
 Og seer hun ud saa vide.

„Og hør du, kære Fru Inge!
 Du est en Qvinde saa puur;
 Gi sommer det sig, at bede til Gud
 I slikt brostfældigt Skuur.

Binden blæser udi Kirken ind,
 Og Regnen ned mon dryppe.
 Kristus er steget til Himmelen's Sal,
 Han noies ei meer med en Krybbe.

Hør du, allerkjæreste Hustru min!
 Jeg siger dig det for sand:
 Op skalst du bygge Kirken af ny,
 Mens jeg er dragen af Land.

Taget du dække med røde Tegl,
 Af Steen du fore den Muur;
 Ned da skalst du rive saa brat
 Det usselig Kirkeskuur.

Tage du saa mit Skarlagenstind,
 Af Fløiel det vel maa være;
 Alt til et Alterklæde skiont
 Du snildelig saa det skære."

Det var sig Fru Inge,
 Hun svared sin Husbond med Vre:
 „Som I siger, min ædelig Herre!
 Saa bør det vel sig være."

„Hør du, kiære Fru Inge!
 Gud haver velsignet dit Liv;
 Foder du mig en Son saa bold,
 Da est du en Dannevir."

Foder du mig saa bold en Son,
 Da gior du mig Tanterne glade.
 Foder du mig en Dotter skion —
 Jeg vil hende ikke hade.

Hør du, kiære Fru Inge!
 Du est en Qvinde velbaarn;
 Foder du mig en Son saa bold,
 Da bygge du Kirken et Taarn.

Foder du mig en Dotterlil,
 Da sætte du kun et Spiir;
 Ridderen kneiser saa strunk og stolt,
 Men Qvinden er Ydmyghed Ziir."

Det var sig Herr Asker Nyg,
 Han beder sadle sin Hest,
 Saa rider han i det Vedingstog,
 Som til en Brudeseft.

Tredive vare hans Svende,
 Og alle med Brynier nye;
 Hvor han stedtes i Kampen hen,
 De Fiender brat monne flye.

Det stod hen udi Uger,
 Ja vel udi Maaneder ni;
 Det var sig Herr Asker Ryg
 Han seired i alle di.

Det var sig den giævelig Helt,
 Hannem lystet nu hjem at fare;
 Hielmene var af hiin røde Guld,
 Hannem fulgte saa favr en Skare.

Der han drog igiennem den Skov,
 Da fulgte ham tredive Svende;
 Der han kom til Finnesløvlille,
 Da red den Herre alene.

Solen skinner om Morgenens rød,
 Og Regen falder paa Græs.
 Det var sig Herr Asker Ryg,
 Han spored saa vel sin Hest.

Satte den Herre Guldkringsen
 Dybt udi sin Gangers Side.
 Det vil jeg for Sanningen si,
 Hans Tanker løbe saa vide.

Over den gule Hvedemark
 Der kneiser en Bakke grøn,
 Bagved ligger Finnesløvlil,
 En By vel stor og skion.

Det var sig Herr Aster Ryg,
 Han bad vel ved vor Frue:
 „Give det Gud i Himmerig,
 At jeg et Taarn maatte skue!“

Det var sig Herr Aster Ryg,
 Saa listelig da han loe:
 Der han kom paa den grønne Brink,
 Han skued de Taarne to.

Over den Kirke stoltelig
 De kneised i Luften blaa.
 Lærken sang i den Hvedemark,
 Mens Solen skinte derpaa.

Tak have stolten Fru Inge!
 Hun var en Dannevir;
 Hun skienkte sin Husbond Søner to
 Til Gammen og Tidsfordriv.

Den første af de Søner to
 Den kaldte han Esbern Snare;
 Han blev saa stærk, som den vilde Baa,
 Og mere snel, end en Hare.

Den Anden kaldte han Axel,
 Han blev en Biskop from;
 Han brugte sit gode danske Sværd,
 Som Paven sin Stav i Rom.

Faldet er nu det ene Taarn,
 Og Krattet vøjer af Gruus;
 Axel og Esbern Snare
 De taarne det danske Huus.

Mosset dækker den gamle Steen
 Alt over den sorte Jord;
 Axel og Esbern Snare
 De hæve sig høit i Nord.

Styrte vil snart det andet Taarn
 Alt i den Kirkeby;
 Axel og Esbern Snare
 De kneiser i evigt Ry.

Christ signe den ædelig Danneqvinde!
 Hun hviler for Altret i Kirke;
 Hun satte tvende mægtige Taarne
 Paa Danemarks Danevirke.

Hil være den Kæmpe, som seierrig
 Hiem drager med stolten Skare,
 Og finder i Buggen Tvillinger to,
 Som Axel og Esbern Snare!

Agnete.

Agnete sidder paa den eensomme Strand,
 Saa sagtelig de Bolger slaae op paa hviden Sand.

De Bolger svulme med skummende Top,
 Skion Havmand sig skyder fra Havsbunden op.

Hans Pandser var om Livet af solvblanke Skæl,
 Derpaa skinte Solen udi Rosenqvæld.

Hans Spyd var en Baadsstang, dens Krog en Korol,
Hans Skjold var en bruunhvalvet Skildpaddestal.

Hans Hielm var af Musling, hans Haar var af Tang,
Som Rattergalens Stemme var Havmandens Sang.

„Dg siig du mig, skion Havmand, alt fra din vaade Bo!
Naar kommer der en Beiler og fæster min Tro?“

„Dg hør du, Agnete! hvad her jeg siger dig:
Alt til din kiære Fæstemand saa skalst du faare mig.

Jeg eier under Havet saa herlig en Hal,
De Bægge ere slebne af klareste Krystal.

Syv hundrede Piger opvarte ved min Duff,
Foroven som en Qvinde, fornedet som en Fiff.

En Slæde jeg eier, som Perlemor at see,
Den drager mig den Sølhund, som Renen paa Sne.

Dg i min grønne Have saa hoit de Blomster staae,
De kneise udi Vandet, som udi Lusten blaa.“

„Dg er det, som du siger, skion Havmand! for sand,
Da vil jeg dig udfaare alt til min Fæstemand.“

Agnete sprang i Havet, den vene Biv,
Han trak hende ned under Havgræs og Siv.

Tilsammen de var udi otte Mar,
Syv Sonner hun der ved Havmanden faaer.

Agnete sidder under Havgræs og Tang,
Da hører hun paa Jorden de Kirkekloffers Klang.

Agnete ganger for sin Husbond at staae:
 „Dg maa jeg endnu engang til Gudsbord gaae?“

„Dg hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
 I siir og tyve Timer maa du forlade mig.“

Agnete kysser sine Sonner saa brat,
 Hun sagde dennem alle tusind god Nat.

Dg græde gjorde Store, og græde gjorde Smaae,
 Dg græde gjorde Barnet, som i Buggen laae.

Agnete nu atter paa Stranden staaer,
 Hun havde ei seet Solen i otte Aar.

Agnete triner for sine Frænder ind.
 „Vi kiende dig ei mere, du hedenske Qvind!“

Agnete triner ad Kirkedøren ind,
 Dg alle de Smaabilleder de vendte sig omkring.

Agnete sætter Kalken for sin Mund,
 Da var det, som hun stirred udi Havets Grund.

Agnete mæler fast ei et Ord,
 Den hellige Viin hun spildte paa Jord.

Om Aftnen, da Røgen og Mørket faldt paa,
 Agnete mon atter til Stranden udgaae.

Hun folded sine Hænder, den vene Biv:
 „Gud naade mig, og tage mit unge Liv!“

Agnete synker udi Græsset ned;
 Det siger jeg, de Roser de blegned derved.

De Fugle de siunge saa hoit paa Qvist:
„Nu doer du, Agnete! det vide vi forvist.“

I Tusmørkets Time, som Solen nedgik,
Da stielved hendes Hierte, da brast hendes Blik.

De Bølger de stige med Bee og med Af,
Saa sagtelig de siget til Havsbunden traf.

Tre Dage var hun der alt efter sin Død,
Da atter hende Bølgerne til Havsladen stød.

Den liden Smaadrenng saa aarle vogter Gæs,
Da fandt han Agnete opskyllet paa det Næs.

I Sandet han grov hende ned bag en Steen,
Den skiermer nu for Bølgerne de modige Been.

Hver Morgen og hver Aften er Liigstenen vaad;
Det kalde Byens Piger nu Havmandens Graad.

Børnene i Maanen.

Hør, mit Barn! et Eventyr.
Seer du hist de dunkle Skyer
Midt i Maanens gule Skive?
Ingen Bind kan dem fordrive.

Men see grandt og noie til,
Da du snarlig mærke vil,
At de dunkle Skyer vige
For en lille Dreng og Pige.

Hen de gaae med tilsom Gang,
 Har paa Skuldren lagt en Stang,
 Derpaa hænger Spanden stille.
 Seer du Pletten hist, den lille?

Disse Børn, som hisjet gaaer,
 Gif for mange, mange Nar
 Til en Brønd, som stod i Norden;
 Maanen saae just ned paa Jorden.

I den lille nette Spand
 Skulde hentes Kildevand.
 Maanen saae dem i det Grønne,
 Og de Børn de var saa kionne.

Maanen sagde: „See, hvor but
 Gaaer den lille stolte Gut;
 Men hvor bly og blid tillige
 Gaaer den lille smukke Pige!

Begge vandre de afsted
 Did med ufortrødne Fied.
 Nu er Spanden fyldt ved Bækken,
 Som udvælger hist bag Hækken.

O, hvor fryde de mit Blik!
 Om jeg tog dem, som de gif,
 Ewig satte dem tilskue
 I min blege Rattelsue?

Ak, hvor vilde fløde ret
 Himlen herligt min Bignet!“
 Meente sig en Billedflade,
 Som paa Bøgers Titelblade.

„Børn og Børnebørn skal see
 Op til mine Børn, og lee.
 Mine Børn skal altid smile,
 Mens de hen ad Himlen ile.“

Saadan talte med Forstand
 Maanen hiit, den gamle Mand,
 Satte dem med Buss og Stangen
 Der, hvor nu de glæde Mangen.

Bandet blier dem aldrig tungt;
 Hvert et Barn er evig ungt.
 Muntre du dem altid finder
 Hver en Nat, naar Maanen skinner.

Evig unge, evig smaae
 Hen de over Himlen gaae.
 Naar du vorder stor og mandig,
 Er de Børn endnu bestandig.

Naar du solvgraae Loffer faaer,
 Guult er endnu deres Haar;
 Smile lige froe og smukke
 Til din Grav, som til din Bugge.

Sigrid med Sløret.

Mit gamle Fædreland! jeg seer dig atter,
 Hver Gienstand, som var spæde Barndom kjær;
 Din lysgrønne Mai mig taust omfatter,
 Mig frist omfrandsje dine Bogetræer.

Saa stíg da venlig ned, du Balhals Datter!
 Ydunna! kom, og bliv din Sanger nær.
 Du seer ham hen den velste Githér hange,
 Han griber i din Harpes gyldne Strænge.

Dg fro jeg vil i Aftenrødens Lue,
 Bed Hyttens Dør og under Harpens Klang,
 I den forsvundne Tid tilbageflue:
 Et gammelt Sagn besicæle mig til Sang!
 Gi toner det om Kamp, om Sværd, om Bue;
 I Syd, som Nord, lod ofte Skioldets Klang,
 Dg Hercules og Mars ei giver efter
 For en Starfodder, for en Thor i Kræfter.

Men hvad sig min Dpmærksomhed tiltrækker,
 Er, hvad i Syd ei Pilegrimen fandt;
 En Blomst, som voxer ei bag Romas Hækker,
 Hvis Hauge kun er Nord, der den oprandt;
 Af Sneens Lag den liliehvid sig strækker,
 Gi Nattens Kuld, ei Storm den overvandt:
 Blyfærdighed den kaldes; paa sin Stængel
 Den lysner stieret, som en Jordens Engel.

Haarfagre Kongemo! din Strengheds Ynde
 Tildrog sig Skialdens Blik, ham standsed du.
 Af Særos gamle Bog vil han forkynde
 Din hulde Egenfind, din Skiebne nu.
 Dg skulde Letfind spottende begynde
 At dadle din for overdrevne Blu,
 Saa trost dig ved den milde Pigeklynge,
 Som gierne horer mig din Roes at synge!

Dg har maaskee en sydlig Sanggudinde
 Her Stemmen dannet ud, og Harpen stemt,
 Saa tro dog ei, at Oldtids eget Minde
 Er nu af Skjaldens Phantasie forglemmt!
 Ydunna maa det Herlige forbinde,
 Af ingen Tid og ingen Tone hemt;
 Dg giver Norden bedste Stof til Toner,
 Saa tones atter bedst bag Laurens Kroner.

Fra Osten kom de høie Valhals Helte,
 Dg det var dem, som Biergets Jetter bandt;
 Fra Norges Klipper og det danske Bælte
 Drog Kampen, som Italien overvandt;
 Da lærte Osten Nordens Jis at smelte,
 Dg Gothens Kraft fordrev den velcke Tant.
 Tillad da Skjalden venligt her at slynge
 Om Nordens Gravhøi Sydens Blomsterklynge!

Kong Sivald sad i Ro, træt af at seire,
 Dg vied Festens Bæger ind til Thor,
 Ved Jsefiorden paa sin Gaard i Leire.
 Hans Kamper sadde rundt om Egebord.
 Hans Datter Sigrid, kaldet kun den Feire,
 Indhyllet i det lange kydske Flor,
 Gik om fra Bænk til Bænk, for Miod at skienke
 For Heltene paa egehvide Bænke.

Hvi kunde man ei hendes Ansyn stue,
 Den Deiligste blandt alle danske Moer?
 Langt flod i gyldne Fletning Haarets Lue,
 Det skionne Ansigt dæktes af et Slor.

Ivehvælvét stod om Barmen Sîlfens Bue,
 Smal var hun, trind, og smekker som et Kor.
 Den hvide Sneé fra hendes Arm og Hænder
 Med Elfskøvsild hver Ynglings Hierte tænder.

Sodt vidste den usete Rosenløbe
 At hilse, naar hun rakte ham sin Skaal.
 Hvor yndigt hæved Nordens unge Hebe
 Sin Arm, og skienked Mîoden i hans Maal!
 Forgieves maatte dog hans Die stræbe
 Med kiærligt Smîil at smelte Hiertets Staal.
 Saa Fiældets Jis i Glands af Solens Straaler
 Redsender Jld, men selv ei Luen taaler.

Hun havde lovet Frigga, sin Gudinde:
 For ingen Yngling hæved hun sit Slor,
 For hendes Kiærlighed han kunde vinde,
 For ret han elskte, som en Elsker bor.
 Gi skulde hendes Ungdom ham forblinde;
 Den Skionneste blandt alle danske Møer
 Sig ene ved en saadan Veiler fryder,
 Som elsker hendes Hierte, hendes Dyder.

Og hvad kun Grumhed Ungersvenden kalder,
 Er iegod, veldædig Skaansomhed;
 Hvor hendes Die paa en Ynglings falder,
 Der, veed hun, slaaer den søde Lymild ned.
 I Dromme har en Gud, den ædle Balder,
 Som elsker Mennesket og Jordens Fred,
 Sig aabenbart, og raadet varjom være
 Med Jlden, som saa let kan Alt fortære.

Men eengang, af! da Sigrid som Præstinde
 Sig maatte vise ved en Solens Fæst,
 Da monne meer, end Solen, hun forblinde
 Hver til det store Blot hiddragen Giest.
 Udslettes vil det ei, det søde Minde,
 Især hos den, der sidder Kongen næst;
 For Othars Die det bestandig svæver,
 Hans dybe Suf Gienkiærligheden kræver.

Nu finder han sin hele Trost og Lise,
 Ved Bintrens Tid udi sin Konges Hal
 At see den hulde Skabning tidt sig vise
 I Solversflørets lange Bolgefald,
 At skride hen ad Lillien som en Duse
 Med Olien, som hans Lue nære skal.
 Den søde Gift han daglig taus udtommer,
 Mens Elskovsflammen fra hans Die strømmer.

Fortiener han forgieves saa at sukke?
 I Salen kneiser ingen Mand, som han.
 Blandt Heltene, som nylig Horn udstufke,
 Gi Noget holder saa mod Fienden Stand.
 Paa Ggebænken sidde mange smukke
 Hielmdækte Svende; men den Lielievand
 Maa selv sig i sit stille Hierte siige:
 Blandt Heltene var ingen Othars Lige.

Ham skiulte intet Glor. Det mørke Die
 Stærkt sunklede over den rødbrune Kind,
 Glat faldt om smekke Liv den grønne Troie,
 Fra Skuldren bredte sig Skarlagenskind.

Naar man den unge Helt betragted noie,
 Da faldt det ingen Mø at frygte ind;
 Det vilde Blik fast kunde Fienden dræbe,
 Men venlig Godhed smilte fra hans Læbe.

Han havde aldrig end sin Glavind svinget
 For Boldsomhed og nedrigt Røveri;
 Men ofte havde Skialden ham besunget,
 Fordi han gjorde den Betrængte fri.
 I Hildurs Leg han ofte fiæk var sprunget
 I Dødens Gab, at staae sin Konge bi.
 Blid var han mod sin Ven, stolt mod sin Fiende,
 Og modløs ene for sin Elskerinde.

Men ei Enhver kan saa beskeden dæmpe
 Sin Higen og sin Længsels bittre Rød:
 Hîst sidder Hartbein, en tykstiægget Kæmpe,
 Fortæret af en heftig Elskovsglød.
 Han pleier ei at fare saa med Lempe,
 En Trolldmand og en listig Ridder Rød;
 Alt længe har han paa et Anslag grundet,
 Og endelig, troer han, et Middel fundet.

Stor var hans Krop, fast af en Jettelængde,
 Bredrygget, fed, vel fire Alne lang;
 Af Stridsmænd fulgte villig ham en Mængde,
 Et flammert Slagsværd ham ved Hosten hang.
 Kong Sivald til hans Arm i Kampen trængte,
 Thi havde han i Kongens Gaard sin Gang;
 Svang han sin Kolv af Malm med skarpe Pige,
 Da hialp det ei, med Graad om Livet tigge.

Men faae man sig de tykke Bryn at rynke,
 Da var først frygtelig den Kæmpes Bold;
 Han kunde Gløder i sin Harmes synke
 Og bide store Stykker af sit Skjold.
 Da hialp det ei med Frygtsomhed at klynke.
 Tolv var hans Mænd, de stod i Kæmpens Sold;
 De sprunget til, paa Ryggen ham at kaste,
 Med seige Baand ham Arm og Been at baste.

Der sprælled han, til Heden var forsvundet.
 Tidt hele Uger grublende han sad.
 Lumsk var han, trædsk, og ofte har han fundet
 Først Leilighed at slukke seent sit Had.
 En fangen Fiende har han eengang bundet
 Imellem tvende Træer, og splittet ad,
 Da de tilbageprungne stærke Grene
 I tvende Parter deelte Kiød og Sene.

Sit Forsæt søgte han nu lumsk at skiule;
 Hans Hierte brændte, men hans Mine loi.
 Ukiendt besidder han en hvalvet Hule,
 Dens Indgang dækker Krattet ved en Høi,
 I denne rummelige Røverkule
 Har han indrettet i den høire Fløi
 Det skumle, svagtopleyste Rødselsgiemme,
 Som snart gientager Sigrids Klagestemme.

Du søde Vaar! naar broget dine Binger
 Igiennembryde Vintrens blege Ham;
 Naar Isens Form i tusind Stykker springer,
 Og viser Græsset med sin Purpurbram;

Naar hundred Floiter i din Hække klinger,
 Og Luften kruiser kun den stille Dam:
 Hvor lever da en Mand, som ei sig fryder
 Med dig, som ei sin Vinterlarve bryder?

Ung Sigrid gaaer med sine Moer i Enge
 Den lange Sommerdag, hun henrykt er;
 Hvad gjør hun der, hvad gjør hun der saalænge?
 Hun plukker af de Roser og de Bær,
 Dertil de Krusemynter, som fremtrænge,
 Men, af! dog ingen til sin Hiertenskiær.
 Hun mærker ei, at hele Foraarslarven
 Er Freias Fiæderham i Regnbufarven.

Den grønne Fiæderham, saa blod som Lovet
 Af nysudsprungne Birk, af Markens Haar;
 Den lette Fiæderham, som hæver Støvet
 Hoit op til den uendelige Vaar,
 Der aldrig bliver Farverne berøvet;
 Regnbuen over den sit Gienstkin slaaer.
 Hun mærker ei den frygtelige Snare,
 Sod med sin Frygt og salig i sin Fare.

Dog vil ei Denne Gang skion Freia saare
 Et Bryst, hvis unge Knop endnu er luft.
 Fraværelsens og Kumrens bittre Taare
 Berede Veien skal til Glædens Frugt.
 Hun straffe vil den toileløse Daare;
 Men Othars Tapperhed skal straale smukt:
 Bevise skal den Fagreste blandt Helte
 Sin Troskab, og sin Piges Hierte smelte.

En Aften vanke Sigrîd om alene
 Langt fra den stærke Borg og Festens Larm.
 Hun bryder giennem Krattets tynde Grene,
 At søge Blomster til den unge Barm;
 Da slynger sig med smidig Kæmpesene
 Om hendes smekkre Liv en hærde Arm.
 Knap har hun Tid med Sløret sig at skjule,
 Saa staaer hun alt i Kæmpens mørke Hule.

„Nu est du, skionne Sigrîd! min tilvisse,
 Nu hjælper intet Ak og intet Skrig.
 Langt bedre skal, end Jomfruburet, disse
 Steensfaste Hvalvinger beskytte dig.
 Saa tag det lange Slør da fra din Jøse,
 Viis mig din Skionhed, stræb at tækkes mig!
 Mit vilde Sind du kun formaaer at boie
 Med dine Smil og Glandsen af dit Die.“

„Jeg har,“ gienstvarte hun, „hvad bedre smiler,
 Hvad mig fortryller med sit Dies Glands:
 En sleben Daggert ved mit Hierte hviler,
 Og den bevare skal min Jomfrufrands.
 Saasnart du vil, dybt i mit Bryst den iler —
 Maaskee i dit! Vil du i Dødens Dands
 Med din Valkyrie dig modigt svinge,
 Saa nærm dig kun, hun hæver alt sin Binge.“

Men før skal ei du dette Slør bortdrage,
 Før skal du ikke Sigrîds Afsyn see,
 Før Mordet ender hendes unge Dage,
 Og dækker Kindens Roser med sin Sne;

Saa kan du elske, hvad der er tilbage,
 Saa kan du ad din lumske Seier lee."
 Med hviden Haand det blanke Staal hun hæver,
 Det blinker alt — og Kæmpens Hierte bæver.

Allt jeer han mellem Brystets Lîliehøie
 Fremsprudle pludseligt et Purpurvæld,
 Allt Doden slukke Gnisten i et Die,
 Hvis Omhed ene straale kan hans Held.
 For første Gang maa sig hans Hierte boie,
 Sagtmodig raaber han og vennesæl:
 „Lad af at dræbe dig, du stolte Lîlie!
 Sig ingen Magt skal sætte mod din Willie.

Du skal i denne Hal Fyrstinde være,
 Svartalser her i Bierget tiene dig,
 De skal bevise dig en Dronnings Ære.
 En Time daglig kun du skue mig.
 Din Haan jeg med Taalmodighed vil bære,
 Min Elskov skal elskværdig vise sig.
 Med Harpeleg, Baldyren, Dands og Sange
 Sin Tid fordrive skal min jøde Fange."

Naar sort Fortviølelsen et Bryst betager,
 Da kan den trylle til en Helt en Mø;
 Naar Ærens Redning hen til Graven drager,
 Da maa det være Uskyld let, at døe.
 Men naar ei længer Tordenstøen brager,
 Da snart igien fremspirer Livets Frø.
 En Trusel gjorde Sigrîd til Heltinde;
 Et Haab — gjør hende atter til en Qvinde.

Dg for paa ny ei hendes Harm at vække
 Begiver han sig flux af Bierget fort.
 Smaa=Alfer komme frem; de Bordet dække,
 Saa ile sysselsat de atter bort.
 En Dør sig aabner i den brede Sprække:
 En liden Qvinde, spæd og lav og kort,
 Paa Gulvet huuslig staaer, med Miner blide,
 Med Nogleknippet ved den høire Side.

Et Korsklæd bundet er for hendes Hæue,
 Blaaternet Forklæd har for Skiortet hun.
 Sortladen er hun, rynket; Diets Lue
 Bevijer dog, at hun er frisk og sund.
 Hun neier dybt for Sigrid i sin Stue,
 Saa sfiender hun paa Alfen: „Bi du fun,
 Din dovne Knegt! jeg varme skal dit Dre,
 Dg lære dig din Dont med Flid at giøre.

Er det at feie Gulv? Er det at støve
 Mig Spindevæven af den høire Bæg?
 Er det paa Marken Kyllinger at rove?
 Er det i Bondens Huus at stiale Hæg?
 Din Skurk! jeg kunde dig din Pande fløve.
 Er det at lægge Bordets Dug i Læg?
 Din Madmoer saa at svigte kan du nænne
 Paa en saa stor og vigtig Dag, som denne?“

Skion Sigrid kan endnu ei Skurken skue;
 Høit sidder han paa Stangen, holder fast,
 Dg feier til af yderste Formue,
 Dg færdes, som Matrosen i en Mast.

Sort er han, med en høirod lille Hue,
 Ildfuldt og vevert er hans Diekast.
 „Bær rolig,“ raaber han ned til den Gamle,
 „I Morgen skal jeg mere Forraad samle.

Vi har jo Sigtebrød og Frugt herinde,
 Som vi kan sætte for vor Gæst paa Bord.
 En Høne vilde nys jeg overvinde,
 Den beed i Fingren mig, den var for stor.
 Det smerter mig endnu.“ Den gamle Qvinde
 Blev rørt, saasnart hun hørte disse Ord.
 „Du arme Puds! saa har dig Hønen saaret?
 Kom ned, og svøb lidt Spindevæv om Skaaret.“

Forundret Sigrøds skionne Dine skue
 De nette Skabninger saa nær sig staae;
 Hun veed ei: skal hun smile, eller grue?
 Den Gamle monstret hun fra Top til Taa.
 Den Gamle neier atter for sin Frue.
 Ung Sigrød er forladt ei i sin Braa;
 Hun føler trøstet sig, hun seer og hører,
 Sig noget Levende om hende rører.

Hvad har hun vel for Alferne at frygte?
 Hun er en Kæmpe mod den hele Flok.
 Hun kender dem, de har et ærligt Rygte:
 De spinde tidt paa den forladte Rok;
 Det Huus, som staaer ved Bierget, hvor de bygte,
 Har altid Hielp af dem, og meer end nok;
 De bære Band for Pigen, strigle Hesten,
 Ret venlige Smaaskabninger for Resten.

Tidt stiale de, kan man vel ikke negte;
 Tidt tages med sig hjem til Huusbehov.
 Tidt vil ei Mollen rigtig i sin Hægte,
 Tidt slutter Jernet ei til Hestens Hov;
 Da er det slige overgivne Knegte,
 Som og forvilde Bandleren i Skov,
 De slukke Lysen, komme Stov i Floden,
 Omvælte Dlets Kruus, og svie Groden.

Snart blev hun med det lille Fjolk fortrolig,
 De troste hende der, saa godt de kan.
 Med Blomster prydes hendes Seng og Bolig,
 Kun fielden kommer den forhadte Mand.
 Sig føler meer husvalet, mere rolig
 Den fagre, men den stolte Lilievand.
 En Harpe finder hun i Biergets Gjemme,
 Hvorved hun hæve kan sin søde Stemme.

En Kilde giennem Biergets Stene rinder,
 Melodisk risler den til hendes Sang;
 Steenhvælvingen er Stemmen ei til Hinder,
 Dens Echo hoit gientager Harpens Klang.
 Saasnart hun synger, hurtig sig indfinder
 Hver Underjordisk, som har der sin Gang;
 Og naar hun holder op, naar Bisen ender,
 Da klappe hundred smaae fulsorte Hænder.

Med Magt kan Hartbein intet meer udrette,
 Hun svoret har, og holder, hvad hun svor;
 Med Venlighed han søger ud at slette
 Det bittere Had hos sit tilbedte Noer.

Alt, hvad han vil, er hendes Haar at flette;
 En kunstig Knude han i Loffen snoer,
 Som Sigrîd atter ei at løse mægter:
 En daglig Straf, fordi han daglig smægter.

Hver Dag en Time nu ved Aftentide
 (Saa søielig gjør Elskov selv en Trolld)
 Har hun Tilladelse ved Kæmpens Side
 At stige ud fra Biergets mørke Bold.
 Han vogter hende, færdig til at stride.
 Der sidder hun midt i den Lund saa bold,
 Seer hendes Faders Borg, langt i det Fierne,
 Og over Borgen glimter Freias Stierne.

Hvad tænker hun? Paa hendes gamle Fader?
 Hoit svulmer jo det unge Svanebryst.
 Hvad tænker hun? Paa den, som hun forlader,
 Fortvivlet, uden Haab og uden Trost?
 En stille Taare Rosenkinder bader;
 Men Freias Stierne leer deri med Lyst,
 Som vilde den hoit fra sin Himmel sige:
 „Alt er endnu ei tabt, græd ei, min Pige!“

Ung Othar sidder fiernt i Egelunden,
 Hans Die paa den samme Stierne seer.
 Søgt har han overalt, og Intet funden;
 Nu er der intet Haab om Sigrîd meer.
 Bleg sidder han og taus i Aftenstunden;
 Men Aftenstiernen i hans Taare leer,
 Som vilde den hoit fra sin Himmel tindre:
 „En tifold større Fryd skal Smerten lindre.“

O, skionne Stjerne! salig du bedaarer;
 Hvor ofte lindred du den Unges Bryst,
 Hvor tidt fremkaldte du en Ynglings Taarer,
 Og straaled i hans Hierte Haab og Trost!
 Dog, grumme Lys! kun mere dybt du saarer;
 Du loved vel, men skienked ingen Lyst:
 Den svandt, den unge Vaar, med Savn og Smerte,
 Uqvægsjom for det elskovsfulde Hierte.

Den Lyffelige Held, som du belønner,
 Hvis Trostskab, Længsel du lyfsaliggjør!
 Mon vel den Edleste blandt Danmarks Sømmel
 Paa dine Smil i Aften lide tør?
 Mon næste Sommer, naar sig Skoven grønner,
 Det skionne Hoved med de gule Hør
 Sødte blusjer ved hans Barm i Aftenrøde,
 Og smiler ham et Rosenlys i Møde?

Ja, det vil skee, thi han har Naade fundet
 For Freia, ham beskytter hendes Magt.
 En Time har vel Othar modløs grundet,
 Nu Træets Raslen har ham atter vakt.
 Er Aftenrodens Glands tilbagerundet?
 Violens første Duft tilbagebragt?
 Et qvindligt Billed, lyst, som Maanens Straaler,
 Staaer for ham, smykt med Roser og Violer.

„Mig sendte Freia ned, min skionne Frue;
 Jeg er en Alf af hendes lyse Hær:
 Hun sender Siosna fra sin Himmelsbue,
 At troste dig bag Herthas Egetræer.

Den unge Mo, som tændte forst din Lue,
 Er ikke langt herfra; thi drag dit Sværd,
 Skynd dig i Kæmpens Blod at farve B rget,
 Saa redder du din Brud af Tryllebierget."

Saa talte hun, mens Hyacinthens Klokker
 Sodt gynged under Brystets Tvillingpar;
 Lyst slagred hen for Beiret hendes Loffer,
 Af luftigt Flor den solvblaa Kiortel var.
 „Kom,“ raabte hun, „jeg veed, at Faren rokker
 Gi Dthars Mod; alt b r du mangt et Ar.
 Jeg vil din Sigr d dig i Faren vise;
 Følg Siofna, følg den milde Dremmens D se!"

F rstenet Dthar staaer, troer ei sit D e,
 Dog føler han sig en Gudinde see.
 Han meente staalkladt dem paa Dovres Høie
 At sidde, kryftet af en evig Snee.
 De Blomster, som sig huldt om Barmen boie,
 Tilkiendegive meer en indisk Fee,
 End en i Norden dyrket streng Gudinde,
 Hvis Stol er Jis, hvis Bogn de kolde Vinde.

Hans dragne Sværd i Aftenrøden blinker,
 Som Aftenrøden blusser Heltens Kind.
 Med Liliearmen ham Gudinden vinker,
 Han trænger sig igiennem Krattet ind.
 Stærkt iler han, at ei han sig forsinker,
 Han bryder giennem Busken, som en Vind.
 Nu staaer han ved det aabne Bierg i Lunden,
 Han Sigr d seer — og Siofna er forsvunden.

Der sidder hun med Sløret for sin Pande,
 Det bedste Blomster i den grønne Baar.
 Bag hende seer han Kæmpen venlig stande,
 Som fletter hendes lange gule Haar:
 En Strom af Guld, som naar i Perus Lande
 Hen over fieldne Sand en Kilde gaaer.
 Bleg kryster han sit Sværd, han seer den Gamle
 Bellystig i de fulde Loffer famle.

„Fjorræder!“ raaber han, og vældigt svinger
 Sit lette Spyd, en jernbeslagen Alm.
 „Fjorræder!“ raaber Kæmpen. Spydet klinger
 Alt mod den frygtelige Kolv af Malm;
 I samme Dieblig det giennemstinger
 Det brustne Staal — og knækkes som et Halm.
 Forsærdeligt i Luften Hartbein brøler,
 Sit Banesaar han i sit Hjerte føler.

Dog vil han sig endnu i Døden hevne;
 Høit hæver han sit centnertunge Skæft,
 Et Slag — og Othars blanke Hælm maa revne,
 Til Jorden styrter Helten for hans Kraft.
 Dog hurtig i det frygtelige Stævne
 Staaer Ynglingen igien. Den røde Gæst
 Udvalder meer og meer af Kæmpens Sider,
 Mat styrter han, og bleg i Græsset bider.

O, Sigrid! fryd dig nu, du stolte Skionne!
 Nu est du ei af Trængsel meer bespændt.
 Du kan din Othars Kiærlighed belønne,
 Hans kiække Trofskab har det vel fortient.

Din Boldsmand ligger Liig nu i det Grønne;
 Et Drab, som vide vorde vil bekiendt.
 Skynd med din Veiler dig til Borgen atter,
 Skienf ham en Brud, og Faderen en Datter!

Saa onsker Skialden, haaber Dthars Hierte.
 End staaer hun taus, og mæler ei et Ord.
 Et Forsæt fattet har med stille Smerte
 Det bly, jomfruelige Kongenoer:
 Ei meer Fyrstinde, moderlige Herthe!
 Hun troer at være ved din Isesfiord;
 Ei blot et Elor, et fuldeligt Glende,
 En ringe Dragt, en Flugt skal skiule hende.

For Bigen er et ubesmîttet Nygte
 Meer, end den klare Luft, umistelig.
 „Jeg var i Kampens Bold, nu maa jeg flygte,
 Et Spog, et tvivlsomt Smil kan dræbe mig;
 Det vil jeg daglig ei paa Leire frygte.
 Selv Dthar kunde let forandre sig —
 Nu blusser han; men bliver han den Samme?
 Hvad staaer mig inde for hans Elskovsflamme?“

Saa tænker hun, og hendes Læber tale:
 „Dthar! hvis nogentid jeg var dig fiær,
 Saa iil herfra til Leires Kongesale,
 Og lad mig ene mellem Skovens Træer.
 Min Bolig staaer i ubekiendte Dale,
 Hvor Ingen kiender mig, som er mig nær.
 Fyrstinden Sigrîd pryder meer ei Norden,
 En ukiendt Terne vogter Gedehiorden.“

Og uden Svar at høre, hun sig skyndte
 I Skoven ind; han bleg tilbagestod.
 Alt Mørket at udfolde sig begyndte,
 Guldmaanen sank bag Havet i sit Blod,
 De blanke Stierne Midienat forkyndte,
 Forstenet Othar sad ved Bogens Rod.
 Den blege Melkevei, de lyse Flammer
 Betragted Kæmpens Liig og Heltens Jammer.

Bort Siælland var i Oldtids unge Dage
 En tætbevoret Ege=Bogeskov.
 Kun hist og her lod Bonden Dyren drage
 Igiennem feden Jord den tunge Plov;
 Man fandt det mere nemt, med Magt at tage
 I fremmed fiendtligt Land sit Huusbehov,
 End selv paa Agren sine Ax at tælle,
 En Daad, som overlodes ringe Trælle.

Hvor let for Sigrid altjaa sig at skiule
 Bed rast at giennembryde Skovens Hegn!
 Langt staaer hun nu fra Kæmpens fæle Hule
 Om Morgenen midt i en fremmed Egn.
 Nu skiules med et Net de Lokker gule;
 Den spæde Fod, som solte mangen Blegn,
 Husvæler hun i Bækkens kule Bolger,
 Som Lovets grønne Skyggehælving dølger.

Hun bytter med en fattig Hyrdeqvinde
 Sin rige Dragt; nu er hun, som sig bør.
 Om ranke Liv sig Badmelssklæder vinde,
 Til Stav ved Bækken byrder hun et Rør.

Den Gamle gaaer; og Sigrîds Taarer rinde.
 Alt hvad hun har igien, er hendes Slor;
 Det hvide Slor hun om sin Tinding kaster,
 Og til en Bondehytte hen hun haster.

„Hvad vil du?“ raaber hende vredt i Møde
 Den grimme Qvinde, som i Døren staaer.

„Jeg vil dig tiene for den blotte Føde.“

„Hvad kan du?“ „Jeg kan vogte Lam og Faar.“

„Hvad gjør du her i Engen? den er øde.

Hvem er du? Tag mig Sloret af dit Haar!“

„Jeg vil i Altting dig følgagtig være;

Men spørg mig ei, og Sloret maa jeg bære.“

„Og har du vel tilforn tient hos en Hyrde?“

„Min Fader eier selv en talrig Hiord!“

„Hvi letter du ham ei sin egen Byrde?“

„Dertil han bruger stærke Mænd i Nord.“

„Bil Ulven tidt hans fede Flokke myrde?“

„Dem hvasse, stærke Horn i Panden groer.“

„Saa frygte de vel ei, naar Ulven kommer?“

„D, nei! de stange een ihjel hver Sommer.“

„Saa gaa da ned i Engen, du vil møde

En talrig Flok af Lam og Geder der.

Bevogt dem til den sene Aftenrøde,

Saa driver du dem ind i Hytten her;

Saa malker du, og skummer mig min Fløde.

Ret ordentlig mig kun og slittig vær,

Hvis ikke vorder det din egen Jammer.

Her har du Føden og et Sovestammer.“

Ung Sigrid gaaer. Beemodigt hun sig fryder
 Paa den affides kratbevogne Bei;
 Thi hun er ene. Hendes Taare flyder.
 Om hun har Dthar kjær? Hun — veed det ei;
 Men hendes Herte hvert et Haab forskyder.
 At vende hjem igien til Borgen? Nei!
 Min Lod er kasket, her skal Hiertet isne,
 Her skal den unge Blomst i Skyggen visne.

Hun vogter i de milde Sommerdage
 Nær ved den lune Skov sin elskte Giord,
 Og tænker paa sin Herlighed tilbage,
 Som saae hun den igiennem Drommens Flor.
 Hun vanter om, tungsindig, uden Klage,
 Hun er ei meer en Kongemo i Nord.
 Hun sidder i de kole Markens Binde
 Med Stav i Haand, en elstelig Hyrdinde.

De muntre Giorde vil hun kjærligt pleie,
 Hvert Faar, hver Ged er for den Skionne tam;
 Hun lærer sig at blæse paa Skalmie,
 Hun kjæler for de hvide Dæggelam.
 Et høirodt Skierf end har hun i sin Gie,
 I Trevler river hun sin sidste Bram,
 Gjør Halsbaand til de Smaa, og gier med Rette
 Det allerbedste til sin lille Mette.

Nu skulde man dog troe, den grimme Qvinde,
 Saa rig paa Fæ, var over Sigrid glad,
 Og havde kjær sin deilige Hyrdinde;
 Men, nei! hun lenned hendes Flid med Had,

Jog hende ud i Regn og kolde Vinde,
 Gav hende Straa til Seng, og lidt af Mad.
 Tidt gif hun hungrig til de grønne Skove,
 Og maatte mangen Aften hungrig sove.

Mistøstigt sidder hun engang paa Engen,
 Det er en skyld Dag og fuld af Slud.
 Bønsnægtig jages tidlig hun af Sengen;
 Hun finder alt for haardt den Gamles Bud.
 Med Taarer fæster Diet sig paa Bøngen;
 Da bøvner frem et stort Muldvarpestud;
 En Pusling stiger op med Brød i Taske,
 Frugt i sin Kurv, Viin i sin lille Flaske.

„Her har du Alt, hvad der kan Hjertet glæde,
 Her bringer jeg, hvad Sigrid gotte kan;
 Sær denne høist fortræffelige Bæde,
 Som bragtes hid vidt fra et fremmed Land.
 Jeg tog den fra en Skipper; han vil græde,
 Naar ei han finder Flasken meer paa Strand.
 Jeg snapped den; hvad har han vel at klage?
 Jeg lod de fire største staae tilbage.

Vi har dig fæet fra sidst, da du var fangen
 I Bierget; vi har talt om dig saa tidt.
 Du veed vel, det var mig, som sad paa Stangen,
 Som var i Haanden af en Høne bidt.
 Jeg hevned mig dog over den forgangen,
 Den havde giort et Ug, og det blev mit.
 Min Madmoer med det store Nøglesnippe
 Du strax vil see; hun kan kun langsomt trippe.

Vi har arbeidet os af alle Kræfter
 Igiennem Jorden hen til denne Brink;
 Thi hvor du er, der flytte vi nu efter.
 Men vi kan ikke taale Solens Blink,
 Gi Borgens Stoi; det os til Jorden hester.
 I Luften kalder os først Stjernens Vink.
 Dog, naar det, som i Dag, er mørkt og taaget,
 Tor vi vel komme frem; det lindrer noget."

Af Hjertet rort skion Sigrid Alfen taffer,
 Modtager fro hans Gave uden Skam.
 Imens hun holder Maaltid, fort han snaffer,
 Og spaser med det mindste Dæggelem.
 Han finder Brydelsen om Halsen vakker,
 Han synes, at det var en Hest for ham.
 Han er i Sadlen alt, han Rytter leger,
 Mens Mette løber angstligt om, og bræger.

Men Rytteren sig lader ei forbluffe.
 Nu kommer Trude frem, klædt nok saa net:
 Med Silketrøi' og Skjort af første Skuffe,
 Solspændte Skoe, paa Hovedet et Sæt,
 Med begge Hænder i en lille Muffe.
 Hun Puds paa Hesten seer: „Saa! det var ret!
 Hvis den affaster dig? i Fald du brækker
 Et Been? Ak, hvor det Affkum mig forskrækker!"

O, milde Trost! ung Sigrid er ei ene,
 Hun er i Verden ikke plat forladt.
 Hvad hende trosted under Biergets Stene,
 Indfængslet i den lange sorte Nat,

Det troster hende nu bag Bogens Grene,
 Hvor Rattergalen har sin Rede sat;
 Hun har endnu de smaae trofaste Venner,
 Med Raad og Daad den Gamle hende tiener.

Det Forste, hvad hun gior, den gamle Trude,
 Er, at hun op paa Sigrids Skulder staaer,
 Og l ser ud hver slagen Trylleknude
 Igien af Kongemoens fagre Haar.
 Hvor deiligt flamme sig de Lokker prude,
 Som Puds nu k mmet over Skuldren slaaer!
 Den Gamle Haaret atter peent nu fletter,
 Og Puds en Rosenknop i Sloifen sætter.

„Hvad vil du her hos denne grimme Qvinde?“
 Udsperger Trude; „gaa til næste Dal!
 Der vil et herligt Huus du forefinde
 Med Kielder, Stegers, Hauge, Toft og Sal.
 Der ting du dig i Kost og v r Hyrdinde,
 Saa lider du ei længer mindste Qval.
 Der finder du, hvad dig især er tienlig:
 Huusmoderen er from, og Sonnen venlig.“

Ung Sigr d vil ei did til Huset gange,
 Fordi hun horer tale om en Søn.
 Den Gamle siger: „V r kun ikke bange!
 Han eier alt en Brud, som du saa sfion.
 Endnu i Aften skal han hende fange
 Til Hustru i den unge Mai saa grøn.
 I Fald du skynder dig, da est du Giesten
 Og Brudepigen med ved Bryllupsfesten.“

Jmedens nu den lille Fæstefone
 Ung Sigrig overtaler, see vi maae,
 Hvo paa den anden Side Skovens Krone
 Sin skionne Bolig har ved Bækkens Blaa.
 Alt, kunde kun min Harpes sagte Tone
 Forkynde ret de Store med de Smaa
 Begivenheden her saa kort og syndig,
 Der ender Sigrigs Nød, som den er yndig!

Ja, denne Aften end ung Othar trøster,
 Han eier Huset, hans er Sal og Loft;
 Den forestilte Brud er Othars Søster,
 Den virkelige Brud har Alfen lovt.
 Hvis denne sidste frække Prove broster,
 Da hevnes Hartbein grumt af Bagenhøft,
 Den lede Trolld; men Freia Dømming sætter
 For den misbrugte Magt af onde Jetter.

At Sigrig er ham nær, har han erfaret,
 Om Sigrig har ham kjær, han prøve skal.
 Om Alt har ham i Tide Alfen varet.
 Han smykker skiont og festligt ud sin Hal;
 De bedste Dalens Blomster, længe sparet,
 Nu pynte Bæggen rundt i Tusindtal.
 Den skionne Søster i Skarlagenklæde,
 Karfunkelsmykt, indtager Brudens Sæde.

Og da nu Solen ned i Vesten viger,
 Da kommer Egnens Ungdom hid til Giest.
 Skalmeyer, Piber, Trommer, Harper, Giger
 Tilkiendegive høit en Bryllupsfest.

Farvel sit gamle Herksab Sigrîd siger,
 Og skynder sig affted, som hun kan bedst.
 Alene gaaer hun; kun en Bælde klinger,
 Sit lille Dægge lam hun med sig bringer.

Skînsyge! du Btaalæbede, du Blege!
 Til Hielp den arme Dthar hastig kom.
 Dig vække skal de falske Brudelege,
 Træd ind i Dag i Elskovs Helligdom,
 For første, sidste Gang dit Mærke præge
 Du paa den høie Lîliepande, som
 Fra Sløret du skal frie, som er i Vente;
 Til Held for den, som aldrig dig fortiente.

Hvordan beskriver klart og kraftig Skialden
 Den stumme Skræk, da ind hun treen, og saae
 Som Brudgom Dthar? Hun er himmelfalden,
 Hun ændser intet meer i Salens Braa.
 De høie Piber, Trommens muntre Skralden
 Er hende Tordenslag fra Skyens Graa.
 Hun holder sig, at ei til Jord hun segner,
 Den friske Rosenkind bag Sløret bleguer.

Hvor stor er Dthars Glæde, da han mærker,
 Hvad Sigrîd i sit stumme Hierte leed!
 Han priser Nidkærlighedens Underværker.
 Hun elsker ham, o søde Salighed!
 Forgives sig den Yndige forstærker,
 Snart løser hun sig fra sin strenge Ged:
 I Sløret famler alt den hvide Fînger,
 Dog tier hun endnu, og bleg sig twînger.

Men da Herolden raaber om en Pige,
 Som Parret lyse skal i Kamret ind,
 Da veed hun atter af sig selv at sige,
 En Purpurglod heit farver hendes Kind.
 Boldsomt de qualte Suk fra Bøstet stige,
 Dybt Ridfærdigheden ryster hendes Sind.
 „Kom,“ raaber hun med sønderknuset Hierte,
 „Mig bære lad den lyse Bryllupsferte!“

Nu staaer hun i det skionne Brudekammer,
 Udpyntet for de lykkelige To.
 Den store Kertes heitidsfulde Flamme
 Dplyser overalt den hulde Bo.
 Med grønne Silkebolstre Lei et brammer.
 Nu, Sigrid! lad de Salige med No!
 Hun kan det ei, stivt hen hun for sig stirrer,
 Bøxferten stærkt i Liliehaanden dirrer.

Hun staaer forstenet, kold, hun taber Aanden;
 Hift sidder han paa Bølstret med sin Brud!
 Hvad skildrer hendes Rod? hvad tolker Baanden?
 En Gysen nuprer hendes Liliehud;
 Hun staaer, til Lyset brænder ned i Haanden,
 Og Dthar viser hende venligt ud —
 Da kaster hun sit Glor, da Taarer øse
 Fra Diets Blaa: „Ha!“ raaber hun, „Trolose!“

Behøver jeg ved Harpen meer at quæde?
 Jeg skildred Dthars Smerte, Sigrids Rod;
 Men kan jeg skildre Sigrids, Dthars Glæde,
 Da Trostens Ord fra Begges Læber flød?

At, Harpens Klang kan bringe til at græde,
 Men Elskovs Salighed er alt for sød
 Til i en Sang med Toner at gientage;
 Den kan udtales ei, den maa man smage.

Hun havde lovet Frigga, sin Gudinde:
 For ingen Yngling havde hun sit Elor,
 For hendes Kiærlighed han kunde vinde,
 For ret han elskte, som en Elsker bør.
 Han vandt den; ah! dog lod hun sig forblinde,
 Thi elsker han den Deiligste blandt Moer?
 Han elsker! Kun et Ord den Skionne troster:
 „D, søde Sigrid! Bruden er min Søster.“

Nu er hun hans, nu seer han hende atter,
 Og Eden løser sig med hendes Elor.
 Nu skinner Solen. Salig han omfatter
 Med stærken Arm sit hulde Blomsterrør.
 Med Pomp han bringer Konningen sin Datter
 Til Fryd for alle Kæmper, Fruer, Moer.
 Til Fryd for hvert et Skib i hele Norden
 Har nu sin Dronning atter Jsefiorden.

Selv Alferne dybt i de grønne Bierge
 Sig fryde sammen i det mørke Muld.
 Hvor slittigt flottre nu de vevre Dverge!
 Paa Brudesengen finder Bruden huld
 Til Othar et af Staal fortræsligt Bærg,
 Men til sig selv et deiligt Elor af Guld.
 I Eloret virket staaer: „Gi Sigrid næmmer,
 At glemme sine smaae trofaste Venner.“

Harald Hildetand.

Hildetand med solvgraae Haar
 Hu til Balhal vendte;
 Hundredfemti Hædersaar
 Heltens Jøse kiendte.
 Nu er svundet Nervens Kraft,
 Nat fast blinder Diet;
 Kort ei blier det rustne Skift,
 Ryggen frumt er bøiet.
 Tapper dog som Tyr, i Nord
 En Thegn han for mon være;
 Drottens fieldne Daad var stor,
 Danerigets Ære.
 Alle Konger agted han
 Asa=Thor at sende;
 Hvad han vilde, har paa Stand
 Helten bragt til Ende.
 Kæmper var i Kongens Gaard,
 Og Kampen de forstode:
 Hug sig af de Dienhaar,
 Hurtig, veltilmode.
 Klingen ei i Riødet gif,
 Kun den raged Brynet;
 Bort med Haan af Borgen gif,
 Hvo blinkede med Synet.
 Odin, som han offred til,
 Op ham Snillet vakte:
 Svinesylkets sære Spil
 Slet kun Fienden smagte.

Vært han var paa Ledregaard
 Længst af Odin selve;
 Naar tæt hans Flok i Tryne staaer,
 Maae tusind Fiender skiælve.
 Gammel nu i gyldne Sal
 Gubben sidder ene,
 Modig, som den matte Val,
 Marven er af Bene.
 Nedrig vil en Nidingsflok
 Nu den Gamle myrde:
 Lev et har han længe nok,
 Livet er ham Byrde.
 Morket kommer, Midienat
 Mulmet ud mon brede;
 I Borgen lader Bruno brat
 Ham en Badstu' hede.
 Blid han ind i Badet gaaer,
 Baalet de mon tænde:
 Doren luffes, Drotten staaer,
 Danmarks Helt skal brænde.
 Seent han mærker skumle List,
 Snar til Doren trænger;
 Luen slaaer alt lys i Dvist,
 Laagen op han sprænger.
 Riæk med gamle Kraft han treen,
 Kold i heden Lue;
 Kamper giennem Krat og Green
 I Kredsen han mon skue.
 Herlig da den Herre god,
 Helten uforsærdet
 Staaer i Doren, stærk af Mod,
 Stotter sig til Sværdet,

Veer kun, naar de Luer slaae
 For Loffen at fortære.
 Derpaa talte Drotten saa,
 Driftig og med Ære:

„Har vel Harald her fortient,
 Hadst at vorde indebrændt?
 Førte han mod Fienden ei
 Folket frem paa Grens Bei?
 Kaldte ham ei Kampens Mand
 For sin Kiækhed Hildurs Land?
 Værte ham ei Hlidskialfs Drot
 Kampens Leg at fore godt?
 Slog han ei det tappre Sver'g?
 Stred han ei paa Norges Bierg?
 Har han ei med Heltemagt
 Hele Norden underlagt?
 Drog da ei til Drottens Gaard
 Tappre Dreng, som Krig forstaaer?
 Baalet dog med Volgen rød
 Brænde skal ham fer hans Død!“

Bruno svared brat derpaa:
 „Billigt maa du tale saa.
 Nag dog ei til Nogen bær,
 Niding er ei blandt os her.
 Dding est du, Ddins Sal
 Dffre vi den trætte Val.
 Stakal er, hvo døer paa Straa,
 Strax til Hel han fare maa.
 Blegned du paa Bantehalm,
 Blevst du ført til Riffelqvalm.

Derfor spruder Dragen her,
Drotten den til Valhal bær."

Harald gav et hurtigt Svar,
Helten i sin Lue klar:
„Troer I da, skiondt træt og mat,
Thor har mig saa reent forladt?
Ruster eder! rask, ei seen,
Rister mig en Runesteen,
Runesteen, som reist bestaaer,
Risen liig, i tusind Aar!
Doe jeg vil i skaanske Dal,
Derfra gaae til Odins Sal.
Dækker jer da, danske Mænd!
Drabeligt med Staal igien,
Følger eders Fader nu;
Gi til Freden staaer hans Hu
Skal jeg doe, i ærligt Slag
Synke maa min sidste Dag.
Stride vi med Sigurd Ring!
Skiont, at doe for Heltesting.
Tusind gaae med mig til Thor,
Tappe Dag, berømt i Nord!"

Stolt saa talte Stridens Mand,
Raske Kæmper smilte.
Sværdet greb Enhver paa Stand,
Gi Pandserjærken hvilte.
Bendt var nu den vrede Hu,
Bendt var Harm og Klage:
Kongen er en Kæmpe nu,
Kæf, som i gamle Dage.

Helten da den blanke Hat
 Paa sit Hoved satte;
 Jægren griber Jernet fat,
 Jarler Spydet fatte.
 Beborg kom, en Baabenmø,
 Fra Benden med sin Søster;
 Stolt hun vil i Striden døe,
 Staal om trinde Bryster.
 Hen drog en utallig Hær
 Paa Braavallahede.
 Sigurd Ring alt stander der,
 Striden op at lede.
 Stærk han er, og holder Stand,
 Ham Styrken ei forlader.
 Bøiet staaer hans bedste Mand,
 Barff i sorte Plader.
 Krum han er, af Kampe mæt,
 Kullet som en Stodder:
 Sigurds Vre, Storværks Vt,
 Kæmperen Stærkfodder.
 Hæren nu paa Heden staaer;
 Heltene vil stride.
 Hvo skal synke nu, hvo slaaer?
 Det maa Skulda vide.

Hæren stod; da Hildetand i Horn lod støde.
 Mægtigt over Marken brøde
 Malmets Toner, huult de lede.
 Sigurd Ring paa Skioldet slog, høit Staalet flirred,
 Lyden op i Luften dirred,
 Larmen rædsomt sig forvirred.

Kraftigt begge Konger hen i Kampen stævned,
 Brede Sværd med Bægt sig hevned,
 Bæget sprang, og Pladen revned.
 Hielmen brast, i Hiertet foer til Hialtet Sværdet,
 Staalet sprang, skiondt herlig hærdet,
 Hildurs Mænd stod uforfærdet.
 Da begyndte Dysten, Bierg og Dal maae sige:
 Aldrig har den havt sin Lige
 Udi hele Nordens Rige.
 Konger to var begge komne, kiæft i Vælde:
 Hiin vil trodsig Helten fælde;
 Harald vil ei døe af Velde.
 Værdig Gubbe vældigt nu til Balhal stunded.
 Siælland er til Skaane bundet,
 Sigurd! naar dit Slag er vundet.
 Mange vare svenske Mænd, og mange danske.
 Da greb Sværd med Stridens Handste
 Svensker, Danske, Udenlandste.
 Bred da mon Braavallahede Mængden favne.
 Balhal ei mon Valer favne;
 Bidar raabte alle Navne.
 Sigurd stiller Svensken op til Slag i Tryne.
 Stridsmænd rynked stærke Bryne,
 Odin blev i Sky tilsynne.
 Harald saae nu Heltens Hær paa Heden stillet.
 Taaren ham fra Kinden trilled:
 „Asa=Thor min Dod har villet!
 Nu har Guder Gothen lært saa godt at stride,
 Som mig selv i svundne Tide;
 Stolt jeg vil i Græsset bide.“

Bild i Kamp nu Kæmpe foer mod vældig Kæmpe;
 Damp af Blod mon Solen dæmpe,
 Drotters Hær ei slog med Lempe.
 Skuer hist et selsomt Syn! hvo saae dets Lige?
 Stærkodd maa i Striden vige,
 Stovværks Son imod en Pige!
 Veborg flux, den Vaabenmø, med Vælde sætter
 Ind paa ham, som fældte Jetter;
 Jernet springer, Blodet sprætter.
 Hielmen er af Moens Hoved, Haaret vifter;
 Rask hun leer ad Sværdets Rister,
 Raser frem, og Farve skifter.
 Kiæven, som hun kiæk ham traf, maa Klingen smage;
 Skiægget, busket som paa Brage,
 Beed han i, og holdt sin Hage.
 Hevnet har den Helt sig nu hardt paa Ursine:
 Søstren hører Sværdet hvine,
 Myster Haanden; hvilken Pine!
 Men med Haanden faldt til Mulden Haralds Mærke.
 Da slog Danerhelte stærke
 Dragne Sværd i Pandserærke.
 Ind paa Stærkodd jog med hvasse Jern Skioldunger:
 Skuldren saares, Skioldet runger,
 Synlig bleve Heltens Lunger.
 Da nu Harald mærked, Helte faldt i Hobe,
 Kongen i sin Purpurkaabe
 Kiører frem, lod Odin raabe.
 Vældig med to dragne Bærn paa Bogn han kiøres.
 Bred han ind i Brimlen føres,
 Af Balsader han bønhøres.

Rixt med store Klinger han slaaer til begge Sider;
 Dyrger Liig i Græsset bider,
 Danmarks Drot med Døden strider.
 Nu blev Alting, Kongen nær, som Natten, stille;
 Slukt er Stridens største Snille,
 Sværdet synker, Taarer trille.
 Den, som styred Nordens Land og Danmarks Dale,
 Ligger nu et Liig i Dvale,
 Længes ei til Odins Sale.
 Bedre fik ei Konge Baal, for bort at fare.
 Trindt ham ligger tykt en Skare,
 Thor i Armen tog den Svare.
 Seer I hist paa Sletten Høien stander ene?
 Mosbevoerne Bautastene!
 Der bevares Heltens Bene.
 Bidt end viser Runen vældigt Kæmper alle,
 Hvor Kong Harald paa Braavalla
 Som en Helt gif til Valhalla.

Rosentræerne.

I Skyggen under Myrtens Gang
 Sad Rollo med sin Elskerinde,
 Ved Arnoflodens Bolgegang.
 Der vidste de sig tidt at finde
 Om Aftnen, naar bag Skoven ned
 Huldt Solen i sit Purpur gled.

De lued af en fiærlig Brand;
 Hun var en ung og deilig Pige,

Han var en raff og fager Mand.
 Men deres Fædre førte Krige,
 De haded sig til Døden: hiin
 En Guelfer, den en Ghibellin.

I Florents Begges Huse stod:
 To Fæstninger i samme Gade,
 Hver paa en Grund, som Biergets Rod.
 De treen kun ud i blanken Plade,
 At møde sig med Stang og Sværd
 Til Tvedragt og til blodig Færd.

I Murens Porphyre fæstet var
 Af Jern med Spiger store Ringe,
 Som Wittens Baabensfaner bar.
 Op mægted Intet Porten tvinge,
 Den var med Plader tykt belagt,
 Som trodsed hver en fiendtlig Magt.

Men hvad ei aabne selv formaaer
 Bellona med sin tunge Glavind,
 Det aabent dog for Venus staaer.
 Hun trodsjer Fiendtlighed og Avind,
 Hun vidste dog i Skovens Ro
 At samle de forelskte To.

Men fort kun var den rene Lyst;
 En Flok engang af Busken traadte,
 Da sødt de sværmed Bryst ved Bryst.
 Som Judas Frelseren forraadte,
 Saa endte her en trolos Træl
 For evig de Forelsktes Held.

Dybt Philomeles Klage lod,
 Thi revet af sin Elsktes Arme
 Kun ønskede Rollo nu sin Dod.
 Han søgte den i Kampens Harmen,
 Han fandt den midt i Krigens Favn,
 Hans sidste Ord var Lauras Navn.

Som Blomsten, naar fra Solens Skin
 Den stilles i et dunkelt Luffe,
 Saa falmed nu den Skionnes Kind.
 Midnatten hørte hendes Sukke,
 Hun boied bleg i Fængslets Baand
 Sit Hoved, og udgav sin Aand.

Domkirken midt paa Torvet staaer
 Af sorte, hvide Marmorfliser,
 Af Kunst ærværdig, som af Aar.
 I Kirken mangan Indskrift viser
 End Graven af de største Mænd.
 Der blev de Døde baaret hen.

Men selv ei Døden maatte nu
 Et ulykfsaligt Par forsamlе.
 O, Had! hvor bittert raser du!
 End snysed de opbragte Gamle.
 Hver stod med Graad paa blegen Kind,
 Men med et uforsonligt Sind.

Henrevet uden Sacrament,
 Man turde dem ei inden lægge.
 De havde halv kun Christus tient;

Thi giennembrødes Kirkens Bæge,
 Halv udenfor med deres Been
 Paa Torvet stod den hvide Steen.

Hist, hvor den gamle Tavle sig
 Endnu med Dante-Navnet pryder,
 Der ned de satte Rossos Liig.
 Og her, hvor Giottos Taarn sig skyder
 Fra Jord mod Himlens Herlighed,
 Blev Lauras Afte sænket ned.

Naar Solen nu bag Bierget sank,
 Og farved med de sidste Flammer
 End Arnoslodens Bølge blank,
 Da vinkte dem ei Skovens Stammer,
 Ei Fuglens Sang, ei Blomstens Flor,
 De hviled i den sorte Jord.

En Ben ved Arnos Bredder gif,
 Han standsed ved de Elsktes Kilde
 Med Taarer i sit mørke Blik.
 Der stod endnu to Roser vilde;
 De havde selv dem plantet ned,
 Et Tegn paa trofast Kiærlighed.

De stod saa frodigt og saa sødt
 Med deres unge grønne Blade,
 Men uden Knop og uden Rødt.
 Han løste dem med skarpen Spade,
 Et Jndfald, som ham Himlen gav,
 Og satte dem paa Elskovs Grav.

Nys sammenslynget Blad ved Blad
 I Aftenrøden og Naturen,
 Stod de nu skilt ved Kirken ad.
 De slyngete sig saa høit ad Muren,
 De vilde samles Qvist ved Qvist,
 Som de Forelsktes Siæle hist.

Og see, da Morgenrøden kom,
 Og farved med en hellig Lue
 Det store Tempels Helligdom,
 Da over Brunelleschis Bue
 Alt Roserne sig havde strakt,
 Og hver sin Knop den anden rakt.

Da Fædrene sligt Tertejn saae,
 Da flod fra Diet Laarens Kilde,
 Da folte sig de Stolte smaae.
 De eentes — men det var for silde,
 For seent for egne Hierters Fred,
 Gi for de Elftes Salighed.

Stærkt raslede fra Daabens Hal
 Den gamle, store, rustne Lænke,
 Som vidner Pisas dybe Fald;
 Thi Stovets Magt kan Jernet krænke,
 Ja slaae et Folk i Slaveri,
 Men Kiærlighed er evig fri.

Den hemmelige Røst.

Skion Ingerlil gaaer om alene,
 Beskygt af Borgelundens Grene;
 Da hører hun en Stemme sød.
 I Hallen, hvalt af gamle Stene,
 Alt ofte den til Dret lod.

Knap kan hun den fra Zephir stille;
 Den kommer fra et Barn saa lille,
 Dog kan hun ikke Barnet see.
 Saa sød som Nattergalens Trille,
 Den deler hendes Bel og Bee.

Naar hun er ene, Lyden kommer,
 Om Vintren, i den grønne Sommer;
 Fortrolig er hun alt med den,
 Og Høstens Frugt og Vaarens Blommer
 Hun plukker med sin lille Ven.

Den synger om Naturens Eden,
 Om Venlighed, om Kiærligheden,
 Fortæller mangt et Eventyr.
 Den elsker Rolighed og Freden,
 Bed mindste Lyd den hurtig slyer.

Engang en Aften siger Inger:
 „Din Stemme mig livsaligt klinger;
 Men eier du en jordist Dragt,
 Est du en lille Mand med Binger,
 Saa viis dig i din Skionheds Pragt!“

Hun hører Stemmen sagte sulte:
 „Jeg maa mig for din Villie bukke;
 Men du, hvi vil du mig saa haardt?“
 Forstumt er Nattergalens Klukke,
 Og Stemmen svinder hurtig bort.

Alt nogle Uger, nogle Dage
 Er lagt i Gensomhed tilbage.
 Skion Inger gaaer bag Skovens Træer;
 Knap lyder hendes Længselsklage,
 Saa er alt Stemmen hende nær.

Den atter kan med Inger tale
 Bag Skovens Læ, i grønne Dale,
 Ved Klippens Bæg, ved Bækkens Blaa;
 Den klinger i de gamle Sale
 Bag Harnisket i mørken Braa.

Er Inger ene paa sit Kammer,
 Og slukkes Lysets sidste Flamme,
 Da lugter der en koldig Vind,
 Da banker sagte Dørens Hammer,
 Og Noget suser hurtigt ind.

Og naar nu Alt er tyst og rolig,
 Da taler venlig og fortrolig
 Med Ingerlil den spæde Røst;
 En Skyttsaand i den Guldes Bolig,
 Den skienker hende Raad og Trost.

Hvor kan hun nu saa daarlig være,
 Vetsindig atter det begiere,

Hvad eengang gjorde Stemmen Bøe?
 Var Sukket ei en stille Bøe,
 En Bøn om ei at ville see?

En Aften, stærkt alt Dagen helder,
 Sit Ønske hun den atter melder.
 „Du vil det? Nu, jeg lyde faaer!
 Stig ned i Ridderborgens Kielder,
 Naar Taarnets Midnatsklokke slaaer.

Hvor dybt i Grunden Børgens Bue
 Fastsænker sig af al Formue
 I Klippens hellige Granit,
 Midt i den sorte Kielderstue,
 Der vil du skielne noget Hvidt.

Hvad der du seer, skal mig betyde;
 Dog vil ei da min Stemme lyde.
 Af, Inger! naar du mig har seet,
 Vil du din Daarlighed fortryde,
 Og angre, hvad der alt er skeet.“

Saa toner Stemmen, og bortviger.
 Nysgierrigt hendes Hierte higer
 Af større Længsel nu, end for.
 Da Kloffen brummer, ned hun stiger,
 Og aabner Kieldrens tunge Dor.

Hun seer sig om, og Intet finder,
 End Lygten hende kun forblinder
 I Dybets mørke Helligdom.
 En Kilde giennem Bierget rinder:
 „Af, Ingerlil! vend om, vend om.“

Det kan hun ei; dog maa hun sukke.
 Hun Noget seer — hun maa sig bukke —
 Hun seer — et Barn — o, grumme Lyst!
 Det ligger i en lille Bugge
 Med Dolken blodig i sit Bryst.

Det lille Barn har nylig levet,
 Man seer, det nys er myrdet blevet.
 Forfærdet skuer Jnger ned.
 Med Blod staaer paa dets Pande skrevet:
 „Det voldte din Letfindighed.“

End som en Engel sødt det smiler;
 En Lilie det i Armen hviler.
 Knap Jnger røre sig formaaer.
 Hun ræd af Hvælvingen udiler,
 Og Døren efter hende slaaer.

Nu tør hun aldrig gaae til Senge
 Alene, aldrig dvæle længe,
 Naar Maanen sødt i Skoven leer.
 Hun visned, som en Blomst i Enge;
 Hun horte aldrig Stemmen meer.

Min Aand, du Hellige! din Stemme
 Mig lader Salighed fornemme.
 O, lad mig fræk ei stræbe ned,
 Og miste i dit dunkle Gjemme
 Min No og min Ufskyldighed!

Tidens Perspectiv.

I den store, snevre Stad
 Gik en Yngling lidet glad.
 Aftenen var taaget, mørk,
 Byen tyktes ham en Drk.
 Fra sin Barndom var han vant
 Høit paa Fjeldets steile Kant
 I en gammel Borg at boe,
 Hvor ham Solen aarle loe,
 Og hvor langsomt ned den gik
 Med sit skionne Purpurblif.

Ynglingen var from og klog,
 Vel belæst i mangen Bog,
 Leved med sin Phantastie
 I den Tid, som var forbi;
 Kiendte vel af gamle Skrift.
 Hver en Helt og hans Bedrift;
 Dnskte sig paa Livets Bei
 Heltene, men fandt dem ei;
 Derfor kasted han Foragt
 Paa sin Tid, som uden Magt.

Nylig han til Staden kom,
 Utifreds han seer sig om.
 Nu, da Solen daler ned,
 Boyer hans Urolighed.
 Gist i Gaden lang og stor
 Staaer han modløs, uden Ord,
 Stirrer ned ad Huses Rad,
 Siertet fuldt af Hærm og Had:

„Hvilken Rede! hvilket Skiul!
Kiærneløs, ormstuppen, huul!“

Som han monne saadan staae,
Ham en kraftig Dlding saae,
Hørte, hvordan han udbrod
Bredelig om Nutids Død,
Stolt af Oldtids Helteliv,
Phantasiens Tidsfordriv;
Sammenligned tusind Aar
Med i Morges og i Gaar,
Noahs Ark og Paradiis
Med et Skuur, et Virkeriis.

Oldingen, som snart indsaae,
Hvad den Unge tænkte paa,
Hilste ham, og sagde: „D!
Jeg er af den samme Tro,
Har, som du, det Svundne kjær.
Hvad er imod Hisset Her?
Naar for Kroniken man staaer,
Skuer paa de svundne Aar,
Paa sit eget Dieblif —
Hvilken bitter Malurtdrif!

Hvilken Forstiel! hist en Krands
Af Bedristers Stierneglands;
Alt som Tiden kommer nær,
Taber sig det hulde Skær.
Bidt adskilt i taaget Nat
Staaer en enkelt Stierne mat,
Rogindblandet, kummerlig,
Mågtløs at begeistre mig.

Fuldeligt, som naar vi see
Her i Gadens Lys=Allee."

Ynglingen gav Manden Ret:
„Ha, hvo vilde negte det?"
Oldingen med Værdighed
Gik med ham ad Gaden ned;
Og da endelig de vandt
Langsomt mod den anden Kant,
Tog den Gamle, mild i Aand,
Unge Sværmer ved sin Haand,
Bendte ham, og sagde: „Nu
Staaer i Stjernekrandsen du."

Og den Unge: „Nei! o nei!
Krandsen er der længer ei.
Bidtadspreedt i taaget Nat
Brænder enkelt Lygte mat.
Hift, hvor jeg udgød mit Had,
Funker nu den lyse Rad." —
„Skade, vi ei saa formaae
Tiden at tilbagegaae!"
Svared med et venligt Blik
Gubben, hilste ham, og gik.

Augustinus.

Hvo vanter i den mørke Skov,
Hvor ellers Ulven kun sit Rov
Sig søger nær ved Klippens Kanter?

Hvo læser store Folianter
 I Hulens hist ved Kildens Rand?
 Det er en from, ærværdig Mand.
 Nu tier Skovens Fuglevrimmel,
 Længst daled Solen i sit Blod;
 Han synker ned ved Bogens Rod,
 Og seer i den violblaa Himmel.

Og ene, useet og forladt
 Han strækker i den klare Nat
 Med vældig Længsel sine Hænder
 Mod Evighedens Lys, som brænder,
 Og sukker med et bange Gys:
 „Hvor finder jeg i Mørket Lys?
 O du, som funkler fra det Høie!
 Fordriv mig Tvivlens bitter Bee,
 Hvad Tanken aner, lad den see,
 Straal i din Klarhed for mit Die.

I Jesu hellige Bedrift,
 Ja selv i den profane Skrift,
 I Dagens Kraft, i Nattens Luer,
 I Tanken selv, din Magt jeg stuer.
 Men — hvor en herlig Blomst fremstaaer,
 Der nager Ormen i dens Vaar;
 Og hvor det Gode kiærligt stræber,
 Der stræber Ondskab ligerviis,
 Som Fristeren i Paradiis,
 Og lumsk Ufsyldigheden dræber.

Vel bryder atter Dagen frem
 Af Evighedens lyse Hiem,
 Og straaler herligt over Jorden,

Naar Morkets Dgle dræbt er vorden.
 Vel føler jeg det Godes Lyst
 At giennembræve sødt mit Bryst,
 Naar Lastens Seier mig forstrækker;
 Naar jeg mod Dragens List og Bold
 Med Dydens og med Villiens Skjold
 Med Skælven dette Bryst bedækker.

Dog — uden Skygge, hvad var Lys?
 Hvo folte uden Dødens Gys
 Den sande Glæde vel af Livet?
 Blev ei det Onde Jorden givet,
 For med sit tunge Kæmpeskraft
 At egge Dyden op til Kraft?
 Staaer Maanen ei bag Skyens Rister
 Meer end paa blotte Hvælving skion?
 Og hvad var Tidens bedste Søn
 Vel uden seirende Bedrifter?

Altjaa er Lasten selv en Dyd,
 Og burde blomstre mig til Fryd,
 Som andre Kræfter, andre Dyder!
 Saa er det Gode, som mig fryder,
 Kun Sandselighed i mit Nu,
 En Drift, som lede skal min Hu!
 Saa er bestemt Alt i sin Orden,
 Et Legetoi for Livets Land,
 Og jeg, i Slaveriets Baand,
 Et uselvstændigt Fnuug paa Jorden!

Saa har da Gud selv Slangen skabt,
 Hvorved Uskyldigheden tabt
 Letfindig har vor første Moder?

Almagten taaler ingen Broder!
 Saa lagde ned han Dydens Frø,
 For strax det selv at lade døe?
 Saa er han selv det Ondes Fyrste? —
 Nei! nei! det er han ei. — Hvem da?
 En anden Magt, her nedensfra?
 To Magter! — hvilken er den største?"

Paa Læben dode Gubbens Ord;
 Han sank med Ansigtet mod Jord,
 Og senderknuset og bedøvet
 Han vred sig som en Orm i Støvet.
 Paa Græssets Morgenperler ned
 Fra Panden trilled Angstens Sved.
 Da vakte ham en venlig Tone:
 I Østen atter Solen stod,
 Og Rattergaleen høre lod
 Sin Røst fra den smaragdne Krone.

Dg som han ned i Dalen saae,
 Sad der ved den sapphirne Na,
 Hvor den med Havet var forbunden,
 En deilig Dreng i Skyggelunden.
 Et Hul sig havde nylig han
 Ved Soen i det bløde Sand
 Med sine spæde Hænder gravet,
 Dg med en Ske af Elfenbeen,
 Der tog kun Draaber een for een,
 Han øste Vand deri af Havet.

Dg hurtig gif den Gamle ned,
 Dg glemte, hvad han nylig leed;

Det hulde Syn gav Tanken Lise.
 „Hvad gjør du?“ spurgte mildt den Bise.
 „Jeg tommer, som du vel kan see,
 Her Oceanet med min Skee.
 Jeg øser Havet ud til Bunde.“
 „Umuligt, Barn! hvad vover du?“
 „Det samme, Fader! som din Hu,
 Der Evidheden vil udgrunde.“

Forfærdet Augustinus foer
 Tilbage ved sin Engels Ord.
 Den hulde Engel var forsvundet;
 Men Hjertets havde Trosten fundet.
 Med Taarer hang den Gamles Blik
 Paa Rosen, som af Havet gif;
 Han knælte let og vel tilmode.
 „O,“ raabte han med salig Ro,
 „Tilgiv mig, Fader! jeg vil troe,
 Og jeg vil virke til det Gode.“

Daniel Rankau.

Hvi siunges evigt om Spartaner,
 Som gjorde Fienden Passet trangt?
 Behøve vore vakkre Daner
 I Tiden da at gaae saa langt?
 Har Heltekraft ei sat sit Stempel
 Paa egen Daad, i egen Tid?
 Behøver Modet et Exempel
 Fra Grækenland i Leonid?

Jeg sjunger om en Helt i Norden,
 Dg Daniel Ranzau er hans Navn,
 Saa stor, som nogen Helt paa Jorden,
 En Sparter fra min Fødestavn.
 Alt trued Magten lumsk i Hulen,
 Dg vilde mættes af dit Blod;
 Men, Daniel i Lovekulen!
 Dig frelste Himlen og dit Mod.

Leonidas stod uforfærdet
 Bag Bierget med sin Flok og stred,
 Dg styrted Perserne med Sværdet,
 Indtil han selv i Græsset beed.
 Men Daniel stod paa en Hede,
 Han intet Ly bag Klippen sandt,
 Dg slog, til Svensker Græsset bede,
 Dg slog, indtil han overvandt.

O, kunde Harpens svage Toner
 Din Roes udbuldre med en Klang
 Af hine tredive Kanoner,
 Som vældig du fra Svensken tvang!
 O, dirred Strængen med en Brusen,
 Liig Skriget af den rædde Hær,
 Der veg, skiondt fem og tyve tusend,
 For fire tusend danske Sværd!

Jeg sjunger om en Helt i Norden,
 Dg Daniel Ranzau er hans Navn,
 Saa stor, som nogen Helt paa Jorden,
 En Sparter fra min Fødestavn.

Leonidas stod uforsærdet,
 Han Heltedød bag Klippen fandt;
 Men Daniel Ranzau stod bag Sværdet,
 Og brugte Sværdet, til han vandt.

Violen.

(Efter Goethe.)

Violen stod ved Bækkens Bred,
 Af Ingen kiendt, og boiet ned,
 En venlig lille Blomme.
 Hyrdinden gif med Rosenkind,
 Med lette Fied og muntert Sind,
 Sin Gang, sin Gang
 Ud Marken hen, og sang.

„Af, var jeg“, tænkte smaa Viol,
 „Det bedste Blomster under Sol
 Et Dieblik, ei mere,
 Til Pigens hvide Haand mig brød,
 Og jeg paa Brystet fandt min Død!
 Af kun, af kun,
 En flygtig lille Stund!“

Af, see! da tog hun did sin Bei,
 Men tog i Agt Violen ei,
 Den stakkels Blomst hun knuste.
 Den synker, døer, men døer med Lyst:

„Dg skal jeg døe, saa er min Trost:
Min Død, min Død
Bed hendes Fod er sød.“

Portnerindens Tilbagekomst.

Legende efter N. Helwig.

Lidlig viet, uden egen Villie,
Leved, fuld af Ynder og Natur,
Rød som Rosen, smækker som en Lilie,
En huldsalig Mø bag Klostrets Muur.
Bon og Sang ei hendes Uro dræbte,
Beemod svulmed i det unge Bryst,
Dg de uerfarne Længsler stræbte
Hen mod Livets rigtgientagne Lyst.

Dg saa ængstede da Klostrets Mure
Hende daglig meer med kolde Gys,
Hvor kun Gravluft i de mugne Bure
Skiller hendes Blik fra Dagens Lys.
Ude duste Blomsterne saa røde
Høit mod Solen under Fuglens Sang;
Hun alene lever blandt de Døde,
Boiet i den klosterlige Tvang.

Daglig taber Clara mere Modet,
Bakler mellem Pligt og tvivlsom Harm;
Frugtesløst hudfletter hun til Blodet
Marmornakken og den fulde Barm.

Selvudfundne villig taalte Smerte
 Styrker ikke meer den svage Dyd;
 Thi med Vælde drages hendes Hierte
 Hen mod Livets Tragten og dets Fryd.

Naar i Lustens Blaa sig Lærken hæver,
 Suffer hun: „Min lykkelige Ven!
 Let du over Muur og Hække svæver,
 Frit, som Dnsket, iler Bingen hen.
 Lystig du paa Træets Green dig vugger,
 Synger Søstrene din Sang saa smukt.
 Men naar Hiertet om Forandring sukker,
 Hemmer intet snevert Baand din Flugt.

Boier over Muren sig deroppe
 Med selfkabelig Fortrolighed
 Mod hinanden ei de grønne Toppe?
 Qvisten selv af Elskovs Glæde veed.
 Ved de fulde Blomsterengs Dufte
 Fryder hist sig Vandringmanden ei?
 Ryster Binden ei de grønne Buske,
 For med Lov at smykke Pigens Bei?

Dødens Stilhed hersker kun herinde,
 Haabets Grav kun vades med min Graad,
 Og de lange, tomme Timer spinde
 Sorte, farveløse Livets Traad.
 Beemodsfuldt vi tunge Plikt opfyldte,
 Hadet ofte her sit Sæde fandt.
 Kan vel Slaver helligt Venstabs hylde,
 Som en grusom Trældomslænke bandt?“

Saadan nu, en verdslig Længsels Fange,
 Om i Klostret drømmende hun gaaer,
 Føler sig i Gravens Mørke bange,
 Mattens Rædsler reise hendes Haar.
 For det unge kummerfulde Sierte,
 Vængstlig fyldt af dunkle Duffer nu,
 Er der kun eet Sted, hvor hendes Smerte,
 Hendes Tvivl hun bringer uden Gru.

Ihi af Marmor er i Hallen stillet
 Strax ved Kirkedøren, engleblid,
 En huldosalig, from Marias Billed
 Fra den gamle tydske Mestertid.
 I en arbar Kaabes snevre Folder
 Ydmygt stille hun saa venlig staaer,
 Ingen kunstig Knude Loffen holder,
 Red fra Rakken følger hendes Haar.

Inderligt i moderlige Arme
 Trykker hun med hellig Lyst sit Noer,
 Som, oplivet af den søde Barme,
 Med sit Smil velsigner al vor Jord.
 Selsomt giennem Gangens mørke Skygge
 Glimter Lampen, over Kronen sat,
 Og en evig Fromhed synes bygge
 I den høie Hvælving's stille Nat.

Taarebadet maa sig Clara bøie,
 Siertet er saa tungt, og Barmen trang:
 „Gi, Maria! vend dit Raadesøie
 Fra mig Synderinde sidste Gang,

Skiondt et andet Maal jeg eftertragter,
 Skiondt jeg finder ei hos dig min Trost.
 Seirende mig vinke vilde Magter
 Til en Verden fuld af syndig Lyst.

Stille maa jeg nu den hede Længsel,
 Jeg maa sfielne mellem Fryd og Harm;
 Jeg maa føle, uden Baand og Fængsel,
 Kiærlighed og Dval i egen Barm.
 Og saa lægger jeg, en flygtig Kvinde,
 Nøglen da til Klostret for dig hen,
 Er fra nu af ikke Portnerinde,
 Aldrig meer du seer mig her igien.

Ofte saae du her min Taare tindre,
 Trofast har mit Hierte ved dig hængt;
 Trosten har du straalet i mit Indre,
 Himlens Fred du har mig ofte skienkt.
 Krandsse har jeg dig til Giengield flettet
 Med andægtig Lyst i Klostrets Lund,
 Aldrig har din Lampe jeg forgiettet
 I den frygtelige Midnatsstund.

Dog for sidste Gang du saae mig plukke
 Blomster dig i Dag til dine Kar,
 Sidste Gang jeg af min Dliekruffe
 Næring i din Lampe gydet har.
 Aldrig kan, Maria! du mig hade;
 Hellig Syflen jo du agter ei.
 Kunde Ingen dig, som jeg, forlade,
 Elskte heller Ingen dig, som jeg."

Saa hun talte. Fra de hellige Mure
 Og fra Fredens Skygge bort hun gif
 Did, hvor yndigt tusind Farer lure.
 Ak! hvo aner ei den Lod, hun fik?
 Længselsfuld, som før i Klosterlunden,
 Efter et saa sødt, jeg veed ei hvad,
 Har hun snart den Mand i Sværmen funden,
 Som fortjener Kiærlighed — og Had.

Grunt forfører han det Blod, som bruser
 Kun for ham i fager Ungdomsvaar,
 Mættet han et Hierte sonderknuser,
 Som endnu saa heftigt for ham slaæer.
 Kan da Kiærlighed ei Troskab møde?
 Skiuler selv en Ed Forræderi?
 Lokker kun til Synden alt det Søde?
 Iler Livet som en Ruus forbi?

Baklende nu mellem Lant og Smerte,
 Drukner hun sin Qual i Sanders Lyst.
 Lykken flyer for evig hendes Hierte,
 Kun Begier opluer hendes Bryst.
 Gloglespil og Smiger nærer Funken,
 Overalt hun sig tilbedet seer.
 Ak! for hende, som er eengang sunken,
 Baager ingen hellig Engel meer.

Syv Mars Tid af Glædens vilde Bæger
 Drifker hun de korte Dieblif.
 Livets rene Væld ei vederqvæger,
 Daarskab rækker hende Gistens Drif.

Bludselig i Smitgerhobens Trængsel
 Svæver nu Marias Billed ned,
 Og en mægtig, brændende Forlængsel
 Higer efter tabt Ustyldighed.

Og hun dvæler ei, med Frygt ei tænker
 Paa den vrede Kirkes strenge Band:
 „Legemet de slutte maae i Lænker,
 Naar jeg ifkun Siælen frelse kan.
 Seer dit Moderblik mit Blik i Røde,
 O Maria! ved mit Dies Brudd,
 Gierne da jeg synker til de Døde;
 Du vil bede for mig hos min Gud.“

Saa utrættet hun bekæmper Sorgen,
 Hviler ei paa lange Vandringssgang.
 Af! da hører hun en tidlig Morgen
 Atter Klosterkirkens Ottesang.
 Skælvende hun ringer, angst hun sukker,
 Bleg af Skræk paa Knæ hun styrter hen.
 See! da Døren op sig sagte lukker,
 Og — Maria staaer paa Tærskelen.

Og med himmelsk moderlige Smerte
 Taler hun med Taarer disse Ord:
 „Arme! kiender du da nu dit Hierte?
 Kiender du den syndefulde Jord?
 Siig! hvad gav dig Verden vel for Glæde,
 Som sig hurtig ei til Sorg har vendt?
 Var den værd de Taarer, du maa græde?
 Har den vel din Siæleangst fortient?“

Viid: kun skilt fra Jordens vilde Brimmel,
 Hvis Begier udsvæver snart til Laft,
 Skienkes her dig Forsmag paa en Himmel,
 Huldt i Læ for Stormens grumme Raft.
 Salig den, som sine korte Dage
 Her tilbeder Gud med hellig Fynd!
 Anger bringer Ufskyld ei tilbage,
 Men den renser Stovet fra sin Synd.

Tro jeg har din Bligt imens forrettet;
 Urtekoften, du har her sat ind,
 Blomstrer endnu frisk og farvespættet,
 Klart end lyser her din Lampes Skin.
 Thi nedskænkt i Bildskab, Synd og Smerte
 Tænkte du, min Datter! dog paa mig.
 Den, som glemte tro mig i sit Hjerte,
 Border evig ei uslyffelig."

Saa hun talte. Henrykt skuer Clare
 Urtekoften, som saa freidigt staaer.
 Blomsterne syv Aar alt gamle vare,
 Dufte dog, som plukte fra i Gaar.
 Angsten ikke længer Hjertet saarer,
 Trosten dæmper hendes bange Gru,
 Og hun finder atter sine Taarer
 For den rene Jomfrues Billed nu.

Dog hun taler streng, men uden Brede:
 „Skynd dig nu til Ottesangen snar!
 Med de fromme Søstre fromt at bede
 Saaes du al den Tid, du borte var.

Naadens Kraft din dybe Kummer ender,
 Himlen har igien sin Datter kjær.
 Hæv med Tak til Herren dine Hænder,
 Til den Frelser, som jeg tiener her!"

Dg med Tillid did nu Clara iler,
 Hvor i Choret fromme Søstre bad.
 Venligt hende hver i Mode smiler,
 Som om først i Gaar de skiltes ad.
 Der i Andagt, medens Sangen lyder,
 Dg mens Orglet brøder vældigt ud,
 Beder hun, mens hyppig Taaren flyder:
 „Naade for den Angrende, min Gud!"

Den vandrende Ridder

eller

Don Quixote den Ungre.

Et Fragment.

Første Sang.

Syng ved Harpen, o Skjald! en Sang om Unglingen
 Philip,
 Som, af en sværmerisk Jld forført, af ungdommelig Blindhed,
 Sogte sin Lyst kun i Oldtids selsomt dæmrende Skygger,
 Dversaae, hvad Skjont der blomstred frodigt i hans Tid,
 Med eensidig Foragt, fordi utallige Torne
 Skulde den svulmende Knop af den halvt kun udprungne
 Rose;
 Indtil Kiærlighed huldt oplod hans Dine; til Pigen

Smelted hans Bryst, og forbandt de vildt henstræbende
 Længsler
 Til et virkeligt Held, som forsoned Oldtid med Nutid.
 Dette være din Sommersang, min smilende Musa!

Under en Steen=Gegs dæmrende Lov, mens Duggen
 besprængte

Smaaæ rødkronede Blomster og saftige Bærter og Urter,
 Ungkarlskraftig han stod, med spirende Duun om sin Hage.
 Haaret slagrende, Troien var kort, gigantiske Støvler,
 Men Rasketten blegviolet med sølverne Snorer,
 Hentet fra Jenas Torv. Den lette Skramme paa Kinden
 Vandt han sig ridderlig der i en Tvekamp. Bogen i Haanden,
 Nibelungernes Digt, hans Bibel, trykte nu Armen
 Fast til ungdommeligt spulmende Bryst; og ventende Svogren,
 Hvilken i nærmeste Kro drak Biin og Hestene Vand gav,
 Sang han i blomstrende Skov sin Ungdoms fyrige Længsel:

„Ewigkionne Natur! hil dig! Du blusser bestandig
 Kraftig ung, om endog affalmet Menneskelivet
 Sortner som en forsvindende Blod til Kul i sin Aste.
 Skionnere Green vist strakte sig ei med felige Bladfrands
 Kring Kong Didrik af Berns guldkrone Linding; Cypressen
 Stod ei en rankere grøn Pyramide ved Rolands Gravsted
 Hisset i Roncival, end Granen her over Kloften.
 O, hvi est du, skionne Natur! kun vorden et Landskab
 Uden Qvinder og Mand? Din Tomhed trykker mit Hierte.
 Leved vi dog i den herlige Tid, da paa snehvide Ganger
 Damen rank giennem Skoven red; en gyngende Strudsfiær
 I den forvovne Hat, en Falk paa fyldige Skulder!
 Horte jeg dog, som da, til Hiortens Stonnen et Jagthorn,
 Treen i den hvælvede Sal, og tømte med Riddren et Bæger,

Mens Capellanen af guult Pergament med røde Fracturer
 Høit Stamsfødrenes lyse Bedrift oplæste, hvad heller
 Eventyr af en skion Phantasie om Kamper og Dverge!
 Her maa jeg ulyksalige Svend nu væmmes til Døden
 Over det fade Familieliv, maa døie dets Fagter.
 Nei, til dig, ærværdige Nest! nu stander min Hu kun,
 Hen til den mosdækte Steen med Bedbendranke i Risten."

Saa var i Skoven hans Ord; han taug, og hurtig
 besteg han
 Postfareten, som kører til Frankfurt, kastede mut sig
 Hen i den bageste Krog. Du hilste ham, ærlige Kiøbmand!
 Ogsaa du, velmaskede Studerpranger! og du, smal=
 Livede Kammerjomsfru! Han mærked det ikke, men luffed
 Dinene til, og sov, og drømte sig baaret i Taarnet
 Paa Elephantens Ryg i Middeldaldren; og Svogren
 Blev en Morian, men Pidsken en Fork, som staf Elephanten.

Følge ham Skridt for Skridt, det vilde vorde for langsomt;
 Lidet Stof kun giver til Digt den polemiske Beemod.
 Havde, som Don Quixote, for Borg han Kroerne taget,
 Maritorne for Mø, og Berten selv for en Ridder,
 Meget singe vi da fortalt; men Philip begræd kun
 Tiden og Rum og Historiens Gang, og ærgred sig jævnligt
 Over det Trivielle, som mødte paa støvede Landvei.

Nær den hellige Rhin nu kører han atter; en Indgang
 Berlesfarvet med sorte Stakit indbyder ham giestfri
 Til en Skov. Alt springer han af. Han taber Kasketten
 I sin Iver, betaler, hvad end han skylder, til Kudsten,
 Rifler paa Hovedet, og gaaer, og forsvinder i Bogenes
 Skygge.

Men ved den perlesfarvede Port sig hæved en Lyftgaard,
 Stor; nybygget, med sortblaae Tegl og mægtige Ruder.
 Huset vendte mod Nord, en blomstrende Park op grændsed
 Til dets Havestu=Der, som aaben stod; men i Døren
 Sad paa Bænken en Mand med forstandigt Ansigt, og læste
 For sin Hustru og to som Roser blomstrende Piger.
 Disse lyttede taust til hans Ord med elskelig Andagt,
 Hæved iblandt fra Rammen de hvælvede Bander, med Dine
 Blaae som Forgietmigei, og smilte venlig til Manden;
 Men med Liliehænder opstroge de stundom og fæstede
 Bruuntnedhængende Lof, som ved Boiningen gled over Synet.

Disse gif Philip alvorlig forbi, og hilste dem ikke.
 Selv de legende Born, som i Porten sad og fornoied
 Sig med Blomster og Straae, en liden Amor og Bacchus,
 Vandsed han ei; de horte jo med til smaalige Nutid.
 Oldtid vinked hans Hu; han skræved over den Lilles
 Guldgule Tinding i Porten, og drog, hvor Skoven var dybest.
 Her først satte han sig paa en Stub, hvor utallige Myrer
 Bygged i trossede Bark, og kreb ham i Haaret og Stovlen,
 Mens med pathetisk Jld han sig selv holdt følgende Tale:

„Vel, at Stormens ærværdige Dron i Bøgenes Binger
 Hindrer mig nu i at høre de sentimentale Tirader!
 Vel, at den buskede Birk, at den tætbladrynkede Jpern
 Skiuler mig hiin elegante Person med sin prægtige Cirkel,
 Bærdige Titelvignet til en Nytaarsgave for Damer!“

Saa han taled, og løftede fortrydelig Diet, men slog det
 Strax til Jorden igien, af en hellig Gysen betagen;
 Thi — saa tyktes det — mørk, som en rynket Kiærling med
 Korsflad
 For, med en Krykkestav i sin Haand, med en Kat ved sin Side,

Stod guulgusten, med rystende Knæ, den hellige Oldtid
Selv personlig for ham, en tandløs, hostende Qvinde.

„Hoiarværdige Moder!“ udbrod han, „kommer du saadan,
For med snilde Contrast at stille det lurvede Glitter
Hist i sit sandeste Lys? O, hiertelig da mig velkommen!
Allegorisk betyder din Pandes hyppige Rynker
Morket, som skiuler den hellige Kraft. Med tarveligt Korsklæd
Trodser du Tidens Forfængelighed. Din krogede Krykke
Biser, hvor lidet du har at forlade dig paa, for at vandre
Fra din revnede Grav, et Nutid varslende Billed.
Katten er Freias Tegn, saa gustned Germaniens Freia.“

Men den gamle Qvinde ved Krykken hosted, og svared:
„Alderen lærer vel Folk tilsidst gaae sagte. Da jeg var
Ung, da løb jeg saa hurtig, som du. Men hoviſte Svende
Spotter ei gamle Folk; thi Svaghed er Hvermands Herre.“

Da nu Philip erfoer, at den gamle Qvinde ved Krykken
Ei var en mythologisk Person, da tænkte han: „Er hun
Ikke maaskee da en Hex, der boer bag Busken i Skoven?
Oste jeg læste tilforn om slige krogede Qvinder,
Hvordan de tidt bedrog den heel trofskyldige Ungdom.
Eller er hun maaskee en Røverkone, som loffer
Mig i den blodige Morderhal, hvor med blinkende Knive
Røverne sidde til Bords, og vente, Kloffen skal ringe,
Kloffen, hvis usynlige Stræng paa Beien sig strækker,
For at forkynde dem Bognenes Løb og Vandrerens Fodtrin?“

Men den gamle Qvinde ved Krykken smiled, og svared:
„Lyster dig et Glas Vand, saa kom! der springer en Kilde
Hjæset, hvor Grædepilen mod Bækken bøier sit Hoved,
For at vasse sit søgrønne Haar i de flydende Bølger.“

Klippen er brat, bevoxet med Mos og treblede Bedbend;
 Men af Aabningen springer en solklar Straale med Susen
 I en rummelig Muslingeskjal. Delphinen af Marmor
 Holder den paa sin Ryg, og ned fra Muslingens Bugter
 Flyder det perlende Vand i utallige Straaler paa Mosset
 Dybt i Bækken, hvis hvideste Sand dig viser i Volgen
 Svømmende Hundesteiler, der smutte bort mellem Sivet."

Men med Knortekieppen i Haand gav Philip til Giensvar:
 „Har man nu Alt i Beslag da taget? Er Alt i Forpagtning?
 Selv det uskyldige Vand tør meer ei springe med giestfri
 Straale fra Mosset i Vandrerens Hat, naar ei han i Lommen
 Griber, for strax at betale Naturens villigste Gave?
 O, saa viis mig da flug afsted til de hellige Rester
 Af en forsvunden Tid, da Mennesket ei var en Høker!
 Hift paa Bierget i Morgenens Guld jeg skuer en Ringmuur;
 Siig til Borguinernes Hal den korteste Bei mig!
 Der jeg Timerne tilbringe vil blandt hellige Skygger."

Men den gamle Qvinde med Krykken smilede, og svarede:
 „Ikke skulde du just, min Søn! saa meget berømme
 Oldtids=Giestfriheden! Da roved, plyndred og brændte
 Man i Krigen ei blot, men selv naar Freden var mildest.
 Brug din Forstand, da skuffes du ei. Men vanskeligt var det,
 Boldsmands=Magten flink at imodstaae. Snildeste Hoved
 Trodses ei Kollernes Vægt. Ei altid ædlere Hierte
 Boer i det bredeste Bryst. Stærk Arm er sielden retfærdig.
 Hisset, hvor Broen gaaer over Bækken, fordem et Toldhuus
 Haved sin Ringmuur. Tolv Kovbrødre bygged derinde.
 Ingen Pilegrim nærmed sig did, der ikke til Afgift
 Gode maatte sin høire Haand, og Venet det venstre.
 Gengang drog der en Kæmpe forbi, den nordiske Vigda;

Hildebrand, Kong Didrik af Berns Tugtmester, ham fulgte.
Da nu Roverne Helten saae, da raabte den forste,
Grammaleisur: „„Hist rider en Svend, han eier et skiont
Ekiold,

Hvilket tiener mig bedst; det skal han yde til Afgift.
Skifter saa J mellem eder hans Vaaben, som J kan enes!““
„„Herligt glimter hans Sværd,““ gienmaled Broderen Studsa;
„„Være det mit!““ Men Trælla skreg: „„Mig lyster hans
Harnisk.““

Sigstav kaared hans Hielm. Den Femte sagde: „„Saa være
Min hans Hest!““ Den Siette: „„Saa vil jeg noies med
Kiortlen.““

„„Hvad har jeg da tilbage,““ den Syvende spurgte, „„hvis ikke
Stovlernes haarde Staal?““ Den Ottende raabte med Latter:
„„Jeg afbugger hans Haand.““ Den Niende noites med
Foden.

See, da stredes de Tre tilsidst om Kamperens Hoved.
Harde nu Helten ei med Kiæfthed veiet dem alle,
Brændt Castellet, og Rovernes Been adspjaltet i Floden,
Megen Vaade vist end var skeet i det skulende Rovslot.“

Da nu Philip fornam, at den gamle Qvinde med Krykken
Belersfaren og kyndig var i poetiske Frasagn,
Fatted han Agt for hendes Person. Imens hun fortalte,
Være de komne til Bækkens Rand. Hun langed en Dse,
Bruunlige Cocusskal, som fast var lænket til Klippen,
Gød deraf i det rislede Glas, og fyldte til Bredden,
Rakte ham kolige Skaal, og bad ham venligt at drikke.

Men under Bogens Hang af Krat sig hæved en Hytte,
Hyggeligt sammenslettet af Mos og knudrede Grene.
Hytten gif i en Spids, med Straa takt; krydsende Klemmer

Holdt dens Aas, at Regn ei trængte sig did, eller Blæsten.
 Men i den forreste Væg var en Lem, hvis aabnede Jirkant
 Biste den indre Deel. En Seng af Straa med et Bolster
 Stod i Krogen; et Bord af Fyr, men skuret med Afse
 Sneehvidt, var i den anden Kant; paa Bordet en Kruffe,
 Halvglasferet, med Seilgarnstag, thi Hanken var brusten.
 Men paa Væggen hang der af Blik en tarvelig Lampe.
 I den bageste Krog var et Bræt med følgende Bøger:
 Først Den Bedendes Kiæde, dernæst en Billed-Bibel;
 Herlige Træsnit saae man deri om Kain og Abel,
 Om Kong David ved Harpen, om Jesabel, som nedstyrtes
 Hoit fra Bindvet i Hundenes Flok, og ynfelig omkom.
 Schmolekens Andagt stod ved Siden i bruunlige Lærbind,
 Spættet med lysrøde Stænk paa Snittet og heftet med Hager.
 Reineke Føjs i Quart, og Uglspil laset og trevlet;
 Bindet havde den mistet forlangst, thi Nicolai Klemke,
 Konens Søn, som mangen en Søndag giestede sin Moder,
 Læste slittig deri. Ved Uglspil stod Fortunatus,
 Robert von Agerkaal, og fleer romantiske Skrifter.
 Disse Bøger med inderlig Fryd ung Philip betragted,
 Vendte til Kildekonen sig mildt, og raabte: „Min Moder!
 Hil jer! I er en viis, en from, en tarvelig Qvinde.
 Eders Bibliothek er lidet, men det er udsøgt,
 Glasfiske Bærker jeg finder i geistlig og verdslige Sager.
 Hvis I tillader det, her jeg bliver hos jer til i Morgen,
 Læser i eders Voluminer lidt i Aften paa Sengen;
 Men med Vaarsol-Straalen i Gry forladende Leiet,
 Hist jeg besøge Ruinerne vil paa svalende Fjeldkant.“

Men den gamle Qvinde med Kryffen smilede, og svared:
 „Viden Magelighed forviist kun yder min Hytte;
 Vil du dvæle, saa vend tilbage til herlige Lystgaard,

Som du ved Skovenes Indgang saae; der finder du sikkert
 Al Bequemmelighed, dens Eier er venlig og giestfri.
 Der er Bøger fuldt op i herligtbonede Skabe,
 Tydst og Engelsk, Velsk og Fransk, og hvad du forlanger.
 Og saa finder du der to deilige Piger, som Roser
 Ungdomsfriske; de vil vel bedre korte dig Tiden
 Ved et rigeligt Bord, end jeg bedrovede Qvinde
 Ved Tranlampen og ved en Skive kummerligt Rugbrød."

Men med Fortunatus i Haand gav Philip til Gien svar:
 „Tænker du, Skoven jeg søgt og langtfra liggende Fjeld har,
 For at finde, hvad meest jeg skyer, den fordærvende Luxus?
 Her jeg bliver i Nat — hvis ei hos dig, i en Gegtops
 Kælige Krone blandt Fuglenes Flok — og tilbringer Natten.

Da nu Kildeqvinden fornam, det Philips Beslutning
 Var uroffelig, „Vel!“ hun skreg; „men hielp mig maa du.
 Bag min Hytte den Telt er lagt, hvor Nicolai Klemke
 Sover, naar han besøger mig her. Thi Hytten, det seer du,
 Nummer kun een Person; jeg selv er skrøbelig, gammel,
 Hoster, som vel du har hert, og taaler ei Nattelusten."

Men med ungdommelig Kraft fremtog nu Stangene Philip,
 Stødte dem dybt i den mosede Grund, og skilte dem vel ad.
 Derpaa spændte han let sin Telts hvidtblegede Bægge
 Fra hinanden med strammende Snor, og bankede Pinden
 Fast ved Hammerens Kraft i den kloverblomstrende Græstov.
 Men den slagrende Lap for Nabningen hæved han klogtig,
 Bandt den i Bogenes Green, og Straa sig hented til Sengen.
 Straaet var tort og glindsende guult, det knaged elastisk;
 Kildeqvinden besad deraf et klæffeligt Forraad,
 Hæget vel i en jævnglat Stak, som Hæsse bag Hytten.
 Men ved Hovedgierdet blev lagt som Bolster hans Badsæk.

Saadan, med Fortunatus i Haand, han sig smilende strakte
 Paa Straaleiet med Velbehag, mens Konen ham vælted
 Huggeblokken til Gierdet, og laante ham villig sin Lampe,
 Fyldte den vel med Tran, slog Ild, men pusted forgieves
 Lang Tid, før hun fanged en Gnist i den fugtige Trosse.
 Derpaa Svovestikken hun tændte, nysende ved det,
 Thi en qvalende Damp udbredte blaalige Flamme.
 Men da Lampen var tændt, og sat paa Blokken hos Philip,
 Dnsfte hun ham god rolige Nat, og bad ham forsigtig,
 Gi at slumre fra Lysset ind, men slukke det vel først.

Men i den eenlige Telt sig gotted Philip med Bogen;
 Alt fornoied ham saare deri, det plettede Trasnit
 Forekom ham naivt, og Stilen var god for Diet
 Med sin Schwabacher=Tryk. Men som han bladed begierlig,
 For at finde det Sted, hvor først Skovjomsruen mødte
 Fortunat, og begaved ham huldt med den herlige Guldbørs,
 Som ei tomtes; da rykked hans Haand med Iver i Blokken,
 For at skaffe sig stærkere Lys. Da vaklede Lampen,
 Faldt fra Blokken, gif ud, og fyldte Bogen og Sengen
 Fælt med Tran, og Teltens med Stank. Da maatte fortvivlet
 Philip kiede sig der i Mulm paa trykkende Straahalm.
 Gi Indbildningen selv sin flygtige Glæde tillod ham,
 Gi i Drømmen engang den Uheldige blev Fortunatus,
 Thi han sov ei den langlige Nat. To gnistrende Junker
 Stired ved Teltens Dør, og hindred ham Diet at lukke,
 Som da Brutus saae ved Philippi sin truende Dæmon.
 I Dagbrækningen først han blev vaer den knurrende Hankat,
 Freias Lystattribut, som sad for ret at begloe ham.
 Først da Gos i Ost med Rosensingrene fremsteg,
 Tog ham Morpheus huldt i sin Arm, og avæged hans Hierte.

Anden Sang.

Men da den brændende Morgensol med sin vældige Straale
 Glimted ned giennem dæmrende Bøg, og brændte paa Philips
 Straahalm, medens i talrig Flok forhungrede Fluer
 Killed med Sugerøret hans Ansigt, agtende lidet
 Armens Slag, de sloi kun i Kredts og satte sig atter:
 Sprang han utaalmodig fra Leiets, agled sin Badsæk,
 Greb sin Stav, sin Kasket, og forlod den trykkende Dvalme.
 See, da viste den gamle Cathrine Philip til Afsted
 Krogede Fjeldsti, hvilken i steilopstigende Skraaning
 Bragte ham lidt efter lidt fra Dalens Zinnobertage,
 Hvor det kolige Krat ombusted sølverne Flodbugt,
 Til Steenhvælvinger, revnede Fjeld og haarde Granitblof,
 Hvor med fordoblet Kraft Solstraalen spillende brød sig.

Men hvor en rødbrunn Muur af længsthyensmuldnede
 Teglsteen

Hæved sin grønsværfrandsjede Bæg med ulige Kanter,
 Kastende dybt i Dalen sin graa, steenkolige Skygge,
 Did han ilede med hurtige Skridt, med Dinene fæstet
 Paa den dristige Firkant hist i høieste Borgtaarn,
 Hvor tilforn med Kloverblads-Hat, med Stivelsekrave
 Ridderfroknen rødrende sad; nu byggede Svalen
 Bed den more Gesims, og i Stedet for Jomfruens Die
 Smilte det Himmelblaa med Azur fra dristige Firkant.

O, hvor qvæged det Philip, her i Skyggen at hvile!
 Intet onsted han meer, end at see den ærverdige Slotshal,
 Løved dog lidt for ei at forkøle sig, naar han fra Solen
 Bludselig treen i den raa, salpetersugtige Forgaard.
 Men som en sørgende Mand ved Havet efter sit Skibbrud
 Dverveier sit svare Forliis: ham leved Neptunus

Kun det revnede Kor, hvorpaa han grundende hviler;
 Diet skuer med Beemod hen paa de fraadende Bolger,
 Grumt de sluged hans Haab, hans Flid; nu spotter et
 Havblif —

Saa sad Ynglingen her paa den mosbevogede Borgsteen,
 Mens Vaarlusten med venlige Pust omvisted hans Lokker,
 Guldt afbedende Vinterens Harm, som styrtede Muren.

„Her er Stilhed og Ro for min Siæl bag kolige Porphyr,“
 Raabte Philip med Ild; „og det Høie maa søge det Høie:
 Bygger ei Ornen helst paa Fjeldsteen-Kanten sin Rede,
 Medens Ræven i guulstørt Sand med Skælven og Bæven
 Graver en feig Labyrinth for sin Flugt med dobbelte Døre?
 Livet er sunken fra Klippe til Dal, og synker fra Dalen
 Snart i Sumpen; et værdigt Capel for ængstlige Straadød.“

Men som nu Philip med Velbehag i smaae Monologer
 Uttred sin ædlere Sands, afbrudt ved Fuglen og Blæsten,
 See, da tyktes det ham, som horte han hist bag Ruinen
 Psalmetoner, en Menigheds Røst. Og som en forundret
 Drømmer, der vist ei veed, om den Lyd, der kildrer hans Dre,
 Virkelig er, eller kun Indbildnings lustige Foster,
 Gled han did bag den revnede Muur. Da hæved en Kirke
 Venligt med gothiske Bryd sin Bæg bag selve Ruinen,
 Abnede vidt sin dobbelte Dør for Philip, og viste
 Kulsort Ibenholt-Korset paa Altret; brændende Boglys
 Straalte med dæmpet Skin giennem Kirken, lysende lidt kun
 Tavlsens Billedværk, der i lang Tid savnede Guldet.
 Svo det nærmere saae, fornoied sig ved at betragte
 Bibelske Stykker, et heelt Testament, udskaaet i Egen
 Med utrættelig Flid. Man beundred Salomons Domstol;
 Degnen viste det stolt til mangen Fremmed, og bad ham

Føle paa Knæet, hvor rigtigt det var med Sener og Muskler;
 Samt det bleguede Noer, som laae paa Jorden, forsølvet,
 For at skille det vel fra det levende gyldne, hvis Hoved
 Nedhang, mens ved den buttede Fod Skarpretteren holdt det.
 Kirken selv var liden og fast, med hvalvede Buer,
 Stolestaderne mørkeblaae malt med hoirode Lister,
 Men paa Bæggen et Contrafesi af den lidende Jesus,
 Tornekronet, med dryppende Blod, og med udtæret Legem.
 Aarenes venlige Stov havde dækt det, slittige Spindvæv
 Gud arbeided paa tættre Slor; thi en sygelig Gysen
 Hæver ei Hiertet til Gud, men nedslaaer kuende Siælen.
 Hissjet et Orgelværk med nys forsølvede Piber,
 Fyrstens forgyldte Navn i Zinnoberskiold med en Krone,
 Samt en Stierne, som klang og bevæged sig, naar der var
 Hoitid,

Mildt forskionned den vestlige Kant. Den vældige Samklang
 Aved de svingrende Stemmer, som streg; og Tonernes Almagt
 Dybt i hvert bedende Bryst god Andagts hellige Flamme.

Just som Philip i Kirken treen, da hæved en Olding
 Sneehvide Linding, og steg paa Prædikestolen; hans Hænder
 Folded han front, og løstet sit Blik mod Helligaands Duen
 Under den ziirlige Stols nedhængende Himmel. Da blev der
 Taust overalt, og blidt med kraftig Mandigheds Stemme
 Takked den værdige Gubbe sin Gud for al den Belgierning,
 Som ved en rigelig Host i Aar Omegnen beviist var.
 „Oste jo“, talte den værdige Mand, „fortviølede Mismod
 Hæved sin Røst i Vaar, naar han, som Skyerne spænder,
 Luffed sit Forraadskammer et Blund; da strax J forsaged,
 Frygted den tærende Tørke. Da nedfaldt frugtbare Byger
 J overflodig Strøm. Nu, hed det, kommer en Syndflod,
 Den fordærver vort Korn. Da jendte Herren sin Stormvind,

Torred jert Land, at Kornet fik Kraft. Da klaged J atter:
 Nu nedstyrte de bugnende Straae, hvo reiser igien dem?
 Herren har reist eder dem, J Lidetroende! Kneiser
 Gylten ei nu den frugtbare Stak! Arbeidsomme Høstkarl
 Binder med Sved i den brændende Sol de vældige Reger.
 Egnen er glad, og Fiolen til Dands nu Skaren forsamler,
 Kroen gienlyder af Lyft, i Engen er jublende Brimmel;
 Skulde da Herrens Huus staae tomt? O, siunger og beder!
 Taffer alle nu Gud!" Da klang den blinkende Stierne
 Hift i Orglet med solverne Lyd; da toned de dybe
 Piber, de hellige Floiter, Gedachten og Principalen,
 Selv den vilde Mixtur indblandte sin svingrende Stemme
 Med Almuens forenede Røst; da takked de Herren.

Men med knerkende Støvler af Kirken atter udsneg sig
 Philip, og satte sig udenfor paa den kolige Steenbænk,
 Stirrende vredt i den vide Natur. „Ha!“ raabte han heftig,
 „Dybt er Mennesket sunken forvist, naar kun han til Kirken
 Gaaer, for at takke for Mad, som en Avlskarl takker sin
 Husbond.“

Ud af den aabnede Kirkedør just iled en liden
 Dyk, spidsnæset, fortrydelig Mand. Til Philips Tirader
 Lytted han flygtigt, fornam, at misfornøiet med Præsten
 Ynglingen var; og i Hast, glad ved paa Stedet at finde
 Sympathie, han letted sin Hat, og skreg i Discanten:

„Ja, min Son! med Rette du ærgrer dig. Al, men
 hvad hjælper

Al vor Philanthropie, hvad gavner al vor Oplysning?
 Tiden tilbagegaaer, som en Krebs; den Sætning er rigtig.
 Kunde nu Bajedow see af sin Grav, den forklarte Voltaire,

Milekul græd de forvist; og, min Tro! hvo sælder ei Laarer?
 Har ei latterlig Overtro, som et skadeligt Ufrud,
 Qvalt Dplysningens Blomst? Hvad skal de Fjælebod=Streger?
 Aldrig, selv paa Theatret, jeg end var Elsker af Farcer,
 Mindst i Kirken. Hvad skal den Klang, de Viser og Toner?
 Hvad betyder den Præken, den dumme Sladdren til Hiertet?
 Tal til Forstanden med Klem i logisk Orden! Inddeel dit
 Tankesystem, som sig bør, i Paragrapher methodisk!
 Skulde du vaase da lidt — min Gud! det hændes den
 Bedste;

Siger Jntet, min Ven! naar terminologisk du vaajer.
 Selv har jeg skrevet et smukt Fragment om Helligedages
 Tal, som stjaeler den gyldne Tid; om Kirkerens Mængde,
 Som betager os Rummet. Jeg foreslog, at man billigt
 Hæve burde hver Festdag reent; kun een jeg forundte
 Menigheden endnu: Almindelig Bededags Festen,
 Hvor paa siunges: „„Forbarm dig over os fattige Stympre!““
 Thi paa klog Mands Viis jeg forudsaae: lidt efter lidt først
 Bønnes til rigtig Diæt Patienter. Kirkerne, skreg jeg,
 Bruger til Hospitaller, til Fødselsstiftelser, Tugthuus!
 Ak, men kun lidet høres en klog Mands Tale. Bor Verden
 Er en sandselig Klods, og Sandsen vil pirres. Behager
 Dem en Prijs Tobak?“ Her afbrød Taleren hurtig,
 Rakte sin Daase til Philip, og stak en svulmende Ladning
 Selv med et oversandseligt Smil i en sandselig Næse.

Men gravitetisk udtreen af Kirkedøren en Herre,
 From hovmodig, med ukæmt Haar; med stirrende Blik han
 Skued mod Himmelens Blaa, og svang sin knudrede Knortkiep.
 Der paa skreg i Affect med kunstighylende Tone
 Manden; thi den naturlige Røst han haded som syndig:

„Babel! Babel! o, naar vil Herren knuse dit Hoved?
 Hevnens og Bredens Gud; og han, som lærte paa Jorden,
 Gi for at bringe den Fred (skiondt tidt han taled om Freden),
 Men for at tirre til Riv og Splid, for at opegge Barnet
 Mod sin Fader, og selv hver Son mod den skialvende Moder!
 Dienstkafke, forhærdede Flok, forblindede Taaber!
 Men I har det tilfulde fortient. Hvi lytted I ikke
 Til min ærværdige Røst? Gud veed, jeg skreg som en
 Thingstud.

Siden Moses og Jesus og Luther virked der Ingen
 Riakt for Troen, som jeg. Selv spotter jeg Martyrdøden;
 Thi jeg veed dog, I hænge mig ei. Det har I ei Mod til.
 Men saalænge jeg kan, jeg hoit skal brole: Forbandet,
 Ned i den forfæstede Pøl Enhver, som vover at tænke
 Anderledes, end jeg! Men, ak! hvad hielper min Iver?
 Kiæreste Venner! for Naadens Skyld dog seer mine Taarer!
 Græde kunde jeg Blod, I Elskelige! for eder;
 Thi kun bygt eders Huus I har paa Sandet. Det dratter!
 Jnden I vide deraf, I ligge paa Næsen i Dyndet.
 Men jeg veed det; jeg veed: det er de falske Propheter,
 Faareklædte, men dog indvortes rivende Ulve,
 Som fordærve mit Folk med gudsforgaaen Dplysning;
 Sær Philanthropen her, den smaa spidsnæsede Kieltring!“

Derpaa Kieppen han tog, og hoitoploftet mod Himlen,
 Sank den, liig et knusende Lyn, paa Tænkerens Næse.
 Men Dplysningen leed ei Sligt; med fradsende Negler
 Foer den Overtroen i Haar. De reves og sledes,
 Hunden og Ratten liig; de sparked i Siden, og banded,
 Liig Matrosen og Landsoldaten; liig to Elementer:
 Mørkeblaa Vand og den Skarlagens Ild, naar de stridigen
 blandes.

Men som Barnet, for hvem et Speil man holder, naar
 fælt det
 Brænger sit Ansigt i heftige Skraal: det skammer sig hurtig,
 Aftorrer Taaren, og leer; saa Philip, underlig rystet
 Bed at høre paa Sværmerens Ord, og som Slagsmaalets
 Bidne.

Og da den værdige Præst af Kirken treen med sin Datter,
 Efterat Slaget var endt (selv Fanatisme og Frækhed
 Taaler ei Viisdoms besindige Blik), da hilsed ærbødigt
 Philip den sølverne Mand, og ned slog Diet med Rødme,
 Da uskyldig og blid ham betragted den hulde Clotilda,
 Som med Psalmebogen i Haand, i tarveligt Hvergarn,
 Med Kornblomsternes Krands paa sit Haar, hjemfulgte sin
 Fader.

William Shakespeare.

I Warwickshire der stander et Huus,
 Det truer med at falde til Gruus,
 Til Bolig det kan ei gavne;
 Men yndigt sig strækker den gamle Muur,
 Omkrandsset af den unge Natur,
 Og i Ruden er hellige Navne.

Der William Shakespeare gif som Barn,
 Der spændte han ud sine Jærgergarn,
 Der var han i Fattigskole;
 Der spilled han Boldt og Klink og Pind,
 Der talte Naturen til hans Sind
 I blomstrende Brudekiøle.

Hans Fader var en Uldvæver giav;
 Naar William saae den kunstige Bæv,
 Da fik han Tanker saa sære:
 De Korner og Parcer om Ratten han saae;
 Han horte med Sang dem Bæven slaae,
 De monne ham Kunsten lære.

Dg naar han stod i den grønne Skov,
 Da horte han Baarens og Somrens Lov
 Af alle siungende Fugle;
 Men sneg han sig Retterstedet forbi,
 Da gyste han tidt paa natlige Sti
 Ved Hyl af Grantoppens Ugle.

Dg Alferne leged med ham som Bog;
 Dg læste han i sin Historiebog,
 Da skued han Helved og Eden:
 Her Romeo misted i Graven sit Liv,
 Hift hvæssed Shylock sin Goldekniv,
 Her raste Kong Bear paa Heden.

Der dræbte Moren sin Biv til Spee,
 Saa hvid og uskyldig som Rattens Sne;,
 Her Macbeth trodsede Skræffen.
 Dg Viola stod forklædt som Knos,
 Mens Barmen svulmede Besten løs;
 Dg Ophelia svømmed paa Bækken.

Gif Drengen hen til den nære Kro,
 Da solte han sig saa stælefro;
 Der vare de reent aflave;

Der spoged Narren med Vid og med Ord,
 Mens Pistol tomte de Flasker ved Bord,
 Og Falstaff pleied sin Mave.

Hvor William sad og stod og gif,
 Han tænkte paa Sligt hvert Dieblif;
 Natur sin Rettighed kræver.
 Men tolke med Ord, hvad han havde seet?
 Kors! dertil fordres en lærd Poet,
 Og William var kun en Bæver.

Men kraftig var han som Ungersvend,
 Og Kiærlighed rev ham tidligt hen,
 Den monne Hiertet ham binde;
 Den syttende Sommer var netop endt,
 Saa havde han Hymen alt Falden tændt,
 Og faaret en Mø til Qvinde.

Ru gielder det forst, at være slink,
 Ru, William! lystre du Pligtens Bink,
 Arbeide Natten og Dagen;
 Ru gielder det, at slaae Islatten ind,
 Og væve din Hustrues fine Spind
 Til deiligste Brudelagen.

Han var et godt og et ærligt Skind,
 Taalmodig slog hon Islatten ind,
 Og stod i Skyggen bag Muren,
 Gif ikke saa meget ud, som før,
 Men sad om Aftnen i snevre Dør,
 Og skottede til Naturen.

Gud veed, hvordan det var gaaet tilsidst.
 En Uldvæver var han vorden vist,
 Som ingen af Bretlands bedste;
 Han havde vævet med Kunst og med Skif,
 Hvad nu den allerbedste Fabrif
 Anap væver med Damp og med Heste.

Men Damp i Bretland gives der nok,
 Af Heste have en skiellig Flok,
 Hvis Ut ei Landet forlader;
 En Siæl, der Naturen, som Shakespear, seer,
 I Verden findes vel aldrig meer.
 Saa tænkte Digternes Fader.

Apollo Faren fra Skyen saae,
 Da sendte han ned fra Himlens Blaa
 Sin Søster Diana, den Skionne,
 Mens William vandred en Aftenfund
 Med Bøsse paa Rakken i dunkle Lund
 Imellem Stammerne grønne.

Han havde nylig til Skiven stude,
 Hans Bøsse var ladet med det sidste Krudt,
 Han kom fra Søndagens Gammen.
 Da lod Diana gaae snelt forbi
 En Kronhiort paa den eensomme Sti,
 Og lyste med Maaneflammen.

Da William saae det herlige Dyr,
 Som kneiser med Stolthed, selv naar det flyer,
 Da vaagnede Jægerdriften;

Han tænkte: „Mon jeg den træffe kan?“
 „Skyd,“ raabte Diana, „du dristige Mand!“
 Og smilte bag Solvsky-Nisten.

„Ja,“ tænkte vor Jæger, „jeg maa, jeg vil!
 Jeg veed, den hører en Anden til,
 Men Jagten er mig en Glæde.
 Jeg skyder den bag de skjulende Træer;
 Skovrideren finder i Morgen den her,
 Saa kan jo Lorden den æde.“

Og, plaf! der laae den blodende Hiort.
 Diana smutted bag Skyen bort;
 Ham monne Skytten opdage.
 Det hjalp ei, at han om Skaansel bad;
 Thi Lorden, drevet af gammelt Had,
 Vil ham for Retten forklage.

Bed Midnat Shakespeare stod med sin Liv:
 „Nei,“ raabte han, „aldrig i dette Liv
 Skal Stratford længer mig skue.
 Jeg gaaer, jeg flygter fra denne Skam.“
 Da fulgte Hustruen troligt ham
 Bed Maanens sildige Lue.

Til London ilede det kærlike Par,
 Da vidste de selv ei, hvor de var
 I al den Menneskeverimmel.
 Forgieves der' Tieneste de tilbød,
 Da mangled dem ofte det tørre Brød,
 Men Phobus loe i sin Himmel.

Som Manden nu gif og slæbte sig om,
 Da til et lysteligt Huus han kom,
 Hvor Lamper i Døren brændte.
 Saamange Ryttere der han saae,
 De monne ned af Hestene staae
 Ved Huset, som ei han kiendte.

En Mængde Karle ved Døren sad,
 Holdt Heste ved Bidslerne, Rad i Rad,
 Mens Festen vared derinde.
 Da stilled sig ogsaa Shakespear derhen,
 Og bragte, da han kom hjem igien,
 En Skierf sin grædende Qvinde.

Hvad var det vel for en oplyst Gaard?
 Al, Shakespear ved Drurylane staaer,
 Og kiender ei selv sit Tempel!
 Og var han ei flygtet den maanflare Nat,
 Saa havde han ikke paa Kunsten sat
 Naturens herligste Stempel.

Først holdt han Hesten i Kuld og Vind,
 Men aldrig saasnart treen i Hallen han ind,
 Hvor Apollo hæved sin Stemme,
 Før hurtig han sig i Alting fandt,
 Og var i Huset saa ganske vant,
 Og sølte sig der som hjemme.

Først Hesten han holdt, saa Masken han tog;
 Men hoiere Shakespeares Hierte slog,
 Det var ham ei nok at lære,

Hvad andre Hierner for ham havde tænkt:
 Selv har han de skønneste Værker skienkt
 Til Bretlands og Jordens Ære.

Tidt stormer Ungdommen, Manddommen ei;
 Paa vild April følger venlig Mai,
 Sig Blomsten af Græsset hæver.
 Saa gif det William. Apol befol,
 Han drev ham til Scenen fra Bæverstol.
 Nu blev han en fieldnere Bæver.

Tapeter han væved, hvor Templet staaer,
 Som selve Rafaels overgaaer
 I Lislighed, Tegning og Farve.
 De brister aldrig, de afbleges ei,
 De blomstre som Roser i evige Mai,
 Og Hver kan Klenodiet arve.

Den selsomme Jordefærd.

En Schweizerbonde staaer aarle ved Strand,
 Da seer han i borgerlig Dragt en Mand
 I Baaden, som Landet sig nærmer;
 Tre Ungersvende fra skummende Næs
 Henbare den Gamle paa fugtige Græs,
 Hvor Buxten for Stormene stiermer.

Den Doende stirrer med brustne Blik.
 Han onsker af Kilden en Lødsfedrik,
 De ile med blinkende Bøger.

Han stirrer med Gysen paa Søen hen,
 Og inden tilbage man kommer igien,
 Sig Læben sagte bevæger.

Det loffede solvindsprængte Haar
 Sig om den hvælvede Tinding slaaer;
 En høi, en bydende Pande!
 Paa Læben sees et fortvivlet Smil,
 Han holder sit Hoved mod grædende Piil,
 Og Bolgerne fuse paa Strande.

„Som Havet stolt, og som Bolgen vild,
 Med blinkende Skum mod Solens Ild,
 For dybt kun i Mørket at dukke!
 Tilfreds ei som Kongens ypperste Mand,
 Nu — ei engang en Drif Kildevand,
 For Fjebertorsten at slukke!

Usalige Hierte, som No og Rist
 I Livet ei fandt! saa brist, saa brist.
 Gud naade min Hustru kiære!
 I arme Dreng, uskyldige Tre,
 Som dele saa trofast Faderens Vee!
 Han raned jer Lykken og Vre.

Christ! frels i Døden en syndig Mand,
 Ak! som — forraadte sit Fædreland.
 Forraadte? Nei, ved min Adel!
 De frygted min Kraft, de tirred min Aet,
 Jeg hevned mig kun, og dem skete der' Aet;
 Jeg døer, jeg døer uden Dadel!“

Da skælved i Stormen den svaiende Piiil,
 Og Morgenens Maane foragtende Smiil
 Fra Skyen ham blinked i Mode.
 Med Haanden han trykte sin Bände saa heed,
 Og blegued igien med en iiskold Sved,
 Og krymped sig atter — og døde.

„Hvo var den Gamle?“ „Vi kiende ham ei,
 Vi traf ham hisjet paa Biergets Bei,
 En usæl sorgende Borger.
 Gud være ham naadig! nu er han jo død,
 Nu aabner Graven sit sikke Skiod,
 Og frier ham fra Livets Sorger.

I Klosterkirken man sætte ham bi!
 Vi fandt ham hist paa den ode Sti
 I Dødens Lidelser gyse.
 Saa lader da Baaren i Choret staae!
 Og at hans Ut kan hans Levninger faae,
 Vi ville den efterlyse.“

Man satte Liget i Kirken ind,
 Og Schweizerbonden, bevæget i Sind,
 Gif bort, sin Gierning at vogte.
 Om Aftnen silde han atter forbi
 Henvandrede Kirkens ode Sti,
 Og Baaren i Choret besøgte.

Da saae han igien de Ungkarle tre,
 Af Angest saa blege som Nattens Sne,
 Paa Skuldrene Liget de slæbte.

Han saae dem ile mod stormende Hav;
 Der lagde de Liget i friske Grav,
 Som Morderen skjuler den Dræbte.

„Ha,“ raabte Bonden, „du skændige Flok!
 Var Døden selv eders Hevn ei nok?
 Har Liget jer ei forfærdet?
 I under det ei engang Gravens Ro
 I Klosterkirken, i kristne Bo?
 Som Udsjel ham kaste bag Bierdet?“

„Tys, Bonde kiære! tys, Bonde! ti!
 Der elsker ham Ingen, uden vi,
 Hans Stov vi skjule for Brimlen.
 I Norden hisset, til evigt Meen,
 Er reist ham en græsselig Bautasteen,
 Som vender sin Spids mod Himlen.“

„Hvad har han da syndet, den fornemme Mand?“
 „Det tør vi ei nævne ved Gravens Rand.
 Han lod sig, som Noah, bedaare,
 Og tre har han Sonner, men ingen Cham,
 Og ingen blotter sin Faders Skam,
 Vi skjule hans Blusel med Taare.“

I Fald hans Legeme fundet blev,
 Man atter det ud af Graven rev;
 Thi und ham den sidste Hvile!“
 Saa taled de Sonner med forrigfuld Aand;
 Guldpendinge trykte de Bonden i Haand,
 Han saae dem hurtig bortile.

De sad om Aftnen i Herberghuus,
 Paa Bordet stod end det fyldte Kruus:
 „Vor Faders Gravøl vi drikke;
 Saa ud i Verden med fremmed Navn,
 Vi virke vort eget og Næstens Gavn,
 Og kiæft i Skiebnen os skikke.

Du, Christian! est en boglærd Svend,
 Til Høiskolen du begive dig hen,
 Du skal en Magister være.
 Jeg, Gorfis, har Styrke til Haandværksmand,
 Vor Ludvig passer for Kunstnerstand;
 Saa søge vi atter vor Vre.

Farvel, vor Adel! fra denne Stund.
 En fattig Mand er dog ingen Hund,
 Fordi han ei kaldes en Greve.
 Stands, smaalige Taare! Vort Bryst! ei skiælv.
 Nu stoler Enhver kun paa sig selv;
 Som Borgere ville vi leve.“

Og dermed skiltes de kiærligt ad.
 Før var det et uskilt Kloverblad,
 Nu gif de i Verden alene
 I Storm og Regn uden Hiem og Læ.
 Men skiondt afhugne fra gamle Træ,
 Dog grøntes de frodige Grene.

Den Schweizerbonde stod tankesuld,
 Betragted i Haanden det givne Guld,
 Og takked de Trende for Gaven.

Til Stranden vandred han næste Nat,
Da feer han et Syn, og ftialver brat,
Thi Dødningen ftiger af Graven.

I Harniff ftander en Riddersmand,
Ei Baabenet Bonden fiende kan,
Ekiendt Ekioldet imod ham vender;
Thi Blod det befudler til Ekraf og Gru,
Man feer, det er voldsomt brudt itu
Af straffende Bøddelhænder.

Hovmodig ftirrer den Ridder i Sky;
En Krone, drevet af Guldets ny,
I Luften ham fævende frifter.
Han rækker derefter med frækken Haand,
Dg slider fra Barmen et himmelblaat Baand,
Saa Troftab i Barmen brifter.

Da ftiger af Jorden en Qvinde bleg,
Om Halsen har hun en blodig Streg,
For Reften deilig at ftue.
Anap Ridderen feer det Spøgelse nær,
Saa fukker han: „Dina! er du der?“
Dg fynker i sorten Tue.

Det qvindlige Spøgels paa Graven ftaaer
(Af Rædsel reifer fig Bondens Haar,
Dog kan han af Ekraf ei vige),
Hun fynker ned over sorten Jord,
Dg raaber: „Ulfeld! jeg har et Død
Endnu dig i Dret at fige.“

Dg hvistfed i Jorden, og langsomt svandt.
 Om Morgenen aarle man Bonden fandt
 I Aftmagt under sit Gierde.
 Fra den Tid kom han ei Pilen nær;
 Langt borte kunde dens Solverskiær
 Ham alt i Natten forfærde.

Den Bonde var fattig med Biv og Born,
 Hans Hytte stod ved den nøgne Tiorn,
 Dog vil han Guldet ei vinde.
 Han robed ei Graven for søgende Flok,
 Han tænkte: „Doden har hevnet nok,
 Dg sultede med sin Qvinde.

I Taarnet sidder den Ridderviv,
 Dg stikker i Giin til sin Tidsfordriv,
 Dg Perler i Fletningen fæster.
 Før dreves hun af det stolteste Mod,
 Nu var hun noisom og from og god.
 Ulykken er Tugtemester.

Dg da hun var luttret i Kammersstand,
 Da Frihed hun fik, som det søde Band,
 Der langsomt, tidlig og silde,
 I Trængsel og Mulm under Jorden randt,
 Til Sluden er flaret, som Diamant,
 Dg springer som listige Kilde.

Den holde Lars Bagge.

Kling, Harpe! om den holde Mand
 Med Orgellyd og Klokkklang.
 Hvo fieldent Høimod vise kan,
 Ham lonner ei Guld, ham lonner Sang.
 D, Held mig, Held, at jeg siunge kan!
 Min Sang skal prise den Dannemand.

Paa Havet hortēs Stormens Glam,
 Den rusted over Skov og Byer,
 Dg jog, som Ulven Bondens Lam,
 Igiennem Lusten tunge Skyer.
 Den knuste Skoven med Kæmpefast,
 Dg Isen paa Søer og Floder brast.

Høit sprudled Skum mod Siællands D,
 Hvid fraaded Norges Klippesod;
 Bed Viimfiord breder sig en Sø,
 Fuld voxer Giderstrømmens Flod.
 Paa hver en Strand og i hver en Vig
 Dpsvulme de Bover med høse Skrig.

Hvad tumler hist paa skumrigt Hav?
 Det er et Skib, som skal forgaae.
 Halv opslugt af den vaade Grav,
 Det lader hid mod Stranden staae.
 Syv Menneker blege, med sidste Mod,
 Vil kæmpe sig giennem den vrede Flod.

Med Hyl sig hen Drcanen svang,
 Om Skibet hviinte Storm fra Sky.

Op Skipperen fra Dækket sprang,
 Forfærdet ved de stærke Gny.
 „Barmhiertige Himmel! du os befrie.
 Hvo redder os Arme? Det er forbi!“

Med opbragt Bølge Volgen drev,
 I Hvirvelvinde Blæsten kom,
 Med tunge Dron Orceanen rev
 De tykke, stærke Master om.
 Brat nærmed sig Dødens Dieblif,
 Mens endnu paa Dækket de Pumper gif.

Skibstømmer, trindt af Skum ombruust,
 Henvæltet vildsomt overalt.
 Den ene Blanke sønderknuust
 Og løsnet, som den anden, faldt.
 Snart nærmer i Dyrgerne Døden sig.
 Barmhiertige Himmel! forbarne dig.

Hist stod paa Strandens sikke Bred
 En Sværm af Gabere, store, smaae;
 Og alle skreg, og Hænder vred,
 Men redde prøved ingen paa.
 Med skialvende Brodre den Skipper bleg
 Om Redning giennem Orceanen skreg.

Naar priser du den Mand, saa bold,
 Med Orgellyd og Klokkklang?
 Den Helt, som trodsed Stormens Bold?
 O, navn ham dog, min raske Sang!
 Snart brister det knagende Brag itu.
 Du frække Befrier! saa viis dig nu.

Rast skynder sig til Stranden der
 Fra Arelstad en Borger huld;
 Sin Haand han lofter høit i Vær,
 I den en vægtig Pung med Guld:
 „Halvhundred Ducater jeg skienker den,
 Som vover at redde de arme Mand.“

Hvo er den Bolde? han, som gav?
 Siig det, min Sang! og siig det snelt.
 Bed Himlens Gud, den Mand var brav,
 Dog var det ei endnu min Helt.
 O, fiække Befrier! saa viis dig snart,
 End har dem i Svælgene Døden spart.

Dg altid høiere Stormen gjaldt,
 Dg altid stærkere Strømmen brød,
 Dg altid dybere Modet faldt.
 „O, Redningsmand! o, see vor Nød.“
 Med vildtfortvilede Krampetag
 De Blege sig knuge til brustne Drag.

„Ha, Hurra!“ raabte den Borger, „her!
 Frisk Mod! hvo vil fortiene dem?“
 Hver hørte ham, dog taug Enhver,
 Af Tusind Ingen sig voved frem.
 Forgieves strakte med skælvende Bryst
 De Synkende Hænder mod Danerkyst.

Da kom en Segut slet og ret,
 Med beget Kofte, hardet Haand,
 Hans Mine dærv, hans Gang var let,

I Diet lued Heltens Mand.
 Han horte til Mængden den Riges Ord,
 Dg mærked, hiøset den Nød var stor.

Dg dristig flug i Herrens Navn
 I lette Fisserbaad han sprang,
 Dg trodsed Storm og Bolgefavn,
 Dg Baaden hen mod Braget tvang.
 Han voved sit Liv, men for hines Nød
 Han agted ikke sin egen Dod.

Dg muntert kæmped han sig frem
 Igiennem Skum og Storm og Flod,
 Dg snarlig kom han uskadt hjem,
 Dg Alle frelst paa Stranden stod.
 Dg neppe var Baaden i Sikkerhed,
 Saa brister alt Braget i Dybet ned.

Hvo er vor Helt i Stormens Hviin?
 Saa syng, saa syng, min bolde Sang!
 Sit Liv i Bove satte hiin,
 Dog var det vel for Guldets Klang?
 Thi bod ei Rigmanden Pengene frem,
 Saa havde vel Gutten ei reddet dem?

„Min Ven! tag, hvad du har fortient,“
 Udbrod den Rige fro paa Stand.
 Var det ei godt og ærligt meent?
 Ved Gud, det var en Dannemand.
 Men heiere monne dog Hiertet slaae
 I Gutten med begede Kofte paa.

„For Guld jeg sælger ei mit Liv,
 Jeg fattig er, dog har jeg Brod.
 De Stakler dine Penge giv,
 Som misted Alt, som er i Nød!“
 Saa talte han med et hierteligt Blik,
 Og vendte den Rige sin Ryg, og gik.

Kling, Harpe! om den bolde Mand
 Med Orgellyd og Klokkeflang.
 Hvo saadant Heimod vise kan,
 Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
 O, Held mig, Held, at jeg siunge kan,
 Udødelig siunge den Dannemand!

Sangeren.

(Efter Goethe.)

„Hvad horer jeg ved Porten der,
 Hvad hist paa Broen lyde?
 Lad atter Sungen for os her
 I Hallen strax udbryde!“
 Saa Kongen avad; Smaadrenge lod,
 Smaadrenge kom, og Kongen bod:
 „Herind lad Gubben træde!“

„I adle Herrer! hilset hver,
 Vær hilset, skionne Qvinder!
 Ak, hvilket himmelsk Stjerneskær!
 Hvo Navn til Alting finder?“

I lysen Sal, saa hei og vid,
Luf, Dine! jer, her er ei Tid
Til henrykt sig at fryde."

Ei længer Skjaldens Dine saae,
Han sang af Ild opglødet.
De Riddre skued diærvt derpaa,
De Skionne saae i Skiodet.
Da Kongen ham for Harpens Klang
Og til Belønning for hans Sang
En gylden Kiæde rakte.

"De gyldne Kiæder ræk ei mig,
De Riddre du dem række,
Som drabeligt i Kamp og Krig
Din Fiendes Landsjer knække!
Skient dem den Nigenråad, du har,
Lad ham den gyldne Byrde svar
Med andre Byrder bære!

Jeg hæver, som en Fugl, min Røst,
Der bygger i det Gronne.
Den Sang, som strømmer fra mit Bryst,
Er Lon, som vel kan lønne.
Dog hvis du gvæge vil min Hu,
Da lad med ædel Viin mig nu
En gyldent Bæger fylde!"

Han Skaalen tog, han drak den ud:
"O Drik, som vederqvæger!
O slikt et Huus velsigne Gud,
Som rækker slikt et Bæger!

Gaaer det dig vel, saa tænk paa mig,
 Og tak din Gud saa varmt, som dig
 For denne Skaal jeg takker."

Roveren, Lygteemanden og Bonden.

Roveren.

Beiviser! hor dog. Plager Fanden dig?
 Er det, den rette Bei at vise mig?
 Har derfor jeg dig givet Driffpenge?

Lygteemanden.

Fortryd ei paa, det varer noget længe;
 Nu er vi snart ved Maalet, fiære Mand!

Roveren.

Du fører mig jo giennem Mosevand.

Lygteemanden.

Giv kun lidt Tid, her Intet er at frygte.

Roveren.

Her er saa mørkt. Hvor er du med din Lygte?

Lygteemanden.

Her!

Roveren.

Hvor?

Lygteemanden.

Her! her!

Roveren.

Snart hist, snart atter her?

Du tyffes mig paa een Gang fiern og nær.

Lygtemanden.

Det kommer jer saa for. Det er ei Andet,
End Lygtens Skin, som speiler sig i Vandet.

Røveren.

Jeg synker ned!

Lygtemanden.

Kom kun!

Røveren.

Jeg synker ned!

Lygtemanden.

Hvor I er tung! I Fald maaskee I veed,
I bærer Noget, som jer kunde lette,
Da skynd jer, Kiare! skil jer af med dette.

Røveren.

Jeg har en Flaske, den ei tyngte kan.

Lygtemanden.

Tom Flaske flyder altid let paa Vand.

Røveren.

Min Pibe.

Lygtemanden.

Kan I ikke nok begribe,
At Ild og Vand ei enes i en Pibe?

Røveren.

Min Pengepung.

Lygtemanden.

Ja saa! en Pengepung?
Nok muligt, at den trykker jer for tung.

Røveren.

Man ei i Vandet saa letjündig faster
For Ingenting et hundred gode Plaster.

Lygtemanden.

For Ingenting? Er Livet Ingenting?

Røveren.

Saa hi, og gior dog ei saa vilde Spring!
Jeg frygter for, du mig i Dyndet dræber.

Lygtemanden.

J Fald ved mindste Skier en Draabe flæber
Af et uskyldigt, et uhevet Blod,
Da synker J. Men hvad? J har jo Mod,
J siger jo, at J har aldrig skælvet.

Røveren.

Hvor synker jeg? For Diavlen, tal!

Lygtemanden.

Til Helved.

Røveren.

Der ligger den.

Lygtemanden.

Og er det Alt, hvad J
Berøved Folk paa natligskumle Sti?

Røveren.

Troer du, jeg er en Røver?

Lygtemanden.

Jeg kan flue

Dit blege Ansigt ved min blege Lue.
Du, som har aldrig haft Medlidenhed,
Naar du med Dolken stedte Brødre ned,
Troer du, jeg skulde føle den for dig?

Røveren.

Præk ikke nu, men kom at hielp mig!
Hvad Brødre? Taabe! jeg har ingen Brøder.

Lygtemanden.

Saa synk igien til Alles fælles Moder,
Dg lad dig fødes om!

Røveren.

Jeg Døden seer!

Lygtemanden.

I denne Skov skal du ei myrde meer.

Røveren synker, Lygtemanden forsvinder.

Bonden gaaer forbi.

Jeg kom mig dog igien; det var ei stort,
Det stærke Slag har mig fortunlet gjort.
Jeg fattes Intet. Høst jeg Lysst skinker,
Alt i min Hytte det fra Vindvet glimter.
Vor Moer og Bornene nu vente faer.
I Stakler! Himlen ham bevaret har.
Dg dog har han en grusom Skiebne fristet:
Han har sin Eiendom for evig mistet;
Mit Slid, mit Slæb, mit Haab, min lille Skat!
Nu staaer jeg uden Redning plat forladt.
Jeg bringer Livet med og Hjertesorgen;
Thi Brod — jeg har ei Brod til jer i Morgen.

Gaaer videre frem.

Her siver Mosen — vogt dig dog for den!
Som Dverge hoppe svovlsblaae Lygtemænd.
Hvad ligger her paa Veien? Den er tung.
Bed Gud, det er min egen Pengepung!
Han har den atter tabt, den grumme Røver.
O, Gud! jeg har igien, hvad jeg behøver.
Jeg vender til mit Arnested med Lyst,
Dg trykker Born og Hustru til mit Bryst.

Gaaer.

Lygtemanden kommer tilbage.

Hop, hop, hop!

Af Mosens gærende Krop

Nærer sig Ufsen i Nat;

Viste Bonden sin Skat,

Viste hans Røver sin Død

Dybt i Eivens Skiod.

Hør, hvilken Fryd i Hytten de har,

Omfavne Husbond og Faer!

Børnene, de smaae,

J bare Skiorter, uden Buger paa,

Bil til Sengs end ei gaae.

Jeg gaaer ei heller til Sengs,

Men til Bangs.

Forst naar i Osten det flammer,

Søger jeg Sovestammer.

See, nu spise de soden Grød,

Takke Gud for den svundne Nød!

Lysen i Vindvet staaer,

Hid sine Flammer slaaer.

Nu de en Takkepsalme græde,

De grove Stemmer og spæde.

Jeg er en Hedning, og dog maa jeg græde.

Ei Naturen er stedse saa kold,

Som den Mennesket skjelder;

Mangen arlig, retfærdig Trold

Pidsker Lasten med Rælder.

Fabler.

1. Den hvide og den blaa Viol.

I Vaaren i den lune Sol
 Stod hos den blaa en hvid Viol.
 „Min Søster!“ yttrede den hvide,
 „Vi vil ei her om Rangen stride;
 Men, reent ud sagt, jeg ikke veed,
 Hvi roses din Betskedenhed.
 Endskiondt du vil saa ydmyg lade,
 Du lefler med blaarode Blade.
 Jeg derimod i kolde Luft
 Forsmaaer den sandselige Larve,
 Jeg blomstrer bleg og uden Farve
 Og næsten ogsaa uden Duft.“

„Nu,“ svared Blaaviolen blidt,
 „Du maa dig gjerne Fortrin give;
 Dog tænker jeg, at man kan drive
 Betskedenheden alt for vidt.“

2. Lilien.

En sværmerisk Lilie prægtig stod,
 Og hæved Kalken paa sin Stængel,
 Og troede selv, den var en Engel,
 Og haaned Rosen ved sin Fod.
 En Olding kom, og venlig saae
 Den røde Blomst i grønne Braa,
 Men gif for Lilien tilside,
 Fordi han ei den kunde lide.

„Hvad?“ tænkte den, „du foretrækker
Et jordist Blus i lave Hækker
Før høie Etigen, høie Flugt
Og himmelstærke, søde Lugt?“

„Din Duft er mig for qvalm, din Himmel
Gier mig kun ør og hovedsvimmel,“
Gienstvarte Gubben; „og din Top —
Hvi kneiser den saa hidsig op,
Og viser Fromhed ved at blegne?
Hvad søger du i Lusten der?
Troer du dig Himlen mere nær?
Er Verdens Gud ei allevegne?“

3. Rosen.

Ynglingen.

Du var langt mere skien og huld,
Hvis ei du var af Torne fuld;
Da kunde man dig bedre bryde.

Rosen.

Du regner Dyden for en Lyde.
Min Strenghed skiermer mig mod Ran,
Min Skienhed kan mig ei forsvare.

Ynglingen.

Men Torn har ingen Tulipan.

Rosen.

En Tulipan har ingen Fare.

4. Skorpionen.

En Skorpion, som var forsigtig ikke,
 Paa Gulvet rasled, før den vilde stifke.
 Den blev opdaget, den blev qvæstet slemt,
 Og knuust i Apothekerkruffen giemt.

Ihi Skorpioners Bid bag Laurens Kroner
 Man læger bedst med knuste Skorpioner.

5. Loveungen.

En Bonde kiøbte sig en Loveunge;
 Og mens den lille var, i Stuen hver en Stund.
 Behandlede han den som en Hund,
 Og lod den sliffe Foden med sin Tunge.
 Men da den større blev, og han den vilde binde,
 Den kunde sig ei i sin Trældom finde.
 Han pryglte den, den utaalmodig blev,
 Og Eiermanden sonderrev.

Forhaan ei dumme Jeppe med sin Kofte!
 Saa dumt det var, endnu det hændes ofte.

6. Den Druknedes Redning.

En Ddeland, som prægtigt svømme kunde,
 Fortvivlet styrted sig til Havets Bunde,
 Og fandt en Pung i Soen, proppet fuld
 Med Diamanter og med Guld.

Han redded sig og Bengepungen atter,
 Hans bittre Graad forvandlede sig til Latter;
 Han leved flot igien med freidigt Mod,
 Indtil han atter druknesærdig stod.

Nu sprang han ud i samme glade Tanker.
 Paa Bunden fik ham fat et rustent Anker.
 Det var ei Haabets. Sidste Gang han sank.
 Man Krukken drog af Bandet uden Hank.

7. Ejelet og Hyrdinden.

Et Ejelet tyggede Tidslær, Hyrdinden flettede Roser.
 Af Dyret maatte Pigen da doie mange Eskoser:
 „Hvad nytte dine Blomster, naar man dem ei kan spise?“

Hvor ofte maae vi hore den gamle Ejele-Vise?

8. Regnbuen.

To Mennesker Regnbuen saae.
 Den Ene monne henrykt staae,
 Og nød det skionne Dieblif;
 Den Anden med en Pose gif,
 At plukke sig deraf et Stykke,
 Til Næring for sin Fremtids Lykke.
 Af lutter Iver glemte han
 At see den brogetskionne Rand,
 Som funkled over Markens Aa.
 Han Alt ei vilde nyde strax,

Men giemme lidt til Huusbehov.
 (I Fald han bare maa faae Lov!)

Han ilede over Stof og Steen,
 Dg brugte hurtig sine Been;
 Dg da han ud i Mosen kom,
 Dg efter Glandsen saae sig om,
 Da var den bleven ganske tynd,
 Han selv til Bæltet stod i Dynd.

Tænk ei paa Frostens, naar det toer!
 Mens Græsjet voxer, Koen doer.
 Grib din Fortuna, hvor hun staaer!
 I Rakken har hun ingen Haar.

Jisposten.

Paa Danerstranden stod et Huus;
 Der drak de dem en ærlig Ruus,
 Det var en Juleglæde.
 Men Vene sad saa mod i Hu,
 Dg monne Dine væde.

„Åk, hører I de tunge Slag
 Af Rattestormen paa vort Tag?“
 „Ei stille nu, Malene!
 Nu gielder det, at svinges rap,
 Dg bruge sine Vene.“

„Ak, horer I ei Stormen gaae?
 Den Isen vil i Stykker slaae.
 Hør hele Huset ryste!
 Mens I letsindigt eder her
 Bed Dands og Sang forlyste.“

Da kom saa stærkt et Slag fra Nord,
 Det rystede det Julebord,
 Saa Ollet flød af Randen,
 Og Buen til Violen faldt
 Af Haanden Spillemanden.

Da hørtos Isen Stranden slaae,
 Og Skummet styrted ovenpaa,
 Hoit snysed Havets Bover.
 Da standsjed Dandsen i en Fart,
 Og da gif Rusen over.

Jisposten er en farlig Sag;
 Der Kongens Karle Nat og Dag
 Maae fiernt i Kulden vaage.
 Der staaer Peer Hansen med sin Flint
 I Morke, Snee og Taage.

Før skod den ærlige Soldat
 Sin utro, falske Kammerat,
 Som vilde desertere.
 Nu hverves ingen fremmed Svend,
 Nu flygter Ingen mere.

Nu staaer han for sit Land at frie
 For Skakren og for Hokeri.

Det slet Umagen søner,
 At gribe Tyven med sin Sæk
 Og sine Kaffebonner.

Det var just denne Julenat,
 Da Peder Hansen did var sat,
 Ham synger jeg i Bisen.
 Der vanked ingen Julegrød
 Og ingen Gaas paa Isen.

Da meldte Peder med et Suk:
 „Her staaer jeg som en Julebuk,
 Har Ild i Piben tagen,
 Og Bajonetten er mit Horn,
 Og Sneen er mit Lagen.

Og mens jeg Staffel her maa staae,
 Med Vene kan i Dandsen gaae
 De andre fæle Knegte.
 At jeg paa Rasmus nidkiær er,
 Det kan jeg ikke negte.“

Som saa han mæled disse Ord,
 Af Angest han tilsammen foer,
 Og Peder blev forstræffet.
 Han mærked, Isen med ham drev,
 Den var fra Stranden bræffet.

„Farvel, min Vene! aldrig nu
 Din Peder Hansen favner du,
 Ham Volgen har fortæret.
 Af, kunde jeg for min Sergeant
 Dog redde først Geværet!“

Som saa han drev med blegen Kind,
 Iisstumpen foer mod Stranden ind;
 I Sivet traengte Manden.
 Og alle gode Venner kom,
 Og hentede ham fra Stranden.

Nu sidder Peder Hansen tor,
 En Kande varmt Ol drak han for,
 Nu Gaaselaar han piller;
 Og Rasmus gaaer fra Gildet bort,
 Fordi ham Vene driller.

Christ skienke hver en arlig Svend
 Sit Liv og Kiæresten igjen,
 Naar begge staaer i Fare!
 Til Bryllup gav dem Junkeren
 Et Daadyr og en Hare.

Ridderen ved Kulsvierhytten.

I Skoven sidder en Kulsvieravinde;
 De Bøge beskytte for Østenvinde.
 Men Mennesket raser værre, end Binden,
 Thi sidder den Biv med Taarer paa Rinden.

Greve Geert omkring i Landet hærger.
 Hver Dannemand sig mod Fienden værges;
 Saa gjorde Skialm, hendes Husbond kiære,
 Han stred mod Greven, og faldt med Vre.

Men, af! nu sidder hun der alene
 Med fem Smaaborn bag de vaade Grene.
 „En usæl Skiebne vi nu maae friste,
 Meer Brød ei yde de brændte Dviste.

Greve Geert nu snuser omkring i Landet,
 Af alle Danske forhadet og forbandet.
 Christ frie os, hvis han finder vor Rede!
 Da sole vi først hans grumme Brede.

Mens de sig pryde med Seierskrandsen,
 De spidde de spæde Børn paa Landsen;
 De kaste det diende Noer i Flammen.
 Christ straffe den Røver i Helved! Amen.“

Mens stakkels Moder saa taler, og græder,
 I varme Koster de Smaa hun klæder.
 To Brød i Dag hende Klosteret sendte:
 Dem skal ei sluge den hungrige Glente.

De Hvedebrød store de Smaa hun viser,
 Som Fugl i Reden hun dem bespiser;
 Da rasler det i de nære Hækker,
 Hun seer en Kæmpe, som Eved bedækker.

Sin Hest har han bundet ved Træets Grene,
 Han synker trat paa mosgroede Stene.
 Hielp, Gud! nu! Kommer en fiendtlig Kæmpe?
 Dog nei! han farer jo mild med Lempe.

Han tog sin Hielm af den hvælvede Bænde.
 „Niels Ebbesen! er det jer for san de?
 Herr Ridder! hvi er I saa bleg asmagtig?
 I kneiser jo ellers i Pladerne prægtig.“

„Vor Moer! heel aarle vi vare paa Færde,
 Vi skar os Frokost med skarpe Sværde.
 Dog har ei Hesten end faaet Havre,
 Jeg faster endnu foruden Davre.“

„To Brød jeg har kun til fem smaae Siæle;
 Nu faaer man kun Brød ved at rove og stæle.
 Jeg er den Siette, som lidt skulde nyde,
 Den syvende Deel vil vi eder byde.“

„Vor Moer! jeg feler mig styrket saare.
 Aftor J kun eders Slutters Taare!
 Snart skal J roligt i Freden leve:
 Niels Ebbeson vog den kullede Greve.“

Mens Faaret bræged, og Gaasen fæged,
 J Randers sig Sværdene slink bevæged.
 Vi tog den Bøvhals i gule Loffen,
 Afhug hans Hals over Sengestoffen.“

„Herr Ebbeson! vog J den kullede Greve?
 Da skal J nyde den hele Leve.“
 Hun vilde dem Brodet af Mundene tage;
 Vel græde de Børn med bitter Klage?

Nei, alle dem Blus paa Rinden brænder,
 Hver rækker sit Brød med de bitte Hænder:
 „Du hevned vor Faer, vog Danmarks Drage,
 Du heel skal nyde vor Hvedeflage.“

Niels Ebbeson græder. Han mægter ei Taffen.
 Han stirrer til Steilen derude paa Bassen:
 „Dg fanged de mig, for paa Siul at bryde,
 Det skulde mig nu kun slet fortryde.“

Beholder I selv kun eders Davre:
 Snart faaer jeg vel Mad, naar min Hest faaer Havre.
 Snart Rugen atter og Sveden kan voxe,
 Snart pleier I Landet med stærken Dye.

Naar da I sidder i Hytten sammen,
 Og korte jer Tiden ved Aftengammen,
 Da glemmer ikke den Mand i Freden,
 Som skræmmed jer Glenterne bort fra Reden."

Han drak lidt Vand af Kulsvierkanden,
 Han tørred Sveden af Heltepanden,
 Med ham i Galop sig Gangeren strakte,
 Forgieves de efter ham Brodene rakte.

Storken.

Paa Danmarks Strand en Hytte
 Saa nær ved Skoven laae.
 Den kunde vel beskytte
 For Stormen med sit Straa;
 Men for en Moders Kummer
 Har Hytten ingen Trost,
 Naar vaagen og i Slummer
 Sig vaander hendes Bryst.

Vil Gud ei Naade sientke,
 Bonhore Dvindens Bon?
 O, giv en stakkels Gude
 Tilbage hendes Son!

Til Indien med Gre
 Han drog fra Fædrehavn;
 Vil Belgen ei ham bære
 Hiem i sin Moders Favn?

„See, Moder!“ raabte Drengen,
 „Du eier ingen Gaard;
 En stakkels Ko paa Bøngen
 For dig i Toiret staaer.
 Dig ikke Marken yder
 Sit Guld i fulde Læs;
 Ei Fælleden dig byder
 Sit Klover og sit Græs.

Men Dansken ei paa Landet
 Sin Binding ene fandt:
 Om Kysten spiller Vandet
 Saa klart som Diamant.
 Mon Havets Selv opveier
 Ei Agerguldet her?
 Det Haab, som Belgen eier,
 Er fælles for Enhver.“

Saa talt, af Hyttehækken
 I Hat han stak en Green,
 Og let han sprang i Snekken,
 Og den var ikke seen.
 Hun stod og græd i Krogen,
 I Lusten ud hun saae,
 Hvor heirod Dannebrogen
 Sig boltred i det Blaa.

Tre Aar saa langsomt runde
 Med Sommer, Vinter, Mai;
 De kom, og de forsvunde,
 Men bragte Henrik ei.
 Da bad hun hoit for Drengen
 I eensomtsnevre Ly,
 Naar bleg hun sad ved Sengen,
 Og horte Bolgens Gny.

„Mit stakkels Barn! nu hviler
 Du paa den vaade Bund.
 Gi meer i Møde smiler
 Du mig med roden Mund.
 Med Dine brystne røde,
 Med kolde Læber blaae,
 Nu est du Fiskefede,
 Hvor dybt Koraller staae.

Den Bolge, som nu kommer,
 Maaskee, som Stranden slaaer,
 Flød om dit Liig i Sommer,
 Og skummed i dit Haar.
 Den det Farvel mig bringer,
 Som tro du sendte mig,
 Da du paa Stormens Ringer
 Foer til Guds Himmerig.“

Nu trosted stakkels Qvinde
 At gaae i Kirke tidt.
 Svergang hun sad derinde,
 Det lindred hende lidt;

Da tyktes hun sig være,
 Mens Orgelværket lod,
 Langt nærmere den Kiære,
 Da var ei Sonnen død.

Men hvergang i September,
 Den Maaned skion og huld,
 Som Solens Flamme dæmper,
 Og skienker Frugten Guld —
 Naar Evangeliet hortēs
 Om Enkens Son paa Baar,
 Dybt hendes Hierte rortēs,
 Hun gif fra Kirkegaard.

Hun ilede ud til Havet,
 Og raabte høit med Suf:
 „Du, som er der begravet,
 Saa ung, saa stærk og smuk!
 Du flygted ei som Rain,
 Du trodsed Skiebneens Harm;
 Som Enkens Son af Rain,
 Vend til din Moders Barm!“

Bed Hytten stod saa ene
 Et vældigt Asketræ
 Med kort afhugne Grene;
 Der havde Storken læ.
 Hver Baar den kom tilbage,
 I Høst sig bort begav.
 Man siger, den mon drage
 Hen ad det røde Hav.

Tidt suffed hun bevarget,
 Naar Storken gif paa Bæng:
 „Med dig har Henrik leget
 Her som en lille Dreng.
 Ak, nu maaskee du skifter
 Din Rede ved hans Grav.
 Saae du fra Skyens Nister
 Ham dee i salten Hav?

Drag hen i andre Dale!
 Her er kun Sorg og Nag.
 Med dig den fromme Svale
 Frygt bygger ved mit Tag:
 Jeg eders No forsvared,
 Her fandt I Hvi'ested;
 Men I har ei bevarret
 Min Arnes stille Fred.“

Hvor er da Henrik blevet?
 Omkom han i en Dyst?
 Nei! Stormen har ham drevet
 Hen til Marokkos Kyst.
 Tungt har ham Skiebnen fristet,
 Skiondt han endnu er ung;
 Sin Frihed har han mistet,
 Dog Lanken er ei tung.

Han gaaer i Keiserhave
 Som Urtegaardens Mand,
 Maa Blomsterbedet grave,
 Og give Planter Vand.

Tidt Keiseren han finder
 Med Turban, Pibe staae,
 Og deilige Slavinder
 Omkring i Haven gaae.

Men bleg i sine Tænker
 Han agter Skionhed ei.
 Han paa sin Moder tænker
 Og paa den lange Bei.
 „Hvi splittede du Braget,
 Neptunus! med din Fork?“ —
 Da klapper det paa Taget,
 Og see — det er en Stork!

„Åh! kunde det ei være
 Min gamle Kammerat?
 Du gaaer med samme Fiare,
 Langbenede Krabat!
 Hvid, og med Sort paa Bingen,
 Med røde Næb og Fod.
 Dog — sliq en Trost er ingen,
 Du daarer kun mit Mod.“

I Siælland Paaskefesten
 Alt skienker Glædens Dag.
 Til gamle Moer gaaer Præsten,
 Hun er af Kummer svag.
 Da klapper det derude;
 Opmærksom Præsten blev.
 See, for den brustne Rude
 Staaer Storken — med et Brev!

Et Brev om Venet bundet!
 „Nu, Moder! græm dig ei.
 Din elskte Søn er fundet,
 Kort blev den lange Bei.
 Saa flink ei Posten haster.
 Din Henrik er ei død;
 Tre hundred gode Piaster
 Ham løjer af sin Nød.“

Knap kom hun sig af Skrækken,
 Saa var kun Glæden Giest.
 For Kirkedøren Bækken
 Udsatte vakke Bræst.
 Det vared ikke længe,
 Saa hialp dem Næsten alt;
 For blanke Solverpenge
 Soguttens Lænke faldt.

Nu hos sin Moder atter
 Han nyder fro sit Liv.
 Hun har en Svigerdatter,
 Og han en Venneviv.
 Nu trives Kiærligheden
 Bag Rosenhækkens Tiorn,
 Og Svalen vogter Freden,
 Og Storken bringer Børn.

Bisfkræmmeren.

Ved Rhinens Bred en yndig Gaard
 Stod midt i Dalens Favn;
 Der solte Fader Reichenwald
 Sig i sin Lykkes Havn.
 Forpagter var han, stærk og diærv,
 Med Hustru, Døttre to,
 Og nød et redeligt Erhverv
 Midt i Naturens Ro.

„Nu blomstrer atter Lykken blid,
 Thi længst er sluttet Fæd,
 Og selv i Kampens værste Tid
 Tog Stormen os ei med.
 Sej holde Francker hused vi
 Fra Elsaf' Naboland.
 De stod os midt i Faren bi,
 Og fierned Ildens Brand.

De Alt betalte, hvad de fik,
 Og Intet med de tog.“
 Løise sad med vaade Blik,
 Og hendes Hierte slog;
 Men Faderen blev Intet vaer,
 Og raabte glad og stærk:
 „Alt jeg endnu min Velstand har,
 Det er min Fiendes Bærf.

Min Hanna nu jeg styrer ud;
 Hun skal i Silke gaae;
 Med Gyldenstykke, yndig Brud,

Hun skal i Kirken staae.
 Og Bispekrammeren jeg snildt
 (Alt Intet mangler, Moer!)
 Har end i Aften hidbestilt
 Med Perlebaand og Flor."

Skion Hanna hos sin Brudgom sad,
 Og Manden hos sin Viv;
 Hver folte sig saa hierteglad
 Bed munter Tidsfordriv.
 Luise stod med vaade Blik,
 Den yngre Søster skion;
 Og hvad i Hiertet foregik,
 Det dulgte hun i Lon.

Hun stirred taus af Bindvet ud
 Med store Dine blaae:
 „I Morgen staaer min Søster Brud —
 Gid jeg i Graven laae!"
 Saa voldsomt hendes Hierte slog,
 Imens de Andre loe.
 De bolde Franker Intet tog —
 Kun Wilhelm hendes No.

„De Alt betalte — jeg det veed —
 Hvergang de blev husvalt;
 Kun blev ei med Gienkiærlighed
 Min Kiærlighed betalt.
 Han reiste bort. Alt, hvad han gav,
 Var dette rode Baand.
 Det følge skal mig i min Grav,
 Det slipper ei min Haand."

Da blev den blege Kind Karmin;
 Hun treen paa langsom Fod
 I Haven ud, hvor af Jasmin
 Det grønne Lysthuus stod;
 Hvor Maanen hun saamangen Gang
 Saae giennem Skyens Nist,
 Og horte Vilhelms fiække Sang
 Om Frankernes Bedrift.

Hun sad med dybt nedboiet Sind,
 Thi Kummeren var svar,
 Med Liliehaand til Purpurkind,
 Og blev slet Intet vaer.
 Men Havedøren stod paa Alem;
 Gi Krammeren var seen,
 Med Kassen aaben i en Næm
 Han for Luise treen.

„Jeg været har hos Bruden nu,
 Hun sendte mig herud.
 Som Brudejomsfru følger du
 I Morgen Søsterbrud.
 Saa vælg dig nu af Gubbens Kram
 Det Bedste, som du veed!
 Gi mine Varer gior mig Skam,
 See, hvilken Herlighed!“

„Har, Olding! du et Hierte der
 At sælge?“ — „Et af Guld?
 O ja, mit smukke Barn! see her,
 Vær dette Hierte huld.“

Det smykke skal din skionne Hals;
 Let Kiæden er, men stærk.
 Kun dig jeg byder den tilfals,
 Thi den er Amors Bærk."

Han kasted Kappen af med Lyst,
 Og stod som Kriger fro:
 „Tryk dette Hierte til dit Bryst,
 Det er som Guldet tro!
 Jeg elskte dig, du Lilivand!
 Men Hiertet var ei frit,
 Jeg skyldte det mit Fædreland;
 Men see, nu er det dit!

Jeg taug i Kampens vilde Færd,
 Da Staten stred mod Stat;
 Thi viet til sit gode Sværd
 Er ærlige Soldat.
 Nu tie vilde Baabenbrag,
 Og nu kan Ploven gaae,
 Thi sværger jeg fra denne Dag
 Til Amors Fane blaa."

O, hvilken Glæde midt i Mai
 I den Forpagterbo!
 Get Brudepar blev viet ei,
 Men hele fiære to.
 Gid Alle nyde sliq en Lyst,
 Som græde Kinden vaad,
 Gid Freden skienke Hiertet Trost,
 Og standse Kampens Graad!

Herlufsholms Skole.

I Danmark's gamle Rige,
 Paa Sjællands grønne D
 Sees Klostermuren stige
 Bag Skoven ved en Sø.
 Skovkloster fordums Dage
 Det hed i Lundens Favn;
 Den Hal, som staaer tilbage,
 Gik Herlufsholm til Navn.

I Fald du esterleder
 I gule Pergament,
 Grev Jørgen, Ridder Peder
 Da vorde dig bekiendt.
 Med Hemming, deres Broder,
 De bifaldt hendes Bud,
 Da Bodil, deres Moder;
 Gav Stiftelsen til Gud.

Nu Sortebrødre eied
 Det Kloster, fromm' i Sind.
 Der ei — som Munke pleied —
 Gik Ulv i Jaarestind.
 Gi Tidens Tegn forgietter,
 Hvad Herligt sig begav;
 Og ingen Dadel pletter
 Hiin Steen paa deres Grav.

Gen Svale gjør ei Sommer,
 Det gif ei stedse saa.
 Den kiække Luther kommer —

Hvert Kloster maa forgaae.
 Steds var ei derved vundet:
 Nu Herremanden snøs;
 Hvor Munken var forsvundet,
 Gif Lænehunden løs.

Bed Kraft og ved Forstanden
 Stod Herluf Trolle reen;
 For Frederik den Anden
 Han var en Edelsteen.
 En Admiral med Cre
 Han lod sin Konges Bud:
 Boglærd han monne være,
 Og frygtede sin Gud.

Befignet er hans Minde,
 Og det skal aldrig døe.
 Ham værdig var hans Qvinde,
 Kærlig Birgitte Gioe.
 De til Skovkloster flytted
 Midt i Naturens Skød;
 Det Herluf havde byttet
 Sig til for Hillerød.

Man kan ei Alting have,
 Selv Rosen har sin Tiorn;
 Gud gav dem mangen Gave,
 Kun ingen fiære Vorn.
 Da blev dem Danmarks Dreng
 Som deres egne fiære;
 De dvæled ikke længe
 Med Gaven at frembære.

Var ikke Herlus Trolle
 Philip Melanchthons Ven? —
 „Skovkloster!“ quod den Bolde,
 „Bliv, hvad du var, igjen.
 Du stod et Hiem for Bise
 I Middelaldrens Nød;
 Nu skal du Born bespise
 Med Aandens Himmelbrød.“

Derpaa han kunde stole,
 At glad Birgitte blev.
 Og Godset blev en Skole
 Snart ved et Gavebrev.
 Du ædle Herlus Trolle!
 Du gif til Himmerig.
 Gid alle Adelskiolde
 Som dit udmærkte sig!

Alt længst Birgitte hviulte
 I Kirken hos sin Mand,
 Og Aftensolen smilte
 Paa Marmorstenens Rand.
 I Skolen gif alt længe,
 At vorde viis og klog,
 De muntre Skoledrenge
 Med den latinske Bog.

Men — Kundskab at forøge,
 Det var ei den Tids Lov;
 Nu Marsvin kom og Giøge
 I Herlus's Sø og Skov.

„Af Arvinger er Mange“,
 Skreg de, „kun giort Fortræd;
 Skal Pøblinge nu fange
 Sligt Guds at løbe med?“

Et Rygte gif, at Brevet,
 Som Godset Skolen gav,
 Var længst alt borte blevet,
 Saa den var uden Krav.
 Da reiste snelt sig Witten,
 Og fordred Arven streng,
 Og sfiendte vredt i Retten
 Paa den latinske Dreng.

Den ædle Rector grundet
 I stille Midnatstid:
 „End er ei Brevet fundet,
 Som ender denne Strid.
 Saa seirer Egennytte,
 Og knuser Haabets Tro.
 Du kan ei meer beskytte,
 Salig Birgitte Gioe!“

Han stirred i sit Kammer
 Paa hendes Contrafæi;
 Ham Maanens blege Flammer
 Det Mindste dolged ei.
 Det hang i Gubbens Stue;
 Hun stod saa blid og flog,
 Med Korsklæd og med Hue,
 Og med sin Psalmebog.

Dg længer hen, bestenet,
 Staaer store, stærke Bord;
 Af Ibenholt er Benet,
 Dg sig som Slange snøer.
 Da monne sig forfærde
 Den Gubbe, hvor han laae,
 Thi ved sit Hovedgierde
 Et Spøgelse han saae.

Fra Billedet nedstegen
 Hun var med Bog i Haand.
 Men snart hans Frygt er vegen,
 Det var en salig Mand.
 Til Gubben mildt hun smilte,
 Hun hen for Bordet treen,
 Dg hendes Finger hvilte
 Paa Bordets slyngte Been.

Var det en Drom, du Gamle?
 Var det et Mandesyn?
 Han kan sig ikke samle;
 Hun bortsvandt som et Lyn.
 Dg da for lyse Morgen
 Den skumle Nat forsvandt,
 Da bortsvandt ogsaa Sorgen:
 Han Pergamentet fandt.

Dg let det var at hitte:
 En Fiæder skilte han saae,
 Hvor pegende, Birgitte!
 Din blege Finger laae.

Da turde Ingen brumme,
 Ei Marsvin eller Giog;
 De vilde Dyr forstumme
 Ved strandede Forjog.

Ved Kraft og ved Forstanden
 Stod Herluf Trolle reen;
 For Frederik den Anden
 Han var en Edelsteen.
 Betsignet er hans Minde,
 Og det skal aldrig døe.
 Ham værdig var hans Qvinde,
 Kærlig Birgitte Gjøe.

Kæmpebegravelsen.

Paa en af grønne Danmarks Der,
 Og fiernt fra Larm og Stoi,
 Paa Marken, nær ved klare Søer,
 Der staaer en Heltehoi;
 Paa Høien stod en Kæmpe-Geg,
 I Blæsten Bladet skialv,
 Og det var Ellepigens Leg
 Med Sommervindens Alf.

Om Astenen et kærligt Par
 Til Høien ofte kom.
 Skionhed og Smildhed, Elskov var
 Al deres Eiendom.

Vel kunde med det friske Blod
 De sjuunge Baarens Priis;
 Men Adam, af! med Eva stod
 Ei meer i Paradiis.

Han skulde nu i Ansigtssved
 Jo dyrke Jord med Plov;
 Men ei et Blad, det Himlen veed,
 Var hans i Danerflov.
 Hun skulde skienke Børn sin Mand,
 Men først dog vorde Brud.
 Af, Adam saae i Straffestand
 Bist meer fornoiet ud.

Dog trosted sig de unge To,
 Naar de til Høien kom;
 Da solte de saa siælesroe
 Den rige Fattigdom.
 „Den Tanke styrke skal mit Liv,
 Den gior det let, at døe,
 At vorder aldrig du min Biv,
 Saa est du dog min Mo.“

Engang da de saaledes sad,
 Dg Maanen stod i Blod,
 Da hvisled Egetræets Blad,
 Dg bleg en Skygge stod —
 Saa tyktes dem — saa venlig nær,
 Men idel Luft og Dunst;
 Det Taagen var i Maanestiar,
 Det var Naturens Kunst.

Dog ligned det en Jomfru hvid
 Med Slor og Brudefrands;
 Hun smilte til dem, yndigblid,
 I Maanens Selverglands.
 „Jeg er alene, I er to,“
 Saa qvad hun paa sin Sti;
 „Da faaer jeg forst i Hoien No,
 Naar vi er to, som I.“

Nu haved Blæsten sig i Lov,
 Sig skiulte Maanens Kind,
 Dg Synet svandt, som lette Stov
 For skarpe Nordenvind.
 Af Skrak sig reiste deres Haar,
 De gif til fierne By,
 Dg voved ikke næste Vaar
 At samles der paa ny.

Men lad os vende Blikket nu
 Fra fæle Nattesfærden,
 Fra Drommernes indbildte Gru
 Til virkelige Verden;
 Gi julle meer i fiælne Vaar
 Hos Jomfruen med Rosen,
 Men see paa Bonden hist, der staaer
 Dg skarer Torv i Mosen.

Guldgrube kan man kalde nof
 En saadan Torvegrube.
 Snart er en kostbar Bogeblof
 Fortært af Ildens Strube;

Men Torven ulmer meer scen,
 Og skaffer Bonden Penge.
 „Men hvad er det for Mandebæen?
 De vist har ligget længe.

Gi! hvor fuldstændig! Seer jeg ret?
 Hvo være kan den Døde?
 En Beenrad! Seer! et heelt Skelet,
 I listig Aftenrøde.
 Her lagde han sin Jordekiol;
 Men det vil Alle sandede:
 Det er nok længe siden, Sol
 Bestraalte denne Pande.“

Til Hovdingen i Stiftet snart
 Et Bud maa Brevet bære:
 „Man fandt et Liig af fielden Art,
 Da Torv man vilde skære.
 Hvad skal vi mere? Skal den Mand
 Begraves, eller ikke?
 Her stille staaer al vor Forstand,
 Derfor til dig vi skikke.“

Og Hovdingen: „Paa Loverdag
 I seent i Natten møde;
 Paa Kirkegaarden uden Brag
 Begraver mig den Døde!
 Læg ham i Kisten uden Stoi,
 At det ei Mængden loffer;
 Af Christenjord en liden Hoi,
 Men uden Sang og Klokker!“

Det var ved stille Midienat,
 Ved Maanens klare Flamme,
 Da Hovdingen af Sovne brat
 Blev vækket i sit Kammer.
 Gi ene: see hans Skriver nær
 Ved Hovdingens Alkove;
 Han tænker paa sin Hiertenskiær,
 Og han kan ikke sove.

I kiende ham, I saae ham nys
 Med Jomfruen paa Høien.
 Men hvo gaaer der paa Gangen? Tys!
 Ha, hvilken selsom Steien!
 Det rasler, som med Staal og Jern,
 Det Sind og Hu forvirrer;
 Snart ganske nær, snart atter fiern —
 Med Sporene det flirrer.

Og sagte springer Døren op,
 I Plader staaer en Kæmpe
 Med Hestehaar i Hielmetop;
 Han farer ei med Lempe.
 Han hæver hoit sit rustne Spær,
 Imedens Hænen galer.
 Nu staaer han Sengen ganske nær,
 Og huult saaledes taler:

„Du Fredens Mand i svage Tid,
 Forskæm mig for din Kiste!
 Jeg var en Hedning fiæk i Strid,
 Men jeg mit Liv forliste,

Da hisset paa den klare Sø
 (Nu tørret til en Mose)
 Jeg vilde seile til min Mo,
 Den bedste Dalens Rose.

Man segte mig, men fandt mig ei,
 Den vene Signe blegned.
 Hun plukte blaae Forgietmigei,
 Til hun i Doden segned.
 Til Aske brændtes hendes Been,
 Hun hist i Høien hviler,
 Men gaaer igien bag Egegreen,
 Naar fulde Maane smiler.

I Christenjord mig ei begrav,
 Thi jeg var ingen Christen;
 Et Baal i Mosen mig tillav,
 Brænd Knoklerne paa Risten!
 Grav Høien op, hvor Egen staaer!
 Saa vil ei Signe sukke,
 Naar du forsigtigt Asken slaaer
 I hendes Askekruffe.

Naar Ilden flammer høit i Qvist,
 I Baalets tændte Grene,
 Da svave vi til Freia hist.
 Hun Siælene forene!
 Men sængsles jeg i Risten smal
 Imellem dode Bonder,
 Da, Fiende! Hevn dig træffe skal,
 Og Straffen jeg forkynder.

Hver Aften, naar til Sengs du gaaer,
 Min Beenrad er paa Færde;
 Gardinet den tilbageslaaer
 Da ved dit Hovedgierde.
 Da Munden uden Læbe leer
 Med endnu blanke Tænder;
 Jeg -- uden Dine -- paa dig seer,
 Og griber dine Hænder.

Og naar af folde Knoffelbeen
 Du lader dig befamle,
 Da soles snart du Sygens Meen,
 Og regnes til de Gamle.
 Dit Haar blier graat, og Rinden bleg,
 Du vil den Dode ligne.
 Begrav mig under Høiens Teg
 I Krukken hos min Signe!

Da venter dig en værdig Løn,
 En Ring af Guld hiin røde,
 Hvis du opfylder Haralds Bon,
 Foragter ei den Dode.
 Men spotter du, hvad jeg har sagt,
 Da vil mit Ord du sande;
 Da vil forfilde din Foragt
 Fortvivlet du forbande.

Og fæster du en yndig Brud,
 Jeg hende maa besøge,
 Det skionne Lys jeg blæser ud,
 Alvorligt maa jeg spøge.

Ihi tro: mit Ord er ikke Tant,
 Elskov er stærk, som Døden!"
 Saa talte Skyggen, og forsvandt
 I Ekin af Maanegløden.

Men Hovdingen i Sengen loe,
 Og kaldte paa sin Skriver.
 „En Drom jeg havde nys, min Tro!
 Men ræd dog ikke bliver.
 Hvad agter jeg paa Drommetant?
 Nu er vi alle floge.
 De gamle Kæmper, det er sandt,
 Bar aandelige Pøge.

De hylde daarlig Phantasi,
 Nu hylde vi Forstanden.
 Paa Loverdag begrave vi
 Fra Mosen Skaldependen."
 „Al, Herre! jeg har havt et Syn,
 Som eders. Kom! vi ville —"
 Da rynked Hovdingen sit Bryn,
 Bød Svenden tie stille;

Og jov igien. Men Rudolf stod
 I største Hast fra Sengen,
 Med Dug og Spaden unge Blod
 Sig sneg afsted til Engen.
 Det blev en tung, besværlig Gang,
 Det var saa mørkt derude,
 Carlsvognen helded med sin Stang,
 Og Stormen hortos tude.

Fuldmaanen skiulte sig bag Sky,
 Det rusked; men ved Stedet
 Der straalte frem den klart paa ny,
 Som den sig havde glædet.
 Af Mosen tog han Kæmpebeen,
 Sit Værk han snelt begyndte;
 Han brændte dem ved Torv og Green,
 Med Asken hen sig skyndte.

Da faldt paa Hjertet det som Bly:
 „Fremfusende! jeg Daare!
 Snart floiter Værken under Sky,
 Snart Blomsten fælder Taare;
 Mon Høien jeg udhule kan,
 For aarle Morgen kommer?
 Jeg gribes med den døde Mand,
 Og stedes for min Dommer.“

Imens ung Rudolf sukked saa,
 Dybtfolende sin Qvide,
 Han pludselig en Olding saae
 Arbeide ved sin Side:
 Fiirskaaeren Kæmpe, graaligt Haar
 Henflagred fra den Høie;
 I Tindingen Arr af et Saar,
 I Banden — kun eet Die.

Han hialp ham godt, de mæled ei
 Et Ord imens tilfammen,
 Men Oldingspæden gjorde Bei
 Saa snelt ved Maanesflammen.

De Kruffen fandt i Høiens Skiod,
 Og Asken god i Kruffen.
 For Rudolfs Dre grandt det led
 Da som en fiærlig Suffen.

Og Oldingen ham hialp med Flid
 Brat Graven til at kaste.
 Det var endnu ei Morgentid,
 Saa skyndeligt de haste.
 En Ring af Guld ung Rudolf fandt —
 Han horte Spadeklingen —
 Da luktes Høien, Gubben svandt,
 Han stod igien med Ringen.

Han stirred under Egens Læ
 I Morgenvinde folde.
 „Men Ringen — den er Dannefæ,
 Jeg tør den ei beholde.“
 Sin Kistefiole tog han paa,
 Til Hovedstaden iilte;
 Der ham den gode Konge saae,
 Han horte ham — og smilte.

Betalte Ringen kongeligt;
 Og Rudolf hiem sig skyndte,
 Sit Eventyr, sit Drommedigt
 Den Elskede forkyndte.
 „Og var jeg vaagen, eller sov,
 Begrov jeg dog den Døde,
 Og fandt ved Bakken under Skov
 En Ring af Guld hiin rode.

Min Konge har den godt betalt,
 Nu kan os Præsten vie!" —
 Tidt sad han under Lovet svalt
 Paa Soien med Marie.
 Og intet Gienfærd meer de saae,
 Der hortos Ingen græde;
 Men Maanen tidt fra Himlen blaa
 Bestraalte deres Glæde.

Udgangsoget.

En Fabel.

Paa Marken, i Bintren, ved Juletid's-Fest,
 Da Soen var frossen, og Sneen var falden,
 Løb om uden Bidsel, forjaget af Stalden,
 En udlevet, mager og matsøiet Hest.
 Den mødte ved bladløse Lund
 En velnæret Hund,
 Som havde den Ore,
 Af Messing et Baand omkring Halsen at bære,
 Hvorpaa der stod skrevet, at Laps
 Var Junkerens Laps.

„Hvad gjør du herude? Her er jo saa dødt.“ —
 „Jeg opstoder Isen og Sneen med Snuden;
 Lidt Græs kan endnu man ei være foruden.“ —
 „Skarp var da vel Skorpen; dig Mullen har blødt.
 Nei, jeg har det bedre: ved ridderligt Bord
 Jeg snapper de Bidskner, som Herren ei æder,
 Jeg deler med ham alle Selskabets Glæder,

Dg tidt mig et Lem af Familien troer.
 Forlad ei din Stald, du enfoldige Hest!" —
 „Min Stald? Jeg har ingen. Den for mig er luffet,“
 Gienstvared udtærede Ganger, og sukked,
 Dg Manken omvisted i Aftenens Blæst. —
 „Hvad har du forbrudt, siden Alle dig skyer?“ —
 „Jeg førte min Ridder paa Jagten, i Kampen;
 Man roste min Bægt og min Styrke, min Trampen,
 Dg Alle mig nævned: et kongeligt Dyr.“ —

„Dg nu?“ — „Er den Glæde, den Ære forbi,
 Fortienesten glemt!“ — „Men saa maa du dem røre,
 Dem smukt til Gemyt din Glendighed fore.“ —
 „Jeg betle? Ha, Koter! jeg raader dig, ti!“ —

„Kom, Ganger!“ saa vedblev den smidige Hund,
 „En Kunst jeg din Hale med Lethed vil lære,
 Som ei man paa Jorden kan længer undvære:
 At logre. Det har jeg studeret fra Grund.“

Men ligesom Lapsen i Halen ham tog,
 At lære ham ydmyge Logren herefter,
 Fortornede Ganger med Levning af Kræfter
 Udsparked, og Lærerens Tænder indsflog.

Dg medens den blodende Koter i Hast
 Løb hjem til sin Borg, mens hvert Lem paa ham dirred,
 Nedlagde sig Hesten paa Isen, og stirred
 Mod Himlen med Adel — og Dinene brast.

Giotto.

Middelaldrens Græker bragte
Til Italien sit Billed,
Stivt og kummerligt fremstillet,
Men det dog Beundring vakte.

Ansigt, Fod og Arm og Hænder,
Som man af Antiken kiender,
Græske Mester fandt i Gruset,
Bragte det til Gudehuset,
Kaldte frem, med friske Farver,
Nye Børn af gamle Farver;
Engle, smykt med Binger lange,
Smale Been, og Klæder trange;
Med Guds Moder vor Forsoner,
Blodende med Tornekroner;
Helgener med blodig Bunde,
Blomsterkrandsfj paa gyldne Grunde.

Barnlige, men kolde, stive,
Unaturligt halvt i Live
Disse Contrafeier vare,
Monne dog alt aabenbare
Første Glimt af Kunstens Lue.
Det begejstred Cimabue.

Snart han grundet har en Skole;
Men — kan han paa denne stole?
Cimabue søgte længe
Mellem sine Malerdrenge

Gen, som ret var dybt indviet;
 Alt han fandt — kun ei Geniet.

Som han saadan sig beklaged,
 Han en Hyrdedreng opdaged;
 Drengen sad i lafet Troie,
 Vid og Sjal var i hans Die,
 Stor Godmodighed i Blikket.
 Han med Tungen Læben sliffed
 Skielmskt, imens bag Myrtegrenen
 Med en spidset Steen paa Stenen,
 Paa den flade Marmorplade,
 Bukken under Myrteblade,
 Som i Græsset ned var segnet,
 Han med Lune havde tegnet.

Drengen saae saa frisk og færligt
 Hen paa Bukken, og saa herligt
 Tegned den ved Morgnens Lue,
 Alt den glade Cimabue
 Henrykt raabte: „Her jeg finder
 Lærlingen, sendt af Gudinder!

Kom, du lille Faarehyrde!
 Armod ei din Nand skal myrde.
 Theocrit i Faarehorden!
 Kom! du est alt Kunstner vorden.
 Længe vil du ledes iffe
 Fra Modernt til det Antike,
 Før du i din Glorie straalere,
 Og dig med den Bedste maaler.

Som Tragodien sig stilled
 Kraftigt frem af Bukkespillet —
 Saa dit lille Bukkebilled.
 Skiebnen med dig meer har villet."

Gimabue rigtigt domte,
 Han sin Lærling ei forsomte.
 Giotto blev den store Mester,
 Som end sees af Tidens Nester.
 Kunstens Dyrker høit ham ærer,
 Langt han overgik sin Lærer.
 Og paa Campo Santos Bægge
 (Hvor de siden maled begge)
 Hiob i alle sine Plager
 Ei det mindste sig beklager,
 Thi med Wren han sin Maler
 I Aarhundreder betaler.

Engang Mesteren, alt gammel,
 Draf sin Giotto paa en Skammel
 Just i samme Stilling male,
 Som han sad — en Dreng i Dale.
 Men det var ei Buk, han malte
 Dengang; han med Bennen talte,
 Medens han sin Farve blandte.
 Bennen — var den store Dante.

Mikel Angelo.

Den stolte Pave Giulio
 Høit ynded Mikel Angelo;

Men Mikæl var ei mindre stolt,
 Og dette har engang forvoldt,
 At deres Forhold — ei blev koldt,
 Men at det næsten blev for heedt.
 Hvad jeg skal vise jer med eet.

Hiin Tid, saa lidt som vor, var fri
 For usfelt Dretuderi;
 Hiin Tid misundte man, som end,
 At Kunstneren var Fyrstens Ven;
 Derfor, naar Mikæl var der ikke,
 Man søgte sælt ham at bekliffe.
 Saaledes Anden Julius
 Tilslidst fandt Angelo for studs;
 Og da han med sit frække Blik
 En Dag til Vaticanet gif,
 For der Hans Hellighed at see
 (Han ellers havde fri Entree),
 Saa stopped ham en Tiener Bei,
 Han maatte gaae til Paven ei.

Ei Buonaroti dvælte længe;
 Han skulde hente nogle Penge
 For Marmor fra Carara, som
 Paa Tiberen blev bragt til Rom.
 Han gif, kom næste Dag igien;
 Der modte ham den samme Ven,
 Den samme randede Lakai,
 Thi Paven vilde see ham ei.

„Nu,“ svared Angelo, „jeg gaaer;
 Men siig Hans Hellighed, at naar

Han næste Gang med mig vil tale,
 Da har han naadigst at befale;
 Men efter mig han da maa skille,
 Thi af mig selv jeg kommer ikke."

Derpaa fra Rom han reiste snart,
 Og kom til Florents i en Fart,
 Hvor Gonfalonieren glad
 Modtog ham i hans Fødestad.
 Men da han hørte, hvad var skeet,
 Da blev der ikke lange leet,
 Han raabte: „Du har vovet stort.
 Det Frankrigs Drot ei havde giort.
 Heit, Angelo! jeg elsker dig;
 Men jeg kan ikke fore Krig
 For din Skyld med en Pave, Ven!
 Skynd dig til Roma strax igien!
 Og skiondt mod dig han var en Boffel,
 Du dog maa kysse ham hans Toffel."

„Hvad?“ raabte Angelo, „tilbage?
 Det aldrig skeer i mine Dage.
 Jeg for, saaledes som jeg staaer,
 Strax til Constantinopel gaaer.
 Langt heller der, end Træl i Rom!
 Sultanen bad mig nok derom.
 Jeg for hans Bon fik ingen No;
 Jeg skulde bygge ham en Bro.
 Belan! jeg vil en Bro ham bygge."

„Du fegter med din egen Skygge,"
 Qvad Sodorini; „Tyrfen vil

Med dig kun drive gamle Spil.
Kun Tyrker trives i hans Stat."

"Saa vorder jeg en Renegat!"
Skreg Angelo. "Mig Pavens Bud
Jo driver selv fra Kirken ud,
Som jeg skal bygge, naar han ei
Betale vil de Steen, som jeg
Har skaffet ham til selve Muren.
Men jeg kan trives i Naturen,
Hvor den saa er; om Kupler staae
Med Korset eller Maaner paa."

"Du dette Skridt betanke vel!"
Qvad Sodorini. "Storre Træl
(Blier end maaskee lidt større Gaven)
Du er hos Tyrken, end hos Paven.
Har du, af Bredden plat forstemt,
Johan Bellini reent forglemt,
Hvorledes Muhamed ham prieste
I Stambul, men ham ogsaa viste
Paa en uskyldig Slaves Krop,
Hvis Hoved faldt som Tidseltop,
Hvordan man Halse skulde male
Paa Sanct Johannes?"

Denne Tale

Gav Angelo Besyndighed;
Han var ei længer nær saa vred.
Kort sagt: da siden Paven drog
Op til Bologna — Mifel tog
Den samme Ve. Han ikke dvæled,

Gik til sin Pave, for ham knæled,
 Og bad: „Tilgiv mig, Fader mild!
 Hvad er en Kunstner uden Ild?
 Det var ei Ondskab, du det veed;
 Det var — det var — at jeg blev vred.“

Rød Julius i Panden blev
 Som Blod, thi ogsaa Breden drev
 Med ham sit Spil; dog høit han agted
 Den fieldne Mester, og han tragted
 Kun efter ret hans Kunst at bruge.

Nu var hos Paven just den Uge
 Til Giest en Bisp, der sad ved Bordet,
 Og han tog lydeligt til Ordet,
 Da Buonaroti laae paa Knæ.
 Men Bispen talte som et Fæ,
 Til største Held for Angelo,
 Der stielmsk derved i Skiægget loe,
 Thi det var som en Tordenleder.

Med Klynken Bispen Paven beder:
 „Ak, hellige Fader! skaan den Mand;
 Det kommer blot af Uforstand.
 Genie kan sliq en Staffel have;
 Men Dybsinds og Forstandens Gave,
 Det blev dem negtet. Som et Faar
 Han uden for sit Bærksted staaer,
 Og veed slet ikke sig at tee.
 Saaledes bør man Sagen see.“

„Hvad?“ raabte Paven, „uforskammet!
 Hvad har mig her din Dumbhed stammet?“

Den store Mand du dybt fornærmer,
 I det du troer, du ham beskiermer?
 Men bi, du Dosmer med Forstand!
 Nu Breden Luft jeg give kan.
 Stat, Mikel! op, som for mig sank!
 Thi han for dig skal have Bank."

Derpaa den arme Bisop han tog,
 Og dygtigt med sin Stok ham slog,
 Indtil hans Arm blev ganske træet.

Derpaa han spiste fro sig mæt
 Med Angelo; thi Bispen gif,
 Fuldkommen mæt af hvad han fik.

Speil dig i Bispen, dumme Mand!
 Som troer, Genie har ei Forstand.

De forskjellige Vaabner.

Der var en Biskop, som hedde Lind,
 Om Dansk, om Norsk, eller Svensk — det samme!
 Jeg vil ei her med min Kundskab bramme,
 Men synger kun med fornoiet Sind:
 Der var en Biskop, som hedde Lind,
 Bar viis og lærd, uden mindste Dadel;
 Gen Feil kun var der: han var ei Adel,
 Og det var ei efter Tidens Sind.

Men adles maatte vor Biskop snart,
 Hans Embed trængte til Adelsdaaben,
 Og males skulde der ham et Vaaben
 Til Fremtids Hæder; det er jo klart.
 Han altjaa skyndte sig i en Fart;
 Og da han kaldte sig Lind, saa troede
 Han ogsaa, Linden i Vaabnet groede
 Fornuftigst og med naturligt Art.

Nu var i Landet en anden Lind,
 En gammel Slægt, som i Vaabnet forte
 Just Lindetræet; da Sigt den horte,
 Da raabte den med fortørnet Sind:
 „Hvad nu? Hvad bilder den Karl sig ind?
 Han understaer sig vort Vaaben bære?
 Nei, aldrig times han skal den Vere.
 Derfor man sætter ham strax en Pind.“

Da Bispen horte, den Slægt blev vred,
 Han stille smilte, men monne bringe
 Til næste Møde sit Skiold paa Thinge;
 Der sagde han med Bessedenhed:
 „Fortrydeligt tog man op, jeg veed,
 At jeg, som kun er af Bondestamme,
 Med Adelslinden stolt vilde bramme.
 Det gjorde Blodet i Mangen heed.

Men hvis Forflaring jeg give maa,
 Forstielligheden man snart skal finde
 Paa denne Lind og paa eders Linde,
 Saa alle Folk kan det let forstaae.

Her flyve Bier i min — kun smaae.
 De store der, som i eders gramse,
 Det er jo Humler og Gedehamse;
 De tage Honning, hvor de den faae.

Min Lind er saftig og frisk og ny,
 Saa fuld af Blade, med unge Dviste;
 Men eders Grenene snart vil miste,
 Som Horn de strække sig tort i Sky.
 Fra eders Linde maa Bonden flye;
 Der truer Stormen og Solens Hede.
 Men mine Blade sig venligt brede;
 De skienke gierne den Trætte Ly.

Dg endnu Get: See den Fugl, der slaaer
 I Linden min! Det er Rattergalen,
 Den sjunger lifligt for Folk i Dalen,
 I Lindestyggen boer deilig Baar.
 En Graaspurv eders har i sit Haar,
 Som lidt kun Dret i Baaren glæder;
 Den Bonden Kornet af Marken æder,
 Dg hopper næsviis i Kongens Gaard."

Da Folket horte sin Bisp paa Thing
 Saa diaervt at tale, sig fiækt forsvare,
 Sig Ingen kunde for Latter bare,
 Men Kongen skienkte ham selv sin Ring.
 Derved fik Sagen et andet Sving,
 Nu tilstod Alle: „Man tidt kan finde
 De meest forskjellige Adelslinde.“
 Dg fredeligt Sværmene gif fra Thing.

De tre Tegn i Skoven.

(Efter L. Tieck.)

„D, min Son! hvor rædsomt skriger
 Froen op til os fra Kiaret.
 Hører du ei Ravnens tude?
 Spøgelses i Tordenværet?“

„Fader! lad de Griller fare.
 Skyen bort paa Binden flyder;
 Snart vil atter Maanen straale,
 Der igiennem Skyen bryder.

Giennem Dalen stryger Taagen,
 Klippens Borge kan man skue.
 Crucifix i Skovecapellet
 Skinner i en venlig Lue.“

„Ak, du Crucifix! vær naadig,
 Atter skiul dig dybt i Skygen.
 O, Mariabilled! flor dig,
 Da du dog har vendt mig Nyggen.

Lad den gamle Synder fare,
 Gamle Wulf, som nok har skælvet!
 Synd og Dod kun er hans Venner,
 Og hans Hiemstavn — det er Helved.

Giennem Nattens Lyn og Torden,
 Giennem Storm og Skyer bistre
 Seer jeg Arvesiendens Dine
 Gyseligt kun paa mig gnistre.

Alt mens Skoven suser, lyder,
 Elven flyer for Stormens Brede,
 Horer jeg Skov, Dal og Kloster
 Skrige: Kom til os herne! "

Dg fortvivlet Sonnen svarer
 Gubben, der nys faldt i Svime:
 „O, min Fader! var forbi dog
 Denne rædselsfulde Time.

Skal jeg Borgcaplanen bringe?
 Skal jeg hente dig din Læge?
 Skal jeg bede? Lad vor Frelser
 Med sin Kiærlighed dig avæge!

Vil du døe, min gamle Fader,
 Dg i Døden angst forsage?
 Hvordan henter jeg dog Siælen
 Fra Fortvivlelsen tilbage?

Tænk dog paa den evige Naade,
 Paa den Dyd, som Troen grunder,
 Paa det Livets Væld, der udsprang
 Af de hellige fem Bunder!

Fromt vor Angst paa Døren banker:
 Evige Fader! Bønnen lyder.
 Dg Barmhiertighed er Portner,
 Slaaen den fra Døren skyder.

Simlen vel er usfatteelig,
 Kiobes dog af dem, der trænge.
 For Sanct Peder vore Taarer
 Gielde meer, end gyldne Penge.

Snee og Regn til Jorden styrte,
 Fossen i sin Afgrund haster,
 Stenen atter snart nedfalder,
 Naar man den i Veiret kaster.

Saadan ogsaa Synden drager
 Atter Mennesket til Jorden;
 Bed de hellige fem Bunder
 Haabet er os atter vorden.

Da blev Himlen til i Støvet,
 Af fem Kilder blodigrode;
 See, da blomstred Paradiset
 Af fem Saar, som Roser rode.

Dg da brast af Glæde Jorden,
 Klippen under vore Fodder;
 Henrykt udsprang alle Hierter,
 Fæstet i Guds Naade Rodder.

Dp nu spire de mod Himlen,
 I en salig Ro de trives;
 Dg i skionne Bonners Ranke
 Boyer Biin, som Siælen gives.

Du est selv en Blomst paa Træet,
 Hissset du en Frugt skal være.
 Alle Grenene, som Engle,
 Lofte Binger til hans Ære."

Sig til Bæggen Gubben vendte;
 Trøst ei sandtes for hans Smerte,
 Ordet horte vel hans Dre,
 Men ei naaede det hans Hierte.

„Du min Gæste!“ han mæled,
 „Du har Søster ei og Broder;
 Da hun fødte dig, da ræned
 Døden dig din fromme Moder.

Snart jeg efter forte Glæde
 Hende saae i Døden blunde;
 Du var blid, som end paa Vaaren
 Den affælte Kunigunde.

Men hvergang du til mig smiilte,
 Følte jeg, at Alt var ude.
 Smerten sønderrev mit Hierte,
 Strammed mere Lastens Knude.

Kiærlighed til dig i Barmen
 Begled bitterligt med Hadet.
 Bed din Bugge stod jeg stundom
 Grum, og blotted Svardebladet.

Men naar da dit fromme Die
 Du saa tillidsfuld opluffed,
 Kiærligheden kom tilbage,
 Grumhed veg — og Angsten sukked.

Altjaa vorte du, blev større;
 Bidt sig vore Veie stilte.
 Hvis du elsker mig, vil trøste —
 Slet du mig kun Angsten stilte.

J mit Indre mattes Kræften,
 Himlen over den ei vaager;
 Fiernt ugudeligt fra Frelsen,
 Drev den kun i Mørket Ager.

Ei ved Christi Dod paa Korsset
 Har jeg Synder Naade funden;
 Jernfast med de mørke Magter
 Har med Blod jeg mig forbunden.

Ei min Aand paa Frelsens Binger
 Naaer, hvor Himmelen er hvælvet;
 Andet Paradiis mig venter,
 Mine Blomster staae i Helved."

Dg med Graad ham Sonnen svarer,
 Medens han ham griber Haanden:
 „Fader! Fader! af forklar dog,
 Hvad saa dybt dig kuer Aanden.

At os Gud tilgive vilde,
 Synderen, som den Udkaarne,
 Derfor aabned han sin Himmel
 Bed sin Son, ved den Genbaarne.

Mægtig er oprigtig Anger.
 Synden i hvert Hierte boede;
 Den Almægtige kan tilgive,
 Bist tilgiver den Algode.

Utaalmodigt ei fortvivle
 Derfor maa du paa det Sidste.
 Lad ei Haabet om din Frelse
 Før dit eget Hierte briste!"

Da den gamle Fader vaagned
 Op, som af en Dødningslummer,
 Dg i Diet store Taarer
 Bidned om hans dybe Kummer.

„Vel!“ han raabte, „lad os prøve
Himlen, om den Synd kan glemme;
Om den tabte Dyd tilbage
Vender med min Angerstemme.

Skynd dig, iil, min Søn! til Skoven,
Hent de Tegn, som Græsset dækker
For den klare Dag, at Angsten
Ikke meer min Siæl forkrækker.“

„Siig, om hvilke Tegn du taler?
Mørke Gaader er din Tale.
Hvad skal jeg i Natten søge?
Hvad i Skovens grønne Sale?“

„Kiender du ei nok i Skoven
Hviden Steen med Mos paa Randen,
Hvor to Daggertter er hugne,
Lagte forsviis paa hinanden?

Tidt du mig paa Jagten spurgte:
Hvad skal dette Tegn betyde?
Alltid blev jeg Svaret skyldig;
Nu vil jeg min Tausshed bryde.

Første Tegn mig dette varsler,
Dg mig Angsten overvinder.
Skynd dig, Sigismund! og bring dem,
Hvis du dem dernede finder.

Tvende Daggertter dig møde,
Naar du Jorden lidt oproder.
Med den ene giennemboet
Jeg min Ven, min Ungdomsbroder.

Paa det skumle Sted det skete,
 Hvor hans Liv jeg monne stieles;
 Og min dræbte Dyd jeg satte
 Med hans Blod et Eftermæle.

Som to Lam, i Barndomsdage
 Leged fromt vi med hinanden.
 Seer du, hvor hans Borg hidblinker
 Iruende fra Klipperanden?

Marle Venstrib dagligt vorde,
 Lang Tid bar det ægte Farve;
 Tidt han sagde: Naar jeg blegner,
 Mine Borge skal du arve.

Sværmerisk han mig omfavned,
 Svor i Venstribs Nuus, den Blinde:
 Aldrig elsker jeg en Pige,
 Aldrig ægter jeg en Qvinde!

Men hvad mig som Dreng han loved,
 Tvang ham siden ingenlunde;
 Ofte red han did som Yngling
 Til den skionne Kunigunde.

Græsseligt da i mit Hierte
 Lasterne sig sammenrotted,
 Steg af Morkets dybe Kloster,
 Og Uskyldigheden spotted.

Fattigst Borg i Egnen, veed du,
 Sigismund! at jeg besidder.
 Rig som skion var Kunigunde,
 Hylidet af hver ædel Ridder.

Stundom hende jeg besøgte,
 Følte snart den dybe Bunde;
 Elskov saared, Hjertet flammed
 For den skionne Kunigunde.

Da en heftig Attraa drev mig,
 Og mit Haab forlod mig ikke.
 Siegfried nu, min Barndoms Broder,
 Mødte jeg med skumle Blikke.

Han sit Drengeløfte glemt,
 Han min Kiærlighed ei kiendte,
 Han om Kunigunde beiled,
 Til Forældrene sig vendte.

Vel jeg vandt den Guldes Hierte,
 Med et Kys vi os troloved;
 Siegfried dog, den rige Ridder,
 Hendes Fader bedre hoved.

Saadan traf jeg ham i Skoven,
 Og til Dodens vilde Dandse
 Jeg beslutted ham at ætse
 Med mit Sværd og med min Landse.

Men da jeg hans Afsyn skued,
 Som saa roligt var og vakkert,
 Gav mig Diavlen selv i Haanden
 Lumskeligt min egen Daggert.

Siegfrieds Dje bad om Naade,
 For min Dolk dog snart han blødte;
 Hjertet, som mig for tilhorte,
 Rasende jeg giennemstødte.

Med mit Sværd derpaa hans Hoved
 Hug jeg af, det fordum kiære,
 Grov et Hul lidt længer henne,
 Monne det til Gruben bære.

Dette Tegn, som er det andet,
 Finder du, hvor Stene stande.
 Jil, bring mig, før Diet brister,
 Ungdomsvennens Hovedpande!

Længer inde, dybt i Skoven,
 Staaer ved brede Tornehække
 Tredie Tegn. Bring det, hvis Døden
 Gi din Fader skal forstrække!

Snart Samvittigheden efter
 Dette Mord mig monne blunde,
 Dg snart skienkte Haand og Hierte
 Mig den skionne Kunigunde.

Men den dræbte Beilers Benner
 Bilde hevne Venneblodet,
 Dg snart blev om mig det Værste
 Af de Speidende formodet.

Dg man kaldte mig en Morder,
 Mig at true Retten kommer,
 Dg jeg fandt i eget Hierte
 Gjæseligt den værste Dommer.

Efter haarde Fødselsveer
 Gi min Hustru leve kunde.
 Dig mig, Sigismund! hun skienkte,
 Men jeg misted Kunigunde.

Brat var Lykken mig forsvunden,
 Jeg i Rigets Act erklæret;
 Ære, Kiærlighed og Glæde —
 Som det aldrig havde været!

Hver en Skurk mig kunde dræbe,
 Boved Jutet ved sin Slagten;
 See, da sønderrev fortvivlet
 Jeg med min Forløser Pagten.

Midnat laae paa Borg og Skoven,
 Atter fælte jeg mig tapper;
 Fra min Hustrues Liig jeg styrted
 Ned ad Klippeborgens Trapper.

Bild i vilden Skov jeg rendte,
 Jeg forbanded Himlens Stjerne,
 Armen ud i Natten strakte;
 Rød sank Maanen i det Fierne.

Høit begyndte jeg at raabe,
 Længe nok jeg havde tiæt;
 Og snart var i mere rædsom
 Hemmelighed jeg indviet.

Ihi den Onde blev tilsyne,
 Og han gav mig atter Modet;
 Han mig rakte Pergamentet,
 Som jeg underskrev med Blodet.

Selv han vilde mig beskytte,
 Ingen Magt mig turde røre;
 Men naar jeg var død, da skulde
 Siælen ogsaa ham tilhøre.

Dg Forskrivningen, som først han
 Mig til Giennemlæsning viste,
 I et Jerntrug han nedlagde.
 Jorden gemmer denne Kiste.

Tredie Tegn, min Son! er dette,
 Som de skarpe Tjerne skiule.
 Men hvor faaer jeg min Forskrivning
 Fra den frygtelige Hule?

Hvis det, Sigismund! dig lykkes,
 Kan du disse Tegn mig bringe —
 O! saa kan maafkee befriet
 Siælen sig til Himlen svinge."

Mens den Gamle saadan taler,
 Seer han ud fast som en Fremmed,
 Dg fra Klippeborgen iler
 Sigismund, fra Faderhjemmet;

Beder først ved Crucifixet.
 Rædsomt hvisler Granegrenen;
 Dg de to korslagte Dolke
 Seer han hist paa Marmorstenen.

Let han finder begge Baaben
 Under Græssets Løv forvaret;
 Dg den anden Steenhob hisset
 Har sig ham alt aabenbaret.

Mens han slittig Spaden brugte,
 Froen skreg fra Mofens Bande;
 Som et Spegelse med Sukken
 Stiger op en Hovedpande.

Allt er Beien langt tilbage,
 Han til Tjørnebusken iler;
 Da en Mand han seer derhenne,
 Som paa Mindestenen hviler.

„Bort, du Fremmede!“ han raaber.
 Gi den Store dog sig rorer.
 „Et Klenodie jeg henter,
 Som min Fader kun tilhører.“

„Gi saa ivrig!“ quad den Anden.
 „Sen est du, som jeg formoder,
 Af min Ungdomsven; og Siegfried
 Sidder her, hans gamle Broder.“

„Siegfried?“ Ungersvenden raabte;
 „Gi forstaaer jeg denne Tale.
 Han er død, min Fader siger;
 Jordet her i disse Dale.“

„Skal det Banvid evig vare?“
 Spurgte hiin med dæmpet Stemme;
 „Skal vi aldrig da forsones?
 Aldrig gamle Nag forglemme?“

Ivedragt har os adskilt længe;
 I sit Banvid han formoder,
 At med egen Haand han myrdet
 Har sin bedste Baabenbroder.“

Glædestaarer Ungersvenden
 Græd, da disse Ord han horte.
 „O, saa kom da til min Fader,
 Hvis ham end ei Døden vorte!“

Begge skyndte sig tilbage.
 Kan du vel paa Haabet bygge,
 Sigismund? Der gaaer, som Kæmpe,
 Manden med en dobbelt Skygge.

Nattefuglen hæsligt skriger,
 Froen er i Kiæret vaagen.
 Men nu see de Borgen hisset
 Litte frem af Morgentaagen.

„Lad os dog en Omvei tage
 For det Crucifix derhenne!
 Trappestien vil forkorte
 Veien meget. Seer du denne?“

Sonnen undrer sig, men følger;
 Gi han Trappestien kiender.
 Dg nu staae de alt ved Hallen,
 Hvor et Lys hos Gubben brænder.

Dg sig hurtigt Døren aabner,
 Begge de i Hallen træde.
 Men den Gamle bleg forfærdet
 Styrter fra sit Sengesæde.

„O, min Son! er det den Redning,
 Som din Fader du erhverver?
 Menneskenes Arvesiende
 Dg min Siælefreds Jordarver!“

„Ja, din Arvesiende kommer,“
 Skreg den Unde; „stands din Klage!
 Pagten har du underskrevet,
 Siælen vil jeg med mig tage.“

Huult om Taarnets gamle Spire
 Hylter atter Tordenværet.
 Ravnens skreg i Sky, og Froen
 Dvækked ynkeligt fra Kiæret.

Gyseligt sig Gubben krymped,
 Satan slog ham, til han dode.
 Blegnet laae han paa sin Loibænk
 I den aarle Morgenrøde.

Men fordreiet var hver Mine;
 Sonnen ei sin Fader kiendte.
 Som en Drem det forekom ham,
 Hvad sig her saa nyligt hændte.

Faderen han lod begrave.
 Tegnet staaer endnu i Skove.
 Han til Eremit sig vied,
 For i Stilhed Gud at love.

Ridderkiortelen han hængte
 I sin Hytte hen paa Knagen;
 Requiem han for den Dode
 Sang om Natten og om Dagen.

Klokken over Hytten lyder,
 Fromt han hæver der sin Stemme,
 Lever kun af Urter, Rodder,
 Ridderborgen vil han glemme.

Daglig seer man ham at vandre,
 Snart i Skoven, snart i Haven.
 Bønder fandt det døde Legem,
 Og de lagde ham i Graven.

Jægeren paa Frieri og Dyrene som Raadgivere.

(Ideen efter det Tydske.)

En Jæger vilde giftes engang,
 Thi gif han ud i Skoven, og sang.
 Han kaldte Bildtet; i samme Stund
 Der kom saamangen en Han og Hun.
 „J trofaste Venner! nu siger, hvordan
 Man bedst sig stikker som Egtemand.“

Did vralted i Pelsen den tykke Biorn,
 Den Mand var alt Fader til mange Born.
 „Hør!“ raabte den Brune, „kun dygtigt brum!
 Det gior din Egteviv spag og stum.
 Stærk maa du være, men ogsaa grov,
 Det giores nodigt til Huusbehov.“

„Nei,“ kurrede Duen, som hæsset sad
 Og coquetteerte bag Træets Blad,
 „Nei, fiælen maa du være, min Tro,
 Og næbbes i Maaneskin, som vi to.
 Da vorder du først en Egtemand,
 Og lever, som jeg, — af Urter og Band.“

Af Huln sneg sig den sultne Ræv,
 Herr Mikkel grinte med Snuden stæv,
 Og hvisted: „Bær smidig, listig og flog!
 Det gavner dig meer, end Hiertets Sprog.
 Min Qvinde forstaaer ei det fiælne Vaas,
 Men kysser mig, naar jeg stiaeler en Gaas.“

Nu saae vor Jæger den snelle Hiort,
 Som smutte just vilde bag Lovet bort.
 Den var saa galant, den Hver udstaf,
 Af nyeste Snit var dens brune Trak.
 Men Jægeren gøs, da dens Horn han saae,
 Thi der var sexten Cnder derpaa.

Da kom Herr Grævling i samme Stund,
 Opjaget af Søvne ved Jægrens Hund.
 Han sagde: „Smut under Bust og Green,
 Som jeg, paa lave, paa frumme Been;
 Og sfiender din Kone, da læg dig og sov,
 Og spørg ei først, om du maa faae Lov!“

Nu Haren, Herr Lampe, did blev ført;
 Med lange Dren han Alt har hørt.
 Han sagde: „Min Biv at stoie formaaer,
 Saa Hørelsen selv paa Haren forgaaer;
 Men lange, som Dret, er Been mig og Taal,
 Jeg flygter — og trostes i Bondens Raal.“

Bildgasen bad ham Bildgaasen ta'e;
 Men hende vilde han ikke ha'e.
 Fasanen havde for dyrt et Slæb,
 Og Sneppen til Kys for langt et Næb.
 Gen bygged for dybt i Sivets Læ,
 Den Anden for høit i det stolte Træ.

Bor unge Jæger faldt næsten i Graad;
 Thi Dyrene gave ham slette Raad.
 Dog vilde han giftes, og Plaf i Plaf

Med Hjertet han skod, men aldrig traf.
 Diana! hielp paa vor Jægers Sag;
 Thi ellers han jager til Dommedag.

Juvelhandleren.

See, den yndige Charlotte,
 Vilhelms Datter, Landgrevinden,
 Sad i Haugens kole Grotte
 Taus med Haanden under Kinden.
 Alt med Danmarks Drot forlovet,
 Femte Christian Oldenborg, —
 Stotted hun til Haand sit Hoved,
 Gi aldeles uden Sorg.

Stærkt hun længes ham at fiende,
 Har sig tidt ham forestillet.
 Han har lovet snart at sende
 Hende sit veltrufne Billed.
 Dog — let smigre kan en Maler;
 Smuk ham kalder vel hver Mand,
 Men hvad Folk saaledes taler,
 Dgjaa Smiger være kan.

Som hun sidder saa i Tanker,
 Yndig i de hvide Klæder,
 Det paa Havedoren banker,
 Dg en hovist Mand indtræder.

Med af Saffian en Kasse
 Har han under Armen bragt;
 At han er af Borgerklasse,
 Bidner den bestedne Dragt.

Diet stivt paa hende skuer,
 Og imens han henrykt stirrer,
 Mere stærkt hans Die luer,
 Saa Fyrstinden det forvirrer.
 Han er smuk. Hun sagte sukker,
 Mens han fiækt paa hende seer,
 Dybt og underdanigst bukker,
 Melder sig som Juveleer.

Nu de hvide Fingre fatte
 Stenene med klare Kanter.
 Hvilke kostelige Skatte,
 Blodrubiner, Diamanter!
 Hvilken Herlighed! Men kiøbe
 Slikt, ei haaber hendes Sind;
 Hendes Miner Iviolen robe,
 Da Landgreven træder ind.

Lidet han sin Datter troster,
 Da han seer den fiældne Vare.
 Gnavent han paa Hovdet ryster:
 „De Karfunkler er for klare.
 Knap en Konge kiøbe kunde
 Dem, hvis han af Slikt var Ven;
 Men Landgrever ingenlunde.
 Tag kun Stadsen med igjen!“

Juveleren dybt sig boier,
 Uden dog sig bort at vende:
 „Hvis Fyrstinden det fornoier,
 Da tilhorer Stadsen hende.
 Hendes Beiler med de Sager
 Sendte mig fra danske Hiem;
 „„Hvis Charlotte det behager,““
 Sagde han, „„giv hende dem!““

„Du fra Femte Christian kommer?“
 „Jeg er sendt med hans Foraring.“
 „See vi ham da snart i Sommer?“
 „Forst opfyldes en Begiering:
 Han Fyrstinden sende skulde
 So sit lignende Portrait,
 At den Yndige, den Gulde
 Beileren kan fiende ret.

Billedet jeg ogsaa bringer;
 Kongen følger hurtigt efter,
 Thi hans Kiærlighed fik Vinger,
 Og den eier Alsekræfter.“
 „Borger! — du dig Borger kalder?“
 „Hav for Eligt kun ingen Sorg!
 Jeg er, selv naar Masken falder,
 Borgeren af Oldenborg.

Jeg har holdt, hvad jeg forjettet,
 Paa Charlotte venter Kronen;
 Hvis hun synes om Portraitet,
 Brages heller ei Personen.

Diamanterne, jeg byder,
 Er kun Vegetoi og Tant;
 Hendes Skionhed, hendes Dyder
 Overgaae hver Diamant."

Ivan Wafiliewitsch.

Vel Tigren er et grusomt Dyr,
 Og fæl er Klapperslangens Gift;
 Dog ved dens Rangle Faren flyer,
 Rovdyret frygter Blikket stivt.
 Et Blik af en udødlig Mand
 Kan tæmme Loven, som det seer;
 Kun Mennesket ei kiender Baand,
 Naar Menneske det er ei meer.

Ivan Wafiliewitsch var sliq
 En Tiger i en Mandeham;
 Hans Kongestol var bygt paa Liig,
 Mod ham var selv en Nero tam.
 Nero ved Myrderi var glad,
 Han slagted gierne Mand og Biv;
 Men Ivan sloised By og Stad,
 Det var hans bedste Tidsefordriv.

Engang imod en Stad han drog,
 Hvis Dristighed hans Sovmod traf;
 Nu hoit hans usle Hierte slog,
 Og glædte sig til rædsom Straf.

Halsbugges, spiddes, koges der
 I Olie skulde Barn og Mand,
 Og Qvinder stændes af hans Hær,
 Og Byen slettes ud med Brand.

Som Ratten leger med en Muus,
 Der sprætter i dens skarpe Klo,
 Saa skued han paa Taarn og Huus
 Fra Leiren stolt og skadefro.
 Han ventede alt den bange Flok,
 Som trygled om en skaanjom Dom;
 Han ventede den ved Bødlens Blok —
 Men Aftnen svandt, og Ingen kom.

Men Ratten kom, den sorte Stund,
 Der luller ind alt Liv til Død;
 Den skulde skienke sidste Blund
 Til dem, der ventede Gravens Skød.
 Dog Livet i den sidste Nat
 Selv gjorde Mulm til høilys Dag,
 Og Fakler blev paa Bolden sat
 Ved Psalmesang og Klokkeslag.

I Kirken stimled Sværmen ind,
 Om Redning var der intet Haab,
 Med angstligt Blik og kalket Kind
 Istemte de til Gud et Raab.
 De knælte for hans Altar ned,
 Mens Taaren brændte, Hiertet slog;
 Den evige Barmhiertighed —
 Til den de deres Tilflugt tog.

Dg Moder kysed elskte Son
 Med Krampetræk for sidste Gang;
 Forlovede den sidste Bon
 Af Psalmebog tilsammen sang.
 Dg gamle Benner, Wgtefolk
 Laae Bryst ved Bryst, sad Haand i Haand.
 Kun Orgelet var Smertens Tolk —
 Med Trost nedsteg den Helligaand.

Ivan stod hisset i sin Hær;
 Han horte Kirkeklokkers Klang,
 Dg stundom visted ham et Bær
 Sid Toner af den fromme Sang.
 Som Kæmpe Kirfetaarnet stod,
 Hoit opstrakt over lave Bold,
 Sin Himmelkrøst det høre lod,
 Dg trued ham, den onde Trolb.

Dg over Hær og over By
 Af Stierner Himmelen var fuld;
 De Tusindaarige, som nye,
 Nedsendte deres Straaleguld.
 Dg over Himlen, som et Sværd,
 Mod Ivan foer et Stierneeskud —
 Da gøs Tyrannen for sin Færd,
 Hans Nafsen svandt, han aned Gud.

„Nei,“ raabte han forfærdet, „nei!
 Nu er der myrdet, slagtet nok.
 Mit Hevnens Sværd afftumper jeg
 Paa denne haarde Klippeblok.

Voivoder! sætter jer til Hest,
 Og følger mig. Kort er min Siæl.
 Fortvivlelsernes Hoitidsfest
 Har gjort mig Bodeløxen fæl."

Og Staden han tilgav, hans Bud
 Var Naade for den bange Stad.
 Saa troede Czaren nu paa Gud?
 Til Viisdom vendte sig hans Had?
 O, nei! et Stierneflud kun slog
 I kolde Hierte, flygtigt, brat;
 Men Fremtidsshaabet det bedrog,
 I Hiertet snart var atter Nat.

Hvor sorgeligt paa denne Jord,
 At Gen tidt volder Manges Dod!
 Men Faren er dog ei saa stor,
 Selv Skyld er Tiden i sin Rod.
 Slig blodig Diavel, sendt fra Hel,
 Hos ædelt Folk ei trives kan;
 Og hvor ei findes først en Træl,
 Der findes aldrig en Tyran.

Tanhuser i Venusbierget.

Tanhuser var en Ridder skion,
 En mægtig Greves ældste Son,
 Saa hevist og forvoven.
 Som Minnesanger tidt han gif
 Med Strængeleg, med Tankeblif,

Bed Fjeldet hist i Skoven;
 Der tænkte han paa Kiærlighed,
 I tykke Granelunde.
 Udgrunde
 Vil Ynglingen dens Herlighed.

Da mødte ham paa eensom Bei
 En nordisk Fee, og hun hed Frei.
 Som Sang var hendes Mæle;
 Lidt var kun Lilieskinderød,
 Men som en Fos Guldhaaret flød
 Rigt ned til hendes Hæle.
 Med Dine store, himmelblaae,
 Hun vil hans Hierte saare
 Med Taare
 Hun paa den skionne Sanger saae.

„Elskøvs Natur du kiende vil?
 Mig horer Kiærligheden til,
 Jeg dig den aabenbarer:
 Du nyder intet Dieblif,
 Men tænker kun paa hvad forgif,
 Og Nydelsen er Farer.
 Svor ei du seer den elskte Mø,
 Er Verden dig et Fængsel;
 Af Fængsel
 Du lever sødt, til du maa døe.“

„Dertil har jeg slet ingen Lyst,
 Gienstvarte med et trodsigt Bryst
 Ungsangeren i Skyggen.
 Da hen ad Mosetaagens Kant
 Hun som en Ellepige svandt,

Dg vendte slug ham Ryggen.
 „Hvis Kiærlighed ei Andet vil;
 Hvis den ei Lykken bragte —
 Foragte
 Jeg maatte dette Giøglespil.“

Han gik omkring, og saae sig om,
 Til et Madonnabilled kom
 Paa Beien ved en Kilde.
 Den hellige Jomfru, from og god,
 Der med den lille Jesus stod
 I Maaneskinnet silde.
 Dg i Capellets stille Lø
 Den unge Ridder knalte.
 Da malte
 Maria fra det malte Træ:

„Jeg Gaaden, Søn! dig løse vil;
 Mig horer Kiærligheden til.
 Saadan den først blier gyldig:
 Lykjalig, salig, evigstor —
 Som her — naar til et himmelsk Noer
 Den yttres sig uskyldig.
 I Barnet elsker du din Dyd —
 Din Liv — Gud i det Hele.
 Dg dele
 Du skal paa Jorden Englesryd.“

„Maria! Jomfru reen og klar!
 Jeg vover ei at give Svar
 I Stovets tunge Lænker;
 Men du, som selv i Maaneskin
 Seer Mennesket i Hjertet ind,

Du veed vel, hvad jeg tænker.“
 Han mumled, mens han iilte bort:
 „Nei! før vi Engle bleve,
 Vi leve.
 Det korte Liv mig ei forkort!“

Han gif, og tænkte paa Bedrift;
 Da Klippen aabner brat sin Rift,
 Og viser ham en Hule,
 Hvor Bedbend hænger tykt og grønt,
 Og hvor en snever Indgang skiont
 De friske Roser skiule.
 Men før til Hulen iler han,
 Mens Nattestiernen blinker,
 Ham vinker
 Fra Stenen hist en gammel Mand.

Tiirflaaren sidder Gubben der.
 „Tanhuser! bliv; jeg har dig kjær.
 Let kan et Uheld hænde.
 Jeg dvæler tro paa Stenens Blok,
 Og varer daarlig Ungdomsflod,
 Som vil i Falden rende;
 Som prøver paa en farlig Daad,
 Naar Satan vil forføre.
 Vaan Dre,
 Foragt ei den Erfarnes Raad!“

Forundret under lovsfuld Elm
 Ham Svenden seer med Harnisk, Hielm
 Kulsort; men graat er Haaret,
 Hans Ansigt redeligt og godt,
 Men dødtligt blegt, og Skiægget graat

Dg ned til Bæltet baaret.
 Han vinker med sin store Haand,
 Dg venligt smiler Diet.
 Nedboiet
 Den Gamle ligner fast en Mand.

„Jh nu, min Søn! hvad er det meer?
 Trofasten Eckart her du seer.
 Jeg var en Ven i Live
 Af Mennesker, som Gud mig bød;
 Dg efter gamle Ridders Dod
 Jer Ven han vil forblive.
 Husk, hvad Maria dig har sagt,
 Du flux tilbagevende,
 Lyd hende,
 Dg giv paa Gubbens Barsel Agt!“

Da viser sig ved Hulens Dør
 En deilig Qvinde; lange Slør
 Hang hende ned ad Raffen.
 Men ikke skiules Hals og Arm,
 Dg heller ei den fulde Barm.
 Hun vinker ham paa Baffen.
 „Kom ind, Tanhuser! kom, o kom!
 Kan dig tilbageholde
 Den kolde,
 Kraftløse Gubbes Alderdom?“

Flux lyder Evenden hendes Ord;
 Men før han ind ad Døren soer,
 Mon Handsken til ham kaste
 Fra Stien ved den aabne Dør,
 I sorten Rustning, bleg som før,

Herr Eckart hiin Trofaste.
 „Tanhuser! der, min Handske tag,
 Og slip den, naar du kiedes,
 Da ledes
 Du atter ud til Herrens Dag.“

Han binder Handsken ved sit Sværd,
 Sig skynder til en farlig Færd.
 Han ikke Qvinden kiender;
 Men tydeligt han kunde see
 De runde Brysters hvide Sne
 Og hendes trinde Lænder,
 Og Diet, som en Stjerne lys,
 Naar den i Mørket lyser.
 Han gysr,
 Men tykkes godt om dette Gys.

Fru Venus har, en hedensk Qvind,
 Ham lukket dybt i Bierget ind
 Til fule Bellhystglæde.
 Hun for Gudinde sig har kaldt,
 Men Christus hendes Magt har qvalt;
 Dog fik hun her sit Sæde.
 Bed Boleri og Sandsefryd
 Let Saligheden mistes;
 Dog fristes
 Maa Dyden, for at vorde Dyd.

Nu er han der, og Venus skion
 Tiltaler ham: „D, Ridderføn!
 Vaan længer ei dit Dre
 Til Sværmeri, til Hylleri,
 Og lad dig ei paa Livets Sti

Af Alderdom forføre.
 I Qvinder elsker man ei Børn,
 Henrykkes ei af Længsel
 I Trængsel,
 Og sprætter som en støvket Dør.

Til Nydelse jeg dig har bragt;
 Den Ild, jeg i dit Bryst har vaft,
 Skal Døvelsen ei slukke;
 Forladt og ene du ei gaae,
 Den Rose, som dit Døie saae,
 Den skal du ogsaa plukke.
 Hver Dag paa ny den springer ud,
 Hvor Grenen den har baaren;
 Som Baaren
 Dig blomstrer frisk igien din Brud.“

Hvor længe her Tanhuser gif,
 Han selv ei vidste. God Musik
 Ham fryder og henrykker,
 Og lækker Epise, bedste Biin,
 Og Bolstrene med sine Lin,
 Og Blomster Bæggen smykker.
 Men Himlens Hvalving ei han seer;
 Og Glæden, som han nyder,
 Den fryder
 Tilslidst ham næsten ikke meer.

„Man ei blot Glæder nyde vil;
 Jeg trænger til et Ridderpil,
 Til Vaabenleg at øve.“

„Tanhuser! nei, det gaaer ei an,
 Ei Bierget du forlade kan,

Hos Venus maa du tove."
 „Jeg vil til Herrens Altar gaae."
 Da Rosernes Forjvinden
 Af Kinden
 Paa bange Venus Svenden saae.

„I Fald du være vil min Ven,
 Navn ikke mig det Navn igien!
 Kun Venus maa du dyrke."
 „Du gjør mig til en Riding^ssvag;
 Flux bring mig ud til Herrens Dag!
 Her taber jeg min Styrke."
 Da Biergets Piger alle loe,
 Og gav sig til at dandse
 Med Krandsje;
 Dog dandsed ei de Svenden fro.

Han føler sig forraadt, forladt;
 Da vaagner han en Midienat,
 Og griber efter Sværdet,
 For vild i Raseriets Harm
 At stode det i Venus' Barm;
 Det hang ved Hovedgierdet.
 Da kan han ud ei Klingen saae,
 Den naglet er til Skeden.

„Her Freden“,
 Mildt siger Venus, „dyrkes maa.“

Med bange Siæl og nedtrykt Aand
 Paa Brystet lægger han sin Haand —
 Da føler han sig trøstet.
 Det sidste Haab ei reent forsvandt,
 Thi — Eckerts Handske, han den fandt,

Han har den end paa Bryftet.
 Paa Jorden kaster han den glad;
 Da hører han en Susen,
 Med Brusen
 Sig stiller Klippevæggen ad.

Han kiender Skoven seent i Dvæld,
 Han iler hen til det Capel,
 Hvor først han sig forvilded,
 Og hvor i Aftnens Herlighed
 Maria talte til ham ned
 Med Varsel fra sit Billed.
 Men — ei han troer sit Die ret:
 Maria var fra Lunden
 Forsvunden,
 Og nogent stod det sorte Bræt.

Til Naen han fortvivlet gaaer;
 Men da han der ved Bredden staaer,
 Da fast i Knæ han synker:
 Han skuer i det stille Vand
 Et Billed af en gammel Mand,
 Graahaaret og med Rynker.
 „Er det mig selv? Ja, sikkerlig!
 Som jeg, sin Haand han vender.
 Jeg kiender
 Det Ansigt; Gud forbarme sig!

Som Drom forsvandt min Ungdomskaar,
 Mig tyffes, jeg var her i Gaar;
 Men Helved har mig gieffet.
 Kun stivt min Fod jeg flytte kan,
 En gammel, en udlevet Mand,

Min Jøse — sneebedækket.
 Men for jeg Helved hører til,
 Og vandrer til de Døde,
 Min Brøde
 Med Anger jeg forsoner vil.

O, Eckart! kom til Hielp du mig,
 Bonsaldende jeg kalder dig.
 Her sad du jo paa Stenen.
 Forgives lyder dog min Røst.
 Al, har du meer ei mindste Trost?
 Har du dig skiult bag Grenen?
 Nei! Handsken der igien jeg seer.“
 Han greb den, hvor han fandt den —
 Da svandt den;
 Hans Die saae den aldrig meer.

„Til Naboløsteret jeg gaaer,
 Og aabenbare Skrifte staaer,
 Mit Gods skal Klostret raade.“ —
 „Du Venusboler, syndig, fæl!
 Du Rædsel for hver Christensjæl!
 For dig er ingen Raade.
 Ei Land er dit, ei Borg er din,
 Som du maaskee formoder;
 Din Broder
 Længst kalder Eiendommen sin.

Kun Paven dig tilgive kan;
 Men langt, langt borte hersker han,
 Til ham du ei kan komme,
 Thi hoi er Alpen, Farten lang,
 Og Lusten qualm, og Stien trang.

Dg snart din Tid er omme." —
 Gienstjæved Gubben: „Før i Grav
 Jeg gaaer — mig strækker Graven —
 Til Paven
 Jeg vandrer med min Pilgrimstav.“

Han skar en Stav i Skovens Braa,
 Dg strax han gav sig til at gaae,
 Med Som han Skoen hærved,
 Dg taus med fast vanvittigt Smil
 Afsted han vandred, Mil paa Mil,
 Sam Længden ei forjæved.
 Men stærkt af Angst hans Hierte leed
 For Paven, sidste Dommer.
 „Nu kommer
 Det an paa hans Barmhiertighed.“

Han mærked ikke qualme Lust,
 Han mærked ikke Rosens Dust,
 Ei Binden, naar den solte;
 Han skiltes kold fra Fædreland,
 Han hilsed ingen fremmed Mand,
 Han ingen Lindring solte.
 En Tanke stod i Hiertet fast
 I Gensomhed, i Brimlen:
 „Vil Himlen
 Tilgive mig min Synd og Last?“

Til sidst han stod ved Rejsens Meed,
 Ved Vaticanets Herlighed.
 San Pietro stolt sig hvælved.
 Urbanus han i Purpur saae
 Med treleds Pavekrone paa,

Dg knælte ned, og skælved:
 „Du, som af Petrus Nøglen har!
 Som løse kan og binde!
 Forsvinde
 Lad nu en angret Brøde svar.“

Urbanus raabte med Foragt:
 „Man har mig alt din Brøde sagt.
 Ja, hvis du havde hæret
 Med Bold og Mord — en grusom Mand
 Endnu dog Christen være kan.
 Du var i Venusbierget,
 Du dyrket har en hedensk Gud;
 Dg var derom forviiset,
 At hiiset
 Dig træffer Hevnens strenge Bud!“

Tanhuser sank ved Pavens Ord
 I Stov; og i hans Hierte foer
 En Gysen som af Døden.
 Chordrenge skiont, som Engle, sang,
 Men ei han horte Stemmens Klang,
 Han saae ei Morgenrøden.
 „Forbandelse dig Himlen gav,
 Gud vil dig ei forlade,
 For Blade
 Udspringer af din tørre Stav.“

Nu laae han der i Kirkens Skied;
 Den blege Pilegrim var dod.
 „Udkaster ham i Kulen!
 Han faaer ei ærlig Jordefærd,
 Han er ei Siælemesse værd,

Han var i Venus'hulen.
 Forbandelsen ham Himlen gav;
 Gud vil ham ei forlade,
 For Blade
 Udspringer af hans tørre Stav."

Man vilde kaste ham i Muld —
 Da var hans Stav af Blade fuld,
 Af Roser, hvide, røde,
 Som fyldte store Kirkes Luft
 Med sød og med en himmelsk Duft.
 Da Englestemmer lode:
 „Med Herrens Ubarmhiertighed
 Skal Mennesker ei true.
 Kun skue
 Kan han i alle Hierter ned."

Gök von Berlichingen og Smeden.

Om gamle Gök med Haand af Jern
 Vi horte Götthe siunge;
 Ham nær, skøndt dog i Tiden fiern,
 Stod Digteren hiin unge.
 Men hvordan Gök Jernhaanden fik,
 Det Ingen kom for Dre,
 Det Sagn i Tidens Strøm forgif;
 Men det fik jeg at høre.

See, Smedens Gæse ganske nær
 Stod Borgen, mellem Lunde.

Ham Ridderen saae daglig der,
 Dg godt ham lide kunde;
 Thi Roes fortiener vel den Mand,
 Hans Birken er ei ringe,
 Som med sin tunge Hammer kan
 Malmet hiin stærke tvinge.

Dog var ei Lykken Smeden huld,
 Ham Skiebnen haardt har prøvet,
 Hans Hammer Mynt ei slog af Guld,
 Alt har ham Krigen rovet.
 Da Göþ engang fra Kampen drog
 Med Byttet, op ad Bakke,
 Han venlig ind til Smeden tog,
 Dg tog hos ham til Takke;

Betalte godt. Et Kys paa Kind
 Saa gav han Smedens Datter;
 Men Manden kiendte Riddrens Sind,
 Dg ei Mistanke fatter.
 Dog halv bedrovet tænker han:
 „Slig Helt i kraftig Bælde,
 Du gode Gud! hvorledes kan
 Hans Godhed jeg giengielde?“

Den tappre Göþ drog Wrens Bei
 Med ridderlige Klinge.
 Men altid kan man Seiren ei
 Hiem med til Borgen bringe;
 Med Haand, afhugget fra sit Led,
 Engang han drog tilbage.
 Da Sligt erfoer den gode Smed,
 Da standsed han sin Klage.

„Den tappre Gøtz er sær forstemt,
 Hans Haand ham monne broste;
 Jeg har ei hans Belgierning glemt,
 Og jeg skal nok ham troste.
 Igien mod Fienden som en Mand
 En Dyst han snart skal vove.“
 For Grubleri ei næsten kan
 Om Natten Smeden sove.

Dog Tanken, Klogten er ei seen,
 Hans Grublen Trost har funden.
 Nu sover Smeden, som en Steen,
 Og Sorgen er forsvunden.
 I Gæssen blæser Bælgen nu,
 Der banker liden Hammer.
 „Jeg atter lystig gjør hans Hu,
 Forjager al hans Jammer.

Bedrovelsen skal stande fiern,
 Og han skal Hielpen signe.
 Men ei saa let kan man med Jern,
 Natur! dig efterligne.
 Hvor kunstigt Fibrene sig snoe,
 Og sig tilhammen flette!
 Guds Kunst staaer over alle jo.
 Dog finder jeg det Rette.“

Engang i Sorgens mørke Stund
 Kom Gøtz fra Skovens Grene,
 Alene, fulgt blot af sin Hund;
 Forladt han gaaer alene.

Paa Smeden han veemodig seer:
 „J Balgen ruster Klingen;
 Du gode Smed! du seer ei meer
 Gotfred von Berlichingen.

En stakkels Krobling, o hvis Harm
 Man spotter, spotter Vaanden!
 See Stumpen her, min hoire Arm!
 Der sad mig Heltehaanden.
 Det skionne Kunstværk, som mig Gud
 Har til mit Haandværk givet,
 Jeg misted ved hans strenge Bud.
 En Spot nu blev mig Livet.“

„Herr Ridder! slaa jer kun til Taal;
 Bedrovelsen jeg ender.“
 Fra Bæggen Smedden tog af Staal
 En Haand med stærke Spænder,
 Og raabte: „Nu forsvandt jer Harm,
 Snart atter Mod J fatter.
 Spænd denne Tingest til jer Arm!
 Der har J Haanden atter.“

Dybt føler Riddren Gavens Værd,
 Og Gaven er ei ringe,
 Thi med sin Haand af Jern sit Sværd
 Kan han fortræffligt svinge.
 Dog — vistnok ei som lette Vaand,
 Ham Dvelsen maa lære;
 Thi tunge Sværd og tunge Haand --
 Hans Arm maa begge bære.

Nu gaaer Herr Göz i Skoven om,
 For Haanden at forsøge,
 Dg prøver Kraften, hvor han kom,
 Paa Egetræer og Bøge.
 Dg Grenen faldt ved hvert Forsøg,
 Hvor Eggen ind han sætter;
 Han vandrer under Geg og Bøg,
 Som om han fældte Jetter.

Nu iler han fornøiet hjem
 Fra de nedhugne Bøge;
 Men før han drager længer frem,
 Bil Smeden han besøge.
 Da hører han fra Skovens Høi
 Høit Manden paa ham kalde;
 Fra Huset lyder der en Støi,
 Som skulde Huset falde.

En Rabojunker ung og fræk
 Bil rove Smedens Datter.
 „Min vene Mø! forjag din Skræk,
 Snart jeg dig troster atter.“
 Til Fadren raaber han: „Du seer,
 Til Hielp dig kommer Ingen.
 Ei frygter jeg din Tilflugt meer,
 Herr Göz von Berlichingen.“

Da raaber Göz: „Det Ridderspil
 Skal ikke vare længe;
 Endnu har Gotfred Kræfter til
 At tugte faade Dreng.“

Fræk prøved Junkeren den Veg,
 Men sank for Heltens Bælde;
 Den Helt, som fældte Bøg og Gæg,
 Kan let en Junker fælde.

Ei Røveren gjør meer Fortræd;
 Og Gøks sit Die fæster
 Paa Smeden rørt, og raaber: „Smed!
 Din Haand er værd sin Mester.
 Naar Kunstneren hos Heltens boer,
 Og sluttet Bønnepagten —
 Da tvinge de den hele Jord,
 Da modstaaer Intet Magten.“

De to Røvere.

To Røvere drog vidt omkring i Jødelandet,
 Til alle Qvinders Skræk, af Mændene forbandet.

Jldgierninger man saae dem overalt bedrive,
 Og tidt af Raadhed blot de monne Folk aflive.

I Orkenen dem fiernt de skumle Klipper skiule;
 Retfærdighedens Sværd ei naaer til deres Hule.

Saa frygtelig er ei bag Krattet selv en Tiger,
 Thi den sig dog paa Rov først ud om Natten sniger;

Men disse Tvende gif med usorstemmet Haanen
 Til Mord ved høilys Dag, og kaldte Solen Maanen.

Dg dog — endskiøndt dem Hverv, Misgierninger forbinde,
Et meer forskielligt Par paa Jord var ei at finde.

Thi skion den Gne staaer i herlig Ungdomsalder,
Et gyldenloftet Haar ham ned om Skuldren falder.

Dg Diet er saa stolt, som Levens, naar man driffe
Den seer uskyldigt Blod — fordi den veed det ikke.

Den Gamle, mener han, han sønlig tro bør tiene,
Sin Fader, Gubben, der stærkt ligner en Hyæne.

Han har opdraget ham til blindt sig at adlyde.
Fra tidlig Barndomstid saae Drengen Blodet flyde.

Dg Fadrens Grusomhed i Blod han monne føle,
Før tænke kunde han, og før han kunde føle.

Uf Bane gaaer han i Forbrydelsernes Lænke,
Kun lunkent føler han, og lidt kun kan han tænke.

Men ridt om Aftnen dog, naar Solens Straaler sunke,
Der gløder i hans Bryst en menneskelig Funke.

Det tykkes ham, som om hans Fader ham bedaarer;
Paa dugget Blomst han seer med Diet fuldt af Taarer.

Dg naar han seer en Orm i Blomsterknoppens Hierte,
Han føler i sit Bryst en uforstaaet Smerte.

„Der Forstiel, synes mig,“ til Faderen han siger,
„Er dog paa Mennesket og paa en blodig Tiger.

Selv Tigren see vi kun paa andre Dyr sig snige,
Men ei paa Tigren selv, han skaaner sine Lige.“

„Skaan dine Lige kun!“ skreg Faderen, „og længe
Det varer ei, for dig din Ligemand vil hænge.

Da hielper det kun lidt, du svagt og modløst græder.
Skynd dig at æde ham, min Søn! for dig han æder.“

Imens de saadan stod, da høres der en Brimlen
Af Menneſker, og hid der iles i en Stimlen.

Ei Røverne faae Tid at flye til deres Hule,
Men i et gammelt Træ bag Lovene sig ſkiule.

En ung og deilig Mand, med Haaret ſkilt i Banden,
Hvis høie Blik foreent har Hjertet og Forstanden,

En Tale holder der med klare Røst i Brimlen,
Der tykkes Alle, som den lod til dem fra Himlen.

Men ſkiendt han byder dem de bedste Himmelskatte,
Enfoldig Talen er, Enhver den let kan fatte.

Da Taleren gaaer bort, og Sværmen dem forlader,
Med Gysen Sonnen ſig bortvender fra ſin Fader.

„Du ſeer mig ſidſte Gang!“ udraaber han forſærdet.
Da drager ſnyſende den gamle Røver Sværdet,

Og hugger efter ham med Dræberen, den tunge;
Men let undviger ham den Smidige, den Unge.

Til Templet Sonnen gaaer, hvor Hymner Folket ſjunger;
Men betle maa han der, for ei at døe af Hunger.

Da kiendes han engang, en Morder fuld af Laſter.
I tunge Lænker man ham ned i Fængſlet laſter.

Men da han til sin Død gaaer hen ad Byens Gader,
I Lænker, ganske nær, gienkiender han sin Fader.

„Jeg seer dig dog engang endnu, det maa du sande,
Min Søn! — for dybt dig ned til Helved at forbande.

I Fald du havde mig ei trodsjet, frygtet Broden,
Saa vandred begge vi nu ei til Piinselsdøden.“

„O, Fader! seer du hist den fromme Mand, som træder
Dø nær med Korset?“ — „Ja, jeg seer ham, den Forræder!

En kraftig Røver var endnu du, stolt forstøffet,
I Fald han havde dig ei med sit Ord forlokket.“

„O, jeg skal døe med ham, med ham til Døden vandre!
Det jeg langt heller vil, end leve med de Andre.“

Allverden kiender nu, hvad meer sig har tildraget,
At Jesus Christus ham til Himlen med har taget.

Et ædelt Hierte han i Synderen erkjendte,
Der bøiet paa sit Kors med Tro sig til ham vendte.

Han synded som en Blind, et Barn, og kysjed Riset,
Der straffed ham; og foer med Gud til Paradiset.

Stimanden.

En Ungersvend gif stærk og tryg,
Med Stav og Bylten paa sin Ryg,
Ad Biergets Sti;

Men først da han var klavret op,
 Blev fra den høie Klippetop
 Udsigten fri.

Han glædtes over Dal og Elv;
 I Baarens ungdomsrisse Dage
 Han blomstred selv,
 Og vendte siungende tilbage.

Som ned han steg ved Klippens Rand,
 Paa Beien modte ham en Mand,
 En Jæger stærk;
 To Flinter han paa Skuldren bar,
 Og over Panden var et Arr,
 Vel Kampens Bærk.

Lidt skummel saae den Jæger ud.

Det ei den Unge

Blev vaer; han tænkte paa sin Brud,

Og han blev ved at siunge.

Med Knoffelhaandens stærke Tag

Ham onskte Jægeren: „God Dag!“ —

„God Dag igien!“ —

„Hvem er I, om jeg spørge maa?“ —

„Skiondt før vi ei hinanden saae,

Ier gode Ven.

Jeg kalder hele Verden Ven:

Helt, Borger, Bonde.“ —

„Saa er I altsaa Hvermands Ven?“ —

„Nei, Fiende har i mig den Onde.“

Ad Stien hen de sammen gif,

Og tidt faldt brune Jægers Blik

Paa Svendens Dragt,

Dg paa Demanten reen og klar,
 Som han i Ring paa Fingren bar.
 „Tag jer i Agt;
 Her øves mangt et Røveri.
 Man skal ei frygte;
 Men Veien her er ikke fri,
 Den har et farligt Rygte.

„Heel kostbar vist er denne Ring.“ —
 „Ja, Jæger! der er Jngenting,
 Som den, mig fiær.“ —
 „Det er en sjelden Diamant,
 Den kaster rigt fra slebne Kant
 Sit stærke Skær.“ —
 „Jeg Ringen af min Pige fik;
 Men skiondt den sunkler,
 Tro mig dog, Henriettes Blik
 Demanten selv fordunkler.“

Som saa de gif ad Stien ned,
 Paa Kildemosset Jægren gled,
 Dg havde brat
 Ham Ungersvenden favnet ei,
 Da var han styrtet Dodens Bei
 I dybe Krat.
 „Min gode Ven! tag jer i Agt.
 Man maa ei frygte;
 Men I har selv om Veien sagt:
 Den har et farligt Rygte.“

Med selsomt Blik hiin paa ham saae:
 „I Fred du nu din Bei kan gaae,
 Du Yngling god!

Du frelste mig fra bratte Død,
 Jeg farver ei min Daggert rød
 Med Frelserblod.
 Farvel, farvel! Nu er vi qvit:
 Du skienkte mig paa Klipperanden
 Mit Liv; jeg her dig skienker dit."
 Saa taled — og forsvandt den Anden.

Gioglerne.

Til en Stad, som var rig ved sin Handel og Havn,
 Men hvor Spidsborger altid blev bister
 Paa hver Fremmed, der kom blot med Kunstnerens Navn,
 (Hovmod's retteste Navn er: Philister),
 Drog til Viniedands en fornoielig Flok,
 Bed Placater den Byen lod vide,
 At, naar Dandsen var endt, den som Menneskeblok
 Bilde staae i en spids Pyramide.

Dg hver Spidsborger folte sig dybt indigneert,
 Han ei brodlose Kunster belønner;
 Men den Ungdom, den Ungdom, den tænker forkeert!
 Der i Byen var Døttre med Søner,
 Dg de Piger fornoied den smidige Svend,
 Dg de Søner vel Smag kunde finde
 (Hver af morende Kunst en usigelig Ven)
 I den yndige Hest-Dandsferinde.

Dg saa kom de hver Aften, og fyldte det Huus,
 Hele Skaren til inderlig Gammen;

Men i Bertshuset Gubben, med Ol i sit Kruus,
 Kaldte Giøglere Flokken tilsammen.
 „Vi maae see i en Hast at faae Ende paa Sligt,
 Og til Raadet indgive vor Klage.
 Alt min Son skrev i Gaar et Veriderske-Digt;
 Vi maae strax dem af Byen forjage.“

Men som Gubben gaaer hjem til det Huus, hvor han boer,
 Vel for Kølighed hyllet i Kappen,
 Seer han Luen, som rød ud af Vinduet foer,
 Og i Røg brændte Døren og Trappen.
 „Alt, du evige Gud! Altting mistet jeg har,
 Skreg han hoit i Fortvivlelsens Tone;
 Men en Nabo med Trost ham beratted: „See, Faer!
 Jeg har reddet dit Barn og din Kone.“

Men fortvivlet han stirred til tredie Stof.
 „Ha, hvad hielper os Børn vel og Koner?
 Med at redde mig dem, troer du, dette var nok,
 Uden Banco med Obligationer?
 Snart nu brænder mig Alt, som det visnede Straa!“
 Han til Brandfolket hidsig sig vender:
 „Straalemester! lad Straalen mod Bindverne flaae;
 Seer I ikke, hvor diævelsk det brænder?“

Og de sproited og sproited, og Trommerne gif,
 Og hver Bægter peb hoit i sin Pibe;
 Men ei Obligationerne Borgeren fik,
 Hans Fortvivlelse kan man begribe.
 Da saa let som i Dands man paa Gaden hist saae
 Giøglerskaren, som hjem vilde vandre;

Men da Roden og Faren de kunde forstaae,
Trængte Flokken sig giennem de Andre.

Dg paa Skuldrene sprang under lystige Sang
Nu den Ene saa let paa den Anden;
Snart en Mennekestige paa Muren der hang,
Bygget op, hevet hid, som af Fanden.
Dg den Øverste Bindvet slog ind, og han tog
Kassen ud af den hvirvlende Lue,
Stod paa Gaden igien, rakte Gubben den hen:
„See, der har I jer hele Formue!“

Selv den dumme Hest bliver fiælen og mild,
Naar man floer den bag Dret og klapper.
„I har reddet min Rigdom af frygtelig Ild,
Dg, i Sandhed, I viste jer tapper.
Tag den Obligation! jeg er længer ei mut;
Til Belønning I skal den modtage.“
„Nei, brug I“, var Svaret, „den til Convolut,
Naar til Raadet I sender jer Klage!“

Lang i Ansigtet her Spidsborgeren stod,
Han fra Stedet knap Fod kunde flytte.
„Ei foragte man skal det letsindige Mod,
Jeg seer, det kan være til Nytte.“
Men Giøgleren loe: „Nu jeg ret jer forstaaer;
Skam jer ikke, kom dristig med Ordet:
Værken agter I ei, naar i Marken den slaaer,
Men naar stegt jer den bringes paa Bordet.“

ANMÆRKNINGER.

AMERIKANER

Side 1: Sivald og Thora.] (A) Almeen Læsning af blandet Indhold. Et Ugeskrift. Udg. af L. Kruse. Nr. 3 og 4, Mai 1800. (B) Digte af Adam Øhl., 1803. (C) Oehls samlede Digte, III, 1823. (D) Oehls Digterværker, XVII, 1846. I C og D er hver Verslinie gjort en Fod kortere.

— —, Linie 5-6: skionne Datter. | Kold skyndte han sig bort til] = B; A:

skionne Datter.

Sun elskte med en Kierlighed saa høi,
som nogentid en ædel Pige nært;
han var saa skion; men oh hans Mine loi!
thi følesløst og nedrigt var hans Hierte.

Ei blussed det af ædel Kierlighed.
Hvo kunde slikt hos Lastens Slave vente?
Med Haan han sig af Thoras Arme sled,
da ikke meer hans usle Flamme brændte.

Forgieves kaldte hendes blide Rost
den skumle Ridding bedende tilbage,
forgieves bævede det omme Bryst,
forgieves lod den ædle Thoras Klage.

Den Usle flygtede til

— —, — 8: Der kiofte Trællen sig] = B; A: med Guld han kiofte sig

— —, — 13-14: forsvinder. | Da ængstes han af underlige Nag] = B; A:

forsvinder.

I mørke Braa, hoit under aabne Tag,
som ei for Regn hans snge Legem giemmer,

der er han ene med sit bittere Nag,
og Kuld og Rædsel skælver i hans Lemmer.

Bestandig ængstes han af bittere Nag

Side 1, Linie 16: Da seer han hende bleg] = B; A: han seer den
Ædle bleg

— —, — 17-18: med sine matte Hænder. | Et sort og bettet Brød
indsvøber han] = B; A:
med mavre, runkne Hænder.

„D jeg vil kaste mig for hendes Fod,
oprigtig Arger sone skal min Brøde,
hvis ikke skal den sones med mit Blod!“
Saa huult i Nattens Rulm hans Klager lode.

En Byldt med usle Platter griber han

— —, — 21: vilde] = B; A: raffe
— 2, — 4: ængsteligt] = B; A: skrækkeligt
— —, — 7: ringe] = B; A: uselt
— —, — 8: Han] = B; A: men
— —, — 9: slæber] = B; A: skyder
— —, — 21: sorgelige] = B; A: melankolske
— —, — 25-28: er dog din Tid! osv.] = B; A:
er Eders Tid!“

lod Sivalds bævende og bange Stemme —

„Hvorledes kan I dog ved Midnatstid
til sliq en rædsom Handling Jer bekvemme?“

— 3, — 1: „Til dette Arbeid er jeg længe vant] = B; A:
„Dertil er jeg for længe siden vant
— —, — 2: fiende] = C; A: fiender
— —, — 4-13: ved Sacristiet vandre. | De Dodes Fred osv.
indtil: „Hvem“, spurgte Sivald] = B; A:
ved Midnatstider vandre.“

„Hvem — spurgte Sivald

— —, — 14: „Du] = B; A: „I
— —, — 15: Gienstvarte Karlen; „det] = B; A: var Kar lens
Gienstvar — det
— —, — 20: Fra sidst jeg redte her de Dode Senge] A og B:
fra sidst jeg rede her de Dode Senge; C og D: Fra sidst her
redtes Dode Senge
— —, — 24: spottet hendes stille Klage] = B; A: spottede den
Armes Klage
— 4: Vilhelm.] Siofna for Aaret 1802. udgivet af A.

- Øhlenslæger; udkommet i Dec. 1801, andet Oplag 1822: Vilhelm. Romance. — Digtet findes, uden tvivl flere Gange, optrykt som Gadevise uden Forfatternavn eller Aarstal.
- Side 8: *Kongen i Keire. Efter Goethe.*] (A) Siofna for Aaret 1802 osv. (B) Digte af Adam Øhl., 1803. (C) Oehls samlede Digte, III, 1823. (D) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- —, Linie 15: *Konning*] = B; A: *Konge*
- —, — 19: *saare*;) A og B: *saare*, C og D: *saare*
- —, — 20: *Gieftebud*] A, B, C og D: *Gieftebud*.
- 9, — 2: *Kun*] = B; A: *men*
- —, — 11-14: *I giennem dybe Taage osv.*] = B; A:
Han saae det styrte, driffe!
Det mildt under Volgen leer!
Saa matte segned hans Blikke.
Drak ei en Draabe meer!
- 9: *Romance af „Anden April 1801“.*] Anden April 1801. En dramatisk Situation. Af Adam Øhlenslæger. Ne careat pulera dies nota! Hor. Kbh. 1802. Side 1—2. Den „dramatiske Situation“ udkom i Marts 1802.
- 10: *Siølund.*] (A) Fortællingen Erik og Roller (see Oehls Digte, I, 1860, Side 306, i Anm. til Side 34); uden Overskrift. (B) S. Poulsens Nytaarsgave 1804: *Siølund*; i Anm.: *Siden Siølland*. (C) Oehls samlede Digte, 1823, I. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- 12, Linie 20: *Siølund*] = B; A: *Siølland*
- —, — 28: *Siølunds*] = B; A: *Siøllands*
- 13: *Biergtrolden.*] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- —, Linie 8: *Niords Søner*] Anm. i A: *Stormene*.
- 14, — 24: *blodrødt*] = B; A: *røde*
- 16, — 13: *Nu gaaer*] = B; A: *er nu*
- 17, — 24: *Tre Ulepiger*] = B; A: *tre andre Piger*
- 18, — 26: *Banges*] = B; A: *Udles*
- 19, — 3: *Redstjert*] = B; A: *Dg fæld*
- 20, — 27: *udspringe*] = B; A: *udspringer*
- 21, — 7: *Græ*] = B; A: *af*
- —, — 22: *bæve*] = C; A: *bæve*

- Side 21, Linie 23-24: Jernstole | De [spole] = C; A: Jernstole, | og spole
- 22, -- 22: Sølvbældet] = B; A: Sølvbældet
- --, -- 26-27: Til Biælfehuset I Dalen ile] = B; A: de til den landlige | Hytte ile
- 23: Hakon Jarls Død.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803: Hakon Jarls Død, eller Christendommens Indførsel i Norge. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823: Hakon Jarl. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845: Hakon Jarls Død. (D) Oehls Digterværker, XVII, 1846: Hakon Jarl.
- --, Linie 3: glimter] = B; A: skimter
- --, -- 11: knuser] = B; A: knaser
- 24, -- 20: lyde] = B; A: lyder
- --, -- 23: ile] = B; A: iler
- --, -- 28: Jeg skænder dog ei] = B; A: saa skænder jeg ei
- 26, -- 18: Indbryder] = B; A: indbrydes (anført som Trykfeil)
- 27: Skattegraveren.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 29, Linie 10: brænder] = B; A: skimter
- 30: Løveridderen.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 31, Linie 21: bestedt] = B; A: bestød
- --, -- 22: som vil mig Livet rove] = B; A: som mig mit Liv vil rove
- 32, -- 28: Da] = B; A: de
- 33, -- 17: hvem] = B; A: som
- --, -- 27: vist skal hevne] = B; A: vist hævne
- 35, -- 15-16: Borg i rolig Slummer | Hun vogtes af] = C; A: Borg hun roligt slummer, | omskændt af
- 36, -- 20: i] = B; A: med
- 37, -- 6: godt] = B; A: vel
- --: Fuglefangeren.] Digte af Adam Øhl., 1803.
- 40: Harald i Offerlunden.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845, samt (D) Oehls

- Digtværker, XIV, 1846; med Udeladelse af sidste Strophe.
- Side 42, Linie 3: taus] = B; A: ned
 — 43, — 4: 3 den] = B; A: den (anført som Trykfeil)
 — —: Ellchoien.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823; med et Tillæg af otte Stropher. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845; med det samme Tillæg. (D) Oehls Digtværker, XVII, 1846; uden hiint Tillæg.
- 44, Linie 14: Underværker skal] = B; A: Undertegn her skal
 — 45, — 6: man] = B; A: jeg
 — —, — 9: os i den aabne] = D; A: os ind i aabne
 — —, — 14: spragles] = B; A: spragle
 — 46, — 5: Hvis du ei villig mig ij] = B; A: hvis nu du ikke med i
 — —, — 7: jeg mod i Hu, de matte] = B; A: jeg mod, thi mine matte
- —: Spilleren.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digtværker, XVII, 1846.
- 47, Linie 2: Huus gienlød] = B; A: Herberg lød
 — 49, — 2: Mens Alt] = B; A: da alt
- —: Jurabierget.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digtværker, XVII, 1846.
- 51, Linie 2: Ved Afgrundsbredden stod] = D; A: ved Gravens Bredde, stod
- —: Fridleif og Helga.] Digte af Adam Øhl., 1803. — En heeltigjennem forskjellig Behandling af det samme Stof havde Digteren i Juli 1800 leveret til L. Kruses Almeen Læsning, Nr. 13.
- 53, Linie 1: flingend] Orig.: flinkend
 — —, — 7: Hel] Orig.: Hæl
 — 54, — 14: Riddingsmaal] Efter Oehls constante Sprogbrug; Orig.: Riddingsmaal
- 55: Guldhornene.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)

- Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846. — See Oehls Erindr., I, Side 188.
- Side 60, Linie 26: Gulbets] = B; A: deres
- 61: **Violsamleren.**] (A) Rahbeks Charis for 1803. (B) Digte af Adam Øhl., 1803. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I C og D kaldes Digtet: Den vanvittige Violsamler.
- —, Linie 8: Rattens] = B; A: Himlens
- 62, — 6: Kold bestraalt] = B; A: foldbestraalt
- —, — 20: indslutte] = C; A: indslutter
- 63, — 6: Sank hun, fulgt af mine Taare.] = B; A: segned hun fra sorten Baare.
- —, — 12: laae] = B; A: var
- —, — 22: med, du Giegode] = B; A: med dig, Giegode
- 64: **Valravnen.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 65, Linie 3: For Guld en Bølge bort jeg vil ei vælte] = B; A: For Guld jeg ei en Bølge bort vil velte
- —, — 25: i] = B; A: ad
- 66, — 3: rører] = B; A: vender
- 67, — 7-8: ind. Paa Egebord | Den] = B (som dog har bid istedetfor ind); A: ind, paa Egebord. | Den
- 68, — 26: tapper] = B; A: ædel
- 69, — 27: Malm] = B; A: Erts
- 71, — 3: sit] = B; A: det
- 73, — 5: hvidse] A: hvidsler; B og C afvigende
- —, — 6: lyde] = B; A: lyder
- 74, — 3: flamme] A, B og C: flammer;
- —, — 10: styrke mig i] = B; A: staae mig bi i
- —, — 17: holde] A, B og C: holder
- 75, — 21: standse] = B; A: standser
- —, — 22: Purpuræbe] = B; A: Purpuræber
- —, — 23: blive] A: bliver; B og C: vorde
- 76, — 9: Vilbt hendes Die] = C; A: Det brystne Die
- —, — 17: vifte] A: vifter; B og C afvigende.
- —, — 23: smile] A: smiler; B og C afvigende.
- —, — 27: hendes Die modløst græder] = B; A: hendes brystne Die græder
- 78: **Harpespilleren ved Posthuset.**] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls

Digterværker, XVII, 1846. I B og C er Digtet stærkt omarbejdet.

- Side 78, Linie 3: [snyge for Folket en Sang] = B; A: [snyge en underlig
- 80, — 4: [aaben] = B; A: [aabend]
- 81, — 11: [stivnes] = B; A: [er stive]
- —, — 12: [Gødt] = C; A: [Dyd]
- —, — 24: [dit] = B; A: [din]
- 83: [Rosmer Havmand.] (A) Digte af Adam Øhl, 1803. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 84, Linie 6: [paa] = B; A: [i]
- 85, — 5: [sig] = B; A: [dem]
- —, — 20: [Boven] = C; A: [Søen]
- 86, — 4: [Gæt] = C; A: [Et]
- —, — 6: [var faa rodt som Blod] = B; A: [lødede med Blod]
- —, — 10: [sikkerligt] = C; A: [sikkerlig]
- 87, — 1: [Da hører jeg ham Harpen] = B; A: [Jeg hører ham da Harpen]
- —, — 8: [Der sig som Luften] = C; A: [som sig i Luften]
- 88, — 13: [Handedræt er Vind] = B; A: [Hande er en Vind]
- —, — 25: [Tomme] = B; A: [Tromme (ansført som Trykfeil)]
- 90, — 5 og 7: [Gst] = C; A: [Gt (smlg. Linie 8 og 10)]
- —, — 10: [Gst] = B; A: [Gt]
- 92, — 22: [brede] = B; A: [brede (smlg. Linie 24)]
- 93, — 1: [bragt dig op paa] = B; A: [hævet dig paa]
- —, — 15: [blev] = B; A: [sprang]
- 94: [Anelsen.] Digte af Adam Øhl, 1803.
- 96, Linie 4: [stærkt] Orig.: [stærk]
- 98: [Skotteloberen.] (A) Digte af Adam Øhl, 1803. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl, 1845. (D) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 99, Linie 7: [glimter] = B; A: [skimter]
- 100: [Eventyret i den fremmede Stad.] (A)³ Rahbeks Den danske Tilskuer, 1803, Nr. 39 og 40, den 23de Mai: Eventyret i den fremmede Stad. En Romanze. (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehls sam-

- lede Digte, III, 1823. (D) Oehls Digtværker, XVII, 1846.
- Side 101, Linie 3: [Sjovsøfang] = B; A: Minnesang
 — —, — 7: [fiærligt] = B; A: venligt
 — —, — 11: [venlig] = D; A: venligt
 — —, — 21: [Den tredie Dag derhen] = B; A: Den fjerde Morgen bidhen
 — —, — 23: [Vinduet] = B; A: Vinduet
 — 102, — 7: [matte] = B; A: mørke (smlg. Side 101, Linie 23)
 — —, — 14: [Sørgerad] = C; A: lange Råd
 — —, — 19: [Vlyvinduet] = B; A: Vlyvinduet
- 103: **Blomst Underkion**. osv. [Efter Goethe.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuere, 1803, Nr. 36 og 37. (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Digtværker, XIV, 1846.
- —, Linie 20: [Greven.] = B; mangler i A.
 — 104, — 1: [for] = B; A: forend
 — —, — 2: [Var] = B; A: da var
 — —, — 4: [sender] = B; A: spreder
 — —, — 25: [stunder] = B; A: stander
 — 105, — 18: [pænt] = B; A: pænt
- 107: **Den første Valpurgis-Nat**. [Efter Goethe.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuere, 1803, Nr. 57. (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Digtværker, XIV, 1846.
- 109, Linie 8: [vi skal os] = B; A: vi os skal
 — 110, — 23: [Flammens] = D; A: Flammers
- 111: **Den gamle Kæmpe Cometes**.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuere, 1803, Nr. 64 og 65, den 29de Aug. (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, III, 1823. (D) Halvhundrede Digte af Oehl, 1845. (E) Oehls Digtværker, XVII, 1846. I C, D og E ere ti Strofer udeladte, og Overskriften forandret til Kæmpen Cometes.
- 113, Linie 1: [Stjerners Gulb] = B; A: Stjernegulb
 — —, — 10: [Kunst] = B; A: Gunst

Side 114, Linie 7: du] = B; A: den

— —: Uffe hiin Spage.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 19: mon] = B; A: Iob

— 119, — 16: tale] = B; A: taler

— 122, — 21: den] = B; A: det

— 123, — 4: Midien] = B; A: Miden

— —, — 13: Der] = B; A: Som

— —, — 15: Som] = D; A: Er

— 129, — 12: Midt i Elven stod] = B; A: Stod i Elven midt

— 130, — 14: Traadte] = B; A: Traade

— 132, — 9: stor] = B; A: heed

— —: Kund den Store.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XVII, 1846.

— 134, Linie 22: Nysgierrig nu hver Hofmand onskte fiende] = D; A: Hver Hofmand onskte nu med Higen fiende

— 136, — 2: tung] = B; A: stor

— —, — 7: Martyrviden] = B; A: Martyrviden

— —: Børggræderen.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XVII, 1846. I B, C og D, hvor Digtet hedder Ridderspøgelse, ere de to sidste Stropher ganske forandrede.

— 141: Skovkirken.] (A) Rahbeks Charis for 1807: Skovkirken. (En Romance.) (B) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (C) Oehls samlede Digte, III, 1823. (D) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (E) Oehls Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 10, og Side 142, Linie 16: Gudbrandsbalen] = E; A: Guldbbrandsbalen

— 143, — 1: gamle] = B; A: gamlen

— 144, — 17: vareb] = B; A: tvarede

- Side 144, Linie 21: os ind i tætte Rat] = C; A: os i de tætte Rat
- —, — 22: pludselig til mørke Rat] = C; A: pludselig paa eengang Rat
- 145, — 3: vise] = E; A: viser
- —, — 9: af] = C; A: i
- 146, — 17: skinte] = C; A: skinted
- —, — 22: det] = C; A: de
- 148, — 9: En Drosfel sad paa Lysestagens Arm] = B; A: Thi Drosfler sad omkring paa Stagens Arm
- 149: *Ægirs Gave.*] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1807, Nr. 81 og 82, den 16de November: *Ægirs Gave. En Mythus.* (B) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811; (C) Oehls samlede Digte, III, 1823; (D) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845; og (E) Oehls Digtværker, XVII, 1846: *Ægirs Gave.*
- —, Linie 8: om] = B; A: paa
- 151, — 9-10: Da Frigga reiste | Sig med] = B; A: Sig Frigga reiste | Alt med
- —, — 19-20: Heimskringla fiender | Den vene Nordens Me] = C; A: Saa trinde Lænder, | Som hun, har ingen Me
- 152, — 5: Nornen] = C; A: Rotha
- —, — 10-11: Ufers stolte Hær! | Men hvad standser Livets Magt?] = B; A: I er Livet; men | Hvo begrænses Livets Magt?
- —, — 12: Det gjør Nornens Spær.] = C; A: Hvo nedbryder den?
- —, — 28: Deelte] = B; A: Brustne
- 153, — 5: Dines] = B; A: Diens
- —, — 7: mild] = B; A: still
- —, — 10: i] = B; A: af
- 154, — 21: Bragi] = B; A: Ydun
- —, — 22: Da modnes paa] = C; A: Udskæffes af
- 156, — 1-2: Havde Sæmund i sit Skrift | Daaden] = B; A: Havde Daaden i sit Skrift | Sæmund
- —: *De tvende Kirketaarne*] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1808, Nr. 40 og 41, den 19de Mai: *De tvende Kirketaarne. En Kæmpevis.* (B) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811; (C) Oehls samlede Digte, III, 1823; (D) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845; og (E) Oehls Digtværker, XVII, 1846: *De tvende Kirketaarne.*

- Side 157, Linie 5: gnaver] = B; A: graver
 — —, — 6: haver] = B; A: har
 — —, — 7: Smaablomst] = C; A: smaa Blomst
 — 158, — 12: Dannevid] = B; A: Dannervid
 — —, — 21: Dotterlil] = B; A: Dotter lil
 — —, — 23: strunt og stolt] = C; A: stout og stolt
 — 159, — 14: Svende] = D; A: Svenne
 — —, — 22: udi] = B; A: i
 — —, — 23: Sanningen] = C; A: Sandheden
 — 160, — 25: Faldet] = D; A: Falden
 — 161, — 13: den] = B; A: hver
 — —: Agnete.] (A) R. Nyerups Nytaarsgave Idunna, 1812, med følgende Anm.: „Ovenstaaende Digt nedskrev Forfatteren i Paris, som Efterligning af den gamle Folkesang, han for en Del Aar siden havde hørt synge, og hvoraf der endnu vare Reminiscentser i hans Hukommelse. Foruden Digtets absolute Værd har det den relative, at det for Konstdommeren vil være interessant at kunne sammenligne det saavel med den baggesenske Bearbejdelse af samme Æmne, som med begges fælleds Ophav, den gamle Vise om Agnete. R. N.“ (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl, 1845. (D) Oehls Digtværker, XVII, 1846.
 — 164: Børnene i Maanen.] (A) Aglaia En Nytaarsgave for 1810. Udg. ved G. Bonnier: Børnene i Maanen. (En Buggevise). (B) Oehls samlede Digte, III, 1823, og (C) Oehls Digtværker, XVII, 1846: Børnene i Maanen.
 — 165, Linie 1: Sen] = B; A: Ser
 — —, — 2: Har] = B; A: Hver
 — —, — 12: Børn de var] = B; A: Børn var
 — —, — 15: Men hvor bli] A, B og C: Men bli
 — —, — 16: smuffe] = B; A: nette (smfg. Linie 9).
 — —, — 18: Did] = B; A: Sen
 — —, — 20: Udvælber] = B; A: Udvælber
 — —, — 21: fryde] = B; A: fryder
 — —, — 23: Ewig fatte] = B; A: Satte evig
 — —, — 28: Bogers] = B; A: Bagers
 — 166, — 4: ad] = B; A: paa
 — —, — 9: blier] = B; A: blev

- Side 166, Linie 11: Muntre du dem altid] = B; A: Munter man dem fiedse
- —, — 15: Naar du vorder stor] = B; A: Naar dine Børn er stor
- —, — 20: Til din Grav, som til din] = B; A: Paa din Grav som paa din
- —: Sigrød med Sløret.] (A) Digtninger af Adam Oehl, I, 1811: Sigrid. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823, og (C) Oehls Digtværker, XVII, 1846: Sigrid med Sløret. I B og C ere de sex første Stropher udeladte. Efter Fortalen til A (see Oehls Digte, I, 1860, Side 297) maae denne og de sex nærmest paafølgende Romancer antages skrevne i Sommeren 1810.
- 170, Linie 4: Blot] Anm. i A: Dffer.
- —, — —: hidbragen] = B; A: hidbragne
- —, — 8: dybe] = B; A: brudte
- —, — 13: Tislien] Anm. i A: Gulvet.
- —, — —: Dife] Anm. i A: Gudinde.
- 172, — 26: Tgiennembrøder] = B; A: Tgiennembrøder
- —, — 28: Græsset] = B; A: Grøntet
- 173, — 11-12: at hele Toraarslarven | Er Treias Tjæderham i Regnbuvarven.] = C; A: at Dækket som hun skuer, | Er Treias Ham farvet i Heimdals Buer.
- 174, — 19: ved] = B; A: paa
- 175, — 6: pludseligt] = C; A: pludselig
- —, — 26: fremspirer] = B; A: sig reiser
- 177, — 6: for] = B; A: strax
- 178, — 24: flappe] A, B og C: flapper
- 181, — 12: milde] = C; A: vene
- 182, — 14: og] = B; A: men
- —, — 22: Ynglingen] = B; A: Dthar snart
- —, — 28: vel fortient] = C; A: velfortient
- 183, — 9: moderlige] = B; A: modelige
- —, — 10: Hun troer at være ved] = B; A: Hun vover være ved
- 184, — 6: sad] = B; A: var
- 186, — 6: vende hjem igjen til] = B; A: vende atter om til
- —, — 7: Min Lod er kastet, her skal Hjertet isne] = B; A: Min Stav er brudt, her skal mit Hjerte isne
- 188, — 16: ængstligt] = B; A: ængstlig
- 190, — 17: han] = B; A: hin
- 194: Harald Hildetand.] (A.) Digtninger af Adam Oehl,

- I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digtværker, XVII, 1846.
- Side 194, Linie 11: [Ihgen] Anm. i A: Helt.
 — —, — 20: [Dienhaar] = B; A: Dinehaar
 — —, — 28: [Evinefykfel] Anm. i A: En Slagtorden som en Evinetryne.
 — 195, — 1: [Ledregaard] = B; A: Ledragaard
 — —, — 7: [Bal] Anm. i A: Den døende Helt, der gif fra Balpladsen til Balhal.
 — 196, — 26: [Dffce] = C; A: Dffred
 — —, — 27: [Stafal] Anm. i A: Staaende Karl, der ei tør sidde med de Andre; Staffel.
 — 201: [Kofentrærerne.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digtværker, XVII, 1846.
 — 205, Linie 10: [Brunelleschis] = B (Bruneleschis); A: Brunelechis
 — —, — —: [Brunelleschi] Anm. i A: Bygmesteren.
 — 206: [Den hemmelige Kof.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digtværker, XVII, 1846.
 — —, Linie 25: [Est du en] A, B og C: Est en (At denne sidste Læsemaade kun er en Trykfeil, og ikke en forsætlig Afvigelse fra Versemaalet, bekræftede Digteren selv for en Snees Aar siden paa nærv. Udgivers mundtlige Forespørgsel.)
 — 207, — 20: [hurtigt] = B; A: hurtig
 — 208, — 3: [ville] = B; A: ffulle
 — 210: [Tidens Perspektiv.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digtværker, XVII, 1846.
 — —, Linie 24: [daler] = B; A: dafed
 — 212, — 19-22: [„Skade, vi ei saa formaae osv.] = B; A:
 Dg den Gamle: „Vi formaae
 Tiden ei at giennemgaae!“ —
 Saa paa ham et Dieblif,
 Smilte, favned ham — og gif.
 — —: [Augustinus.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Halv-

- hundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- Side 212, Linie 26, til Side 213, Linie 1: Sig søger nær ved Klippens
Kanter? | Hvo læser store Jolianter] = B; A:
 Bag fratbevorne Stammer søger?
 Hvo læser pergamentne Boger
- 213, — 2: hist] = B; A: nær
 — —, — 5: Solen] = D; A: Skoven
 — —, — 7: violblaa] = B; A: violne
 — —, — 30: herligt] = B; A: herlig
- 214, — 4-7: Naar Lastens Seier mig forfrækker; osv.] =
 B; A:
 Naar Lastens Fryd min Aand forfrækker;
 Naar mod Uhyrets List og Vold
 Med Dydens diamantne Skjold
 Med Skælven jeg mit Bryst bedækker.
- —, — 15: paa blotte Hvalving] = B; A: i Firmamentet
 — —, — 16: Tidens bedste] = B; A: Livets ædle
- 215, — 28: hurtig] = B; A: langsomt
- 216: **Daniel Rankau.**] (A) Digtninger af Adam Oehl.,
 I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C)
 Oehls Digterværker, XVII, 1846; med Udeladelse af
 fjerde Strophe.
- 217, Linie 7: Løvefulen] A, B og C: Søverfulen.
- 218: **Violen. Efter Goethe.**] (A) P. Foersoms Poetisk Lomme-
 bog for 1813. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823.
 (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. (M) Mscpt. til
 Syngespillet Fornuftgiftermaalet Nr. 2, see Oehls
 Syngespil, Lystspil osv., V, 1860, Side 343-344.
- 219: **Portnerindens Tilbagekomst.**] (A) Molbechs Maanedsskrift
 Athene, Juni 1814: Portnerindens Tilbagekomst. Legende.
 (Efter *Fouqué.*) (B) Digterværker af Oehl., V, 1836:
 Portn. Tilb. Legende efter N. Helwig. (C) Oehls Digter-
 værker, XVII, 1846: Portn. Tilb. Leg. efter Amalie Helwig.
 (M) Den i Oehls Digte, I, 1860, Side 333, i Anm. til Side
 270 omtalte afskrevne Samling: Port. Tilb. Leg. (Efter Amalie
 v. Helwig)
- —, Linie 6: Tidlig viet, uden egen Villie] = B; A: Tidlig
 indviet, uden Drift og Villie

- Side 219, Linie 16: Bure] = B; A: Sfure
 — 220, — —: Glskovs] = B; A: Venffabs
 — —, — 17: Blomsterenges] = M; A, B og C: Blomster-
 grenes
 — 221, — 20: al] = M; A, B og C: alt
 — 222, — 3: vinke] = B; A: vinker
 — —, — 8: egen] = M; A, B og C: egne
 — —, — 20: I den frygtelige] = B; A: Selv i frygtelige
 — —, — 26: jo] = B; A: her
 — 223, — 6: et saa sødt, jeg veed ei hvad] = M; A, B og
 C: et saa sødt Jegveedeihvad
 — —, — 7: den Mand] = B; A: nu Den
 — —, — 10: fager] = M; A, B og C: fagre
 — —, — 20: opluer] = B; A: opulmer
 — —, — 26: Drikker] = B; A: Ripper
 — 224, — 4: efter] = B; A: til en
 — —, — 16: Utter] = B; A: Hift alt
 — 225, — 10: Urtekosten, du har her sat ind] = B; A: Urte-
 kosten, her du plantet ind
 — —, — 22: bange] = B (og M); A: lange
 — 226: **Den vandrende Ridder osv.]** (A) Molbechs Athene,
 Aug. 1815: Den vandrende Digter eller Don Quirote den
 Yngre. (Et Fragment.) (B) Oehls samlede Digte, II,
 1823: Den vandrende Digter eller Don Quirote den Yngre.
 En 3dyl. — Oehl. siger i sine Erindr., II, Side 116—117,
 (smlg. Side 130), hvor han omtaler sit Ophold i Paris fra
 Nov. 1806 til Midten af 1808: Jeg . . . skrev adskillige Poesier
 paa Tydsk, hvoriblandt Der irrende Ritter. En polemisk-
 didactisk 3dyl er egentlig ingen; dog har jeg siden optaget den
 forkortet i min tydsk Samling for de poetiske Steders Skjld,
 som den, efter Kyndiges Dom, ikke mangler. En fri Omsarbejdelse
 paa Dansk i Hexametre af de første Sange findes i mine samlede
 Digte. — Ordet Digter istedetfor Ridder i begge de danske
 Kilders Overskrift hidrører aabenbart kun fra en Skriv- eller
 Trykfeil.
 — —, Linie 26: Kiærlighed] = B; A: Glskov
 — 227, — 7: Blomster og saftige] = B; A: Blomst, og de
 saftige
 — —, — 23: Roncival] A: Roncisval; B: Roncisvallis
 — —, — —: her] = B; A: hift

Side 228, Linie 5: Jagter] = B; A: Kummer
 — —, — 7-10: i Riften." | Saa var i Skoven osv. indtil til
 Frankfurt] = B; A:

i Riften.

Did mig falder en Røst."

Dg saadan talet, besteg han

Postkarlen som gik til Frankfurt

- —, — 20: Maritorne] = B; A: Mariturne
 — —, — 21: fortalt] = B; A: fortalte
 — 229, — 3: op grændsed] = B; A: opgrændsed
 — —, — 4: stod] = B; A: var
 — —, — 28: som en rynket] = B; A: som rynket
 — 230, — 2: selv personlig] A: selvpersonlig (B ganske afvigende)
 — —, — 6: hyppige] = B; A: suredede
 — —, — 10: Nutid] = B; A: Nutids
 — —, — 19: frogede] = B; A: frogende
 — —, — 25: og Vandrerens Godtrin] = B; A: og den sorgløse Vandrer
 — —, — 26: svared] = B; A: svarde
 — 231, — 8: Knortekiuppen] A og B: Knortekiuppen
 — —, — 22: var] = B; A: er
 — —, — 26: gaaer] = B; A: staaer
 — 232, — 13: tilbage] = B; A: igjen
 — —, — 20: i det skulende] = B; A: i skulende
 — 233, — 11-12: Jesabel, som styrked | Høit fra] = B; A: Jesabelle, som styrked | Ned fra
 — 234, — 12: hvis ei hos] A: hvis vi hos; B: hvis hos
 — —, — 21: mofede] = B; A: muldne
 — —, — 26: og Straa sig hented til Sengen] = B; A: og hented sig Straa til Sengen
 — 235, — 1: Saadan] = B; A: Derpaa
 — —, — 3: laante ham villig sin Lampe] = B; A: laante villig ham Lampen
 — 236, — 3: brændte] = B; A: brændted
 — —, — 4: Flok forhungrede] = B; A: Flok de forhungrede
 — —, — 7: han utaalmodig fra] = B; A: han vild og forundret fra
 — —, — 8: Greb sin Stav, sin Kaffet, og] = B; A: Greb sin Hat og sin Kæp, og
 — —, — 17: grønsværfrandsede] = B; A: grønsværbefrandsede
 — —, — 18: i Dalen sin graa] = B; A: mod Philip den graa
 — —, — 24: med] = B; A: som
 — 237, — 11: guulskiort] = B; A: guulskjøre

- Side 237, Linie 15: i [smaae] = B; A: i de [smaae]
 — —, — 29: Man] A og B: Men
 — 238, — 19: treen] = B; A: fom
 — —, — 28: et [Sund] d. e. (efter en særegen Sprogbrug hos Digteren) et Øieblik.
 — —, — 30: overflødig] = B; A: overflødige
 — 239, — 2: bugnende] = B; A: bugende
 — —, — 4: Arbeidsomme] = B; A: Den stærkeste
 — —, — 27: Al vor Philantropie] A: Al vor Philantrophie;
 B: Hele Philantrophien
 — 240, — 3: Siælebod-Streger] = B; A: Siælebodstreger
 — —, — 6: Præfen] = B; A: Præf
 — —, — 17: Hvorpaa] = B; A: Hvori
 — —, — 26: gravitetiff] = B; A: ærværdig
 — 241, — 23: [smaa] = B; A: lille
 — —, — 28: banded] A og B: banfed
 — 242: William Shakspeare.] (A) J. C. Hauchs Iris, Nytaarsgave for 1819: William Shakspeare. En Romance af Dehlsenshlåger. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
 — —, Linie 19: yndigt sig strækker den] = B; A: yndigt rækker den
 — —, — 20: den] = B; A: sin
 — 245, — 12: Digternes] = B; A: Gudernes
 — —, — 17: Rakken] = B; A: Armen
 — —, — 25: Da William saae det] = B; A: Da Skytten blev vaer det
 — 246, — 13: om Skaansel] = B; A: saa venligt
 — 247, — 14: Drurylane] = B; A: Skuespilhuset
 — 248, — 4-9: Tidt stormer Ungdommen, osv.] = B; A:
 Sil være Diana, den hellige Slut!
 Thi havde han ikke Hjorten skudt
 Hvor Maanen i Skoven bæver,
 Saa havde han slaaet en fredelig Leir
 Som Uldenvæver i Warwickshire,
 Nu blev han en bedre Væver.
 — —, — 14: Roser] = B; A: Rosen
 — —: Den selsomme Jordefærd.] (A) Rahbeks Hesperus, I, 2, August 1819. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
 — —, Linie 18: Da seer han i borgerlig] = B; A: Da seer seer han i borgelig
 — 249, — 4: Det] = B; A: De

- Side 249, Linie 13: ei som Kongens] = B; A: ei, Kongens
 — 250, — 2: Maane] = B; A: Maanes
 — —, — 13: sætte ham bi!] A, B og C: satte ham bi.
 — 251, — 7: Gravens] = B; A: sin
 — —, — 27: Han saae dem] = B; A: Saa saae han dem
 — 252, — 22: I Storm og Regn uden Hiem og Læ] = B og C (som dog ved en Trykfeil have Hiem for Hiem); A: I Stormen og Regn, uden Hiem og uden Læ
 — 254, — 13: Ridderviv] = B; A: Riddersviv
 — —, — 16: det stolteste Mod] = B; A: et umætteligt Mod
 — —, — 20: Frihed hun fik] = B; A: Lyset hun saae
 — —, — 22: Mulm under Jorden randi] = B; A: Morke
 saa langtid randt
- 255: Den holde Lars Bagge.] (A) Oehls samlede Digte, I, 1823. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. — Denne Localisering af et borgersk Digt er første Gang trykt under Navn af Hæderssang over den brave Lars Bagge i Rahbeks Den danske Tilskuere, 1801, Nr. 94 og 95, den 7de Dec., men i en meget umoden Form, som ikke kunde lægges til Grund for nærv. Udgave, hvor kun nogle enkelte Ord ere hentede fra den (T). Oehl. skriver i sine Erindr., I, Side 160—161: Et selsom Tilfælde maa jeg fortælle, som indtraf paa denne Tid [1801]. Jeg havde læst Bùrgers Lied vom braven Manne. Det begeistrede mig, og jeg oversatte det paa Dansk. Ligesom jeg var færdig dermed, traadte L. Kruse ind til mig i min Stue. Jeg spørger: „Hvad Nyt?“ — „Har du Intet mærket til den stærke Storm i Nat [den 3die Nov.]?“ — „Nei, jeg har sovet roligt hele Natten.“ — „Der er vist skeet megen Ulykke paa Soen,“ vedblev Kruse; „men een Ulykke er i det mindste forhindret ved en Somands Heltemod. Folkene paa et strandet Skib langt ude paa Rheden kunde ikke redde sig. Tusinde Mennesker stode paa Toldeboden, Ingen vovede sig ud. Nu kom Grosferer Staal Hagen, og lovede den Mand en betydelig Sum, som turde redde dem. Sifferen Lars Bagge springer i en Baad, redder de Skibbrudne med Livsfare, og beder Skibmanden give dem Pengene; selv vil han Intet have.“ —

„Nei,“ raabte jeg, „det er alt for selsomt.“ — „Hvad mener du?“ — „Der ligger den hele Historie poetisk beskrevet paa Bordet. Jeg behøver kun at forandre Navnene og nogle Vi-omstændigheder.“ Jeg fortalte nu Kruse Hændelsen, og han forundrede sig med mig. Digtet blev trykt, og behagede; men det forunderlige Tilfælde fortaug jeg, af Frygt for at man skulde troe, det var opdigtet. Mange Aar efter har jeg i mine samlede Digte fortalt denne Hændelse i det lille Digt Varslet, som følger efter Romancen Lars Bagge. — Digtet Varslet, som findes (A) i Oehls samlede Digte, I, 1823, og (B) i Oehls Digterværker, XIV, 1846, lyder saaledes:

Varslet.

—
 Er der i Sandhed Varsler til?
 Een siger Nei, en Anden Jo.
 Hvo vel den Riv afgjorte vil?
 Jeg lader Hver sin egen Tro.
 Men hvad med den bürgeriske Sang mig er hændt,
 Det gjør jeg Alle nu her bekiendt.

En stormfuld Dag jeg sad og skrev,
 Og mærked ei til stærke Blæst;
 I Phantasiens Land jeg drev
 Paa Pegasus, min kiære Hest.
 Vel vare dens Binger endnu kun smaae,
 Dog kunde den alt dem i Luften slaae.

Paa Bùrgers Digte fat jeg fik;
 Og som jeg aabned Bogens Rand,
 Faldt af en Hændelse mit Blik
 Paa Bisen om den brave Mand.
 Den Sang mig hued, jeg skrev — og brat
 Paa danske Tunge den var udsat.

Dg næste Dag en Ven kom ind,
 Dg treen i Stuen til mit Bord,
 Fortalte mig om Veir og Wind,
 Om Redning og om Nød saa stor.
 Med store Dine jeg spurgte: „Hvad?“
 Dg stirred hen paa det skrevne Blad.

„Du sidder ogsaa,“ mæled hiin,
 „Dg tænker kun paa Niim og Gias“
 (En Ungdomsven er sielden fin,
 Dg tidt gaaer Drilleri for Spas);
 „Men hvad der i Virkeligheden skeer,
 Det sielden rigtigt Poeten seer.“

Nu nævnte han Lars Bagges Navn.
 Til min Forundring var der skeet
 Den samme Daad i Kiøbenhavn,
 Som den, jeg sang med min Poet.
 Dg uden at vide min Helts Bedrift,
 Den var alt tegnet med Bardefkrift.

Jeg taug, og rakte Bisen hen,
 Forundret selv, men siælestro.
 Forundret læste den min Ven,
 Dg vilde knap sit Die troe.
 Med liden Forandring, Bennen fandt,
 At paa Lars Bagge den paaesed grandt.

Han sagde: Hændelsen var sær.
 Jeg meente: Barfelet var smukt.
 Bestem, min Læser! selv dig her
 Alt efter din Natur og Tugt,
 Om du antager Sympathie
 For Heltedaad og Poesie.

- Side 255, Linie 2, og Side 259, Linie 7: om] = T; A, B og C: for
- 256, — 18: store, [smaa] = C; A: stor' og smaae
- 258, — 12-13: Og snartlig kom han usfadt hjem, | Og Alle] = T; A: Og dristig kom han atter hjem, | Til Alle
- 259: Sangeren. [Efter Goethe.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 266: Fabler. 1, 2 og 3.] (A) P. S. Martins Idunna. Læsning af blandet Indhold. II, Jan. 1823. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I B og C findes Nr. 1 og 2 omarbejdede til et kortere Versemaal, og i C er Nr. 3 forkortet til det Halve.
- 268: Fabler. 4, 5, 6, 7 og 8.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I B er af Nr. 5 de to sidste Verslinier udeladte, og af Nr. 8 kun de sex første beholdte.
- —, Linie 22: en Pung] = B; A: et Ætrin
- 269, — 1: Pengepungen] = B; A: Pengeffrinet
- 270: Jisposten.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 273: Ridderen ved Kulsvierhytten.] (A) Oehls samlede Digte, III, 1823. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 275, Linie 15: Boghals] A, B og C: Boghals
- 276: Storken.] (A) Nyt Aftenblad, 1826, Nr. 10, den 11te Marts. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846. (M) Orig.mscrpt., tilh. N. P. Nielsens Efterladte: Til Madame Anna Wersshall fra H. Dehlenschläger. (1826.) Storken. (En Romance.)
- 277: Linie 15: [piller] = M; A: straalr
- 279, — 3: den] = M; A, B og C: de
- 280, — 4: Her] = M; A: Der
- —, — 6-8: Grav. | Saae du fra Æhens Rister | Ham doe i salten Hav?] = B; A: Grav; | Saae, giennem Æhens Rister | Ham doe i salten Hav.

- Side 280, Linie 16: stille] = B; A: blide
 — —, — 21: ham] = M; A, B og C: han
 — 281, — 26-27: blev. | See, for] = C; A: blev; | Seer — for
 — 283: Bissekammeren.] (A) A. P. Liunges Maanedsskrift Hertha, Marts 1827: Bissekammeren. (Romance.) (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846. (M) Orig.mserpt., tilhørende N. P. Nielsens Efterladte.
 — —, Linie 17: J(bens] = B; A: Jaffens
 — 286, — 10: Men Hjertet var ei frit] = B; A: Jør var ei Hjertet frit
 — 287: Herlufsholms Skole.] (A) A. P. Liunges Hertha, Juni 1827: Herlufsholms Skole. En Romance. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
 — —, Linie 23: Herligt] = B; A: Vigtigt
 — —, — 28: fiæffe] = B; A: tappre
 — 288, — 24: mangen] = B; A: hver en
 — 289, — 26: Det var ei den Tids Lov] = B; A: Var da ei Tidens Lov
 — 291, — 11: Men snart hans Frygt er vegen] = B; A: Men Frygten snart var vegen
 — 292: Kæmpebegravelsen.] (A) Oehls Prometheus, I, Dec. 1832: Kæmpebegravelsen. Ballade. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
 — —, Linie 25: Al deres] = C; A: Den hele
 — 294, — 1: hvid] = B; A: blid
 — —, — 2: Brudekrands] = C; A: Bladkrands
 — —, — 3: dem,yndigblid] = B; A: dem, venlig, hvid
 — 300, — 23: Tindingen Arr af] = C; A: J Tinding — Arr af
 — 302: Udgangsoget.] (A) Oehls Prometheus, II, Jan. 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
 — —, Linie 14: mateiet] = B; A: tyndbenet
 — —, — 15: bladløse Lund] = B; A: bladløse vindige Lund

Side 304: *Giøttø.*] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst og Christian Winther. 1838. (B) Oehls Digterværker XVII, 1846; forkortet ligesom i nævværende Udgave.

— —, Linie 5-6: vakte. | *Ansigt*] = B; A:
vakte;

Ihi den græffe Oldtids Rester
Lærte den moderne Mester
Stiønne Former, Træk af Ynde;
Dg, naar Kunsten vil begynde,
Snart det Fromme, snart Naive,
Stiønndt fordreiet til det Stive,
Hjerterne kan let henrive.

Ansigt

— —, Linie 23-24: *Cimabue.* | *Snart*] = B; A:
Cimabue.

Han sit Die paa dem fæster,
Dg han blev den forste Mester
I Toskanas Blomsterhave,
Med en sielden Landens Gave.
Han foræbled Grækerkunsten;
Gi den samled meer i Dunsten;
Bragte mangt et Værk tilveie,
Som kan lange Savn opveie.

Snart

— 305, — 2-3: *Geniet.* | *Som han saadan*] = B; A:
Geniet!

At! hvad hjælper ovet Haanden?
Tænkte han, naar ikke Manden
Stiænker Billedet sit Væsen;
Som da Herren Liv i Næsen
Rusted Klampen, — at det Manden
Blev, med Jøsefsen, Forstanden!
Tit forstemt, i Arnos Dale
Gik fra sine Læresale
Mesteren, fra Ynglingsfaren.
Slet med den han kun var faren.
Efterligne vel den kunde, —
Manden — var der ingenlunde!

Som han saadan

Side 305, Linie 4-5: opdaged; | Drengen] = B; A:

opdaged,
Grimet, og med Haar uredte,
Som dog loffede sig bredte.
Drengen

— —, — 20-21: Gudinder! | Kom, du lille] = B; A:
Gudinder!

Saadan Græfkerne begyndte,
Da dem hoie Muser yndte;
Oste tidligt, oste silde
Fra Naturens friske Kilde.
Deri vi dem først maae ligne,
Saa vil os Apol velsigne.
Gi det hielper stort man leger!
Tanke —, Tegne — Narrestreger —!
Gi det hielper meget mere
Enkelt Skionhed copiere.
Deri skilte sig de Gamle
Fra de Nye! — Som Børn de famle
Mellem Skionheds brustne Stumper,
For at hægte dem til Klumper.

Kom, du lille

- 306: *Mikel Angelo.*] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst og Christian Winther. 1838. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 308, Linie 29, og Side 309, Linie 13: *Sodorini*] = B; A: *Soderini*
- 311: *De forskellige Vaabner.*] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst og Christian Winther. 1838: En ganske anden Bisp (d. e. en ganske anden Bisp end den i det baade der og i nærværende Udgave nærmest foregaaende Digt omtalte). (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846: *De forskellige Vaabner.*
- 313, Linie 7: *Grenene snart vil miste*] = B; A: *Grenene vil ei miste*
- —, — 27: *meeft*] = B; A: *hoist*
- 314: *De tre Tegn i Skoven. Efter L. Tieck.*] (A) Digtninger af Ludwig Tieck. Oversatte af Oehl., I, 1838:

De tre Tegn i Skoven. Romance. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846, hvor fem Stropher mangle, aabenbart ved en Trykfeil. I Anmærkningerne bag i A siger Oehl. om De tre Tegn i Skoven: Dette heistragiske Digt har jeg ladet følge med første Deel, for strax at give Læseren Leilighed til at beundre Tiecks Sleersidighed. Skiondt han som Lyriker mindre udmærker sig, indeholder dog denne Romance store lyriske Skionheder. Det er et gyseligt Eventyr i hei poetisk Dragt. Klippeborgen, Skoven, Ratten Stormen, den Gamles Fortvivlelse, Sonnens fromme Trosten, hans barnlig uskyldige Kierlighed, der forgives søger at redde den forbruderske Fader; Diævelens haanende List — den Udfigt til Redning, der pludselig forsvinder som et Lyn, og gjør Ratten endnu fortere: Alt gjør Skildringen af denne Middalalderens Mythe (Fortvivlelse paa Dødsfengen over uhyre Forbrydelse) til etielden hyperligt Maleri. Romancen er skrevet med en Usonants af Vocalen u, der toner i hveranden Linie hele det lange Digt igiennem som en hylende Stormvind. Allerede for Tieck, der dog kunde vælge, hvad han vilde, da han digtede, var dette vanskeligt nok, og har forarsaget, at flere Vers ere blevne tvungne og uthdelige. At oversætte det saaledes, var umuligt; jeg har derfor ladet Riim træde i Usonantsens Sted, men dog søgt, saa meget muligt i dybe Toner at beholde den mørke Colorit.

Side 322, Linie 20: Af] = B; A: Ved

— 325, — 17: det Banvid] A og B: den Banvid (smlg. Linie 22, hvor baade A og B have: sit Banvid)

— 327, — 20: og om] = B; A: som om

— 328: Jægeren paa Frieri osv.] (A) Særskilt Tryk: *Jægeren paa Frieri og Dyrene som Raadgivere. (Ideen efter det Tydske). Kbh. Trykt hos J. D. Qvist. 1839. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* (B) P. L. Møllers Gæa for 1845; Overskriften som i A. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846: *Jægeren paa Frieri.* A og B have i hver Strophe efter anden og sjette Linie et Tra ra!

- Side 328, Linie 21: [neg] = C; A: ud[neg]
 — —, — 23: [Dg] = C; A: [han]
 — —, — 25: [dig] = C; A: [langt]
- 330: [Zweckhandleren.] (A) Nye Romancer af Oehlen-
 schlæger, Ingemann, Hauch, Aarestrup, Winther
 og Holst. Udg. af H. P. Holst. 1843. (B) Oehls
 Digterværker, XVII, 1846.
- —, Linie 17: [let] = B; A: [libt]
 — 331, — 9: [han er smuk. Hun] = B; A: „[han er smuk!]
 hun
 — —, — 14: [Stenene med flare] = B; A; [Stenen med de
 flare
 — —, — 22: [han] = B; A: [hun]
 — 332, — 18: [hurtigt] = B; A: [hurtig]
 — —, — 23: [Rafsen] = B; A: [Roften]
- 333: [Ivan Wasiliewitsch.] (A) Poesie og Prosa. Udg.
 af P. N. Jørgensen. (B) Oehls Digterværker, XVII,
 1846.
- 334, Linie 6: [i dens skarpe] = B; A: [først i skarpen]
 — —, — 10: [trygled om en] = B; A: [trygle turde]
 — —, — 15: [skulde] = B; A: [vilde]
 — —, — 23: [kalfet] = B; A: [blege]
 — 335, — 7: [Smertens] = B; A: [Haabets]
 — —, — 18: [Himmelen] = B; A: [sorte Nat]
- 336: [Tanhuset i Venusbierget.] Oehls Digterværker,
 XVII, 1846. I sine Erindr., IV, Side 263, siger Digteren
 i et Brev af 3die Sept. 1845 (Datoen sees af Side 262, Linie
 14): Jeg har skrevet nogle Romancer i den senere Tid: Tan-
 huset i Venusbierget, Gøth von Berlichingen og
 Smeden, De to Røvere. Jeg tænker, jeg lader en lille
 Poesiesamling komme ud til Winter.
- 346, Linie 22: [fast] Orig: [faste]
- 348: [Gøth von Berlichingen og Smeden.] Oehls Digter-
 værker, XVII, 1846.
- 349, Linie 8: [Ham] Orig.: [han]
 — 352, — 21: [Fadren] Orig.: [Faderen]

- Side 353: **De to Røvere.**] (A) P. L. Møllers Gæa for 1846:
De to Røvere. Romance. (B) Oehls Digterværker,
XVII, 1846.
- 354, Linie 11: Faderens] A og B: Faderens
 - 356, — 6: vi nu ei] = B; A: vi ei nu
 - —: Stmanden.] Oehls Digterværker, XVII, 1846.
 - 359: Gloglerne.] P. L. Møllers Gæa for 1847.
 - —, Linie 17: felte sig] Orig.: sig felte
 - 361, — 7: Vindvet flog] Orig.: flog Vinduet
-

Tillæg og Rettelser

til

Oehlenschlägers Digte, 1860—61.

Første Deel. De fem Digte af Fortællingen Erik og Roller, Side 34—42, maae antages skrevne før de to om den 2den April 1802, Side 27—33 (see Side 306, Anm. til Side 34, sammenholdt med Oehl.s Erindr., I, Side 178—193).

Anden Deel. Skolerne og Kirken, Side 173—180, findes ogsaa i Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. — Side 245, Linie 3, er Originalens Trykfeil *Angulus* for *Angulus* bleven staaende. — Side 330, i Anm. til Side 214, mangler Følgende: I Anledning af Kongens og Dronningens Hjemkomst den 14de Sept. 1817 fra en Reise i Hertugdømmerne foranstaltede det borgerlige Infanterie i Kbhvn. kort Tid efter en Fest paa Skydebanen, hvortil Oehl. medbragte Dansk Borgersang. Den er aftrykt i Dansk Statstidende, 1817, Nr. 95, den 28de Nov.

Femte Deel. Anledningen til Digtet Da man dømte Aanden af mig er neppe den Side 282, Linie 1—5, anførte. Sandsynligviis er det skrevet et Aars Tid tidligere i Anledning af J. L. Heibergs tyske Recension af Marmier's Histoire de la littérature en Danemark et en Suède (Jahrbücher für wissenschaftliche Kritik, 1840, I; J. L. Heibergs Prosaiske Skrifter, III, 1861), i hvilken Recension Forholdet imellem Oehl. og Baggesen omtales udførligt, og den Yttring forekommer: „so klang durch Baggesen's ganze Polemik . . . das leise . . . Wort: Oehlenschläger ist geistlos geworden“.

- III. Dramatiske Digte: Shuespil, Lyffspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepris 5 Rdl; nedfat Pris 4 Kr.
- IV. Episke Digte: Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepris 4 Rdl; nedfat Pris 3 Kr.
- V. Dramatiske Digte: Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepris 8 Rdl 64 β; nedfat Pris 10 Kr.
- VI. Dramatiske Digte: Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepris 1 Rdl 64 β; nedfat Pris 2 Kr.
- VII. Erindringer. Bogladepris 2 Rdl 24 β; nedfat Pris 3 Kr.

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilkken er den ualmindelig billige Pris af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Pris **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjøbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Hilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Trykt hos B. H. Schulz.

